

UNIVERSITAT DE
BARCELONA

Grau de FILOLOGIA CATALANA

Treball de Fi de Grau

Curs 2019-2020

**La relació entre llengua estàndard i dialectes. Estudi del
valencià en el programa *69 raons* del canal À punt**

Alba Adiego Bistué

TUTORA: Maria-Pilar Perea

Barcelona, 12 de juny de 2020

Agraïments

*A la Maria-Pilar Perea, per
haver-me guiat i aconsellat en
aquest treball, dedicant-hi tot el
seu temps i esforç.*

*A tota la gent que m'ha
acompanyat al llarg d'aquests
anys de carrera i, en especial, a
la meva família, per tot el suport
incondicional.*

RESUM

El treball pretén analitzar com es reflecteix la relació entre dialectes i llengua estàndard en el marc dels mitjans de comunicació orals. Es tracta, concretament, d'un buidatge de trets dialectals del valencià que s'ha dut a terme a partir de quatre capítols del programa *69 raons* del canal À punt. A partir d'aquest buidatge, s'han estudiat els aspectes següents: la presència de la normativa de l'Acadèmia Valenciana de la Llengua i de l'Institut d'Estudis Catalans en les intervencions dels informants; les particularitats del valencià dels informants i la castellanització (en funció de la població i de la província on s'ha enregistrat cada capítol) i, per últim, el contrast entre l'espontaneïtat de la llengua dels adolescents que participen en el programa i l'adhesió a la normativa per part de la presentadora.

Mots clau: dialectes, estàndard, valencià, mitjans de comunicació, dialectologia catalana.

ABSTRACT

The project pretends to analyse how the relation between dialects and standard language is reflected in the frame of oral media. More specifically, it is a compilation of Valencian dialectal forms that has been elaborated based on four episodes of the show *69 raons* on the channel À punt. After the compilation, the following aspects have been studied: the presence of Acadèmia Valenciana de la Llengua and Institut d'Estudis Catalans' normative in the interventions of the show participants; the particularities of the participants' Valencian and the influence of Spanish (depending on the area and the province where every episode was filmed) and, lastly, the contrast between the spontaneity of the language used by teenagers who participate in the show and the proper use of the normative by the host.

Keywords: dialects, standard, Valencian, media, Catalan dialectology.

ÍNDIX

1. PRESENTACIÓ	3
1.1 <i>Motivació i presentació del tema del treball</i>	3
1.2 <i>Justificació de la zona d'estudi i de l'àmbit de recerca</i>	3
1.2.1 <i>La varietat escollida: el valencià</i>	3
1.2.2 <i>La tria del programa 69 raons del canal À punt</i>	4
2. INTRODUCCIÓ	4
3. OBJECTIUS	5
3.1 <i>Objectius generals</i>	5
3.2 <i>Objectius específics</i>	5
4. HIPÒTESI DE PARTIDA	6
5. ESTUDIS PREVIS I ESTAT DE LA QÜESTIÓ	6
6. MARC TEÒRIC: CAP A LA CREACIÓ D'UN ESTÀNDARD VALENCIÀ	8
6.1 <i>La relació entre l'estàndard i els dialectes</i>	8
6.2 <i>Valoració negativa dels dialectes</i>	9
6.3 <i>El paper del valencià en l'estàndard</i>	10
6.4 <i>L'estàndard oral de l'IEC i de l'AVL</i>	12
7. METODOLOGIA	14
7.1 <i>Estructura del programa 69 raons</i>	14
7.2 <i>Selecció de capítols</i>	14
7.3 <i>Buidatge de trets lingüístics</i>	15
8. ANÀLISI DE LES DADES	17
8.1 <i>«Diversitat sexual»</i>	18
8.1.1 <i>Descripció dels informants</i>	19
8.1.2 <i>Descripció dels fenòmens detectats</i>	19
8.2 <i>«Evitar l'embaràs»</i>	24
8.2.1 <i>Descripció dels informants</i>	25
8.2.2 <i>Descripció dels fenòmens detectats</i>	25
8.3 <i>«Explorar emocions»</i>	31
8.3.1 <i>Descripció dels informants</i>	31
8.3.2 <i>Descripció dels fenòmens detectats</i>	32
8.4 <i>«Les xarxes socials»</i>	36
8.4.1 <i>Descripció dels informants</i>	36
8.4.2 <i>Descripció dels fenòmens detectats</i>	37
8.5 <i>Síntesi i comentari de trets rellevants</i>	41

9. CONCLUSIONS	46
REFERÈNCIES BIBLIOGRÀFIQUES	47
ENLLAÇOS ALS CAPÍTOLS.....	51
ANNEXOS.....	53
Annex 1. Buidatge de trets lingüístics del capítol «Diversitat sexual»	55
Annex 2. Buidatge de trets lingüístics del capítol «Evitar l'embaràs».....	63
Annex 3. Buidatge de trets lingüístics del capítol «Explorar emocions».....	81
Annex 4. Buidatge de trets lingüístics del capítol «Les xarxes socials».....	91

1. PRESENTACIÓ

1.1 *Motivació i presentació del tema del treball*

Aquest treball parteix de l'interès per la recerca dialectal i, més concretament, de l'afany d'estudiar com es reflecteixen les diferents varietats dialectals en els mitjans de comunicació orals, que constitueixen un element clau a l'hora d'obtenir informació sobre la parla viva. Tot i que aquests mitjans orals són un clar reflex de la parla espontània, la seva finalitat eminentment comunicativa i el grau de formalitat d'alguns programes (com ara telenotícies, documentals, etc.) expliquen que sovint usin una varietat estàndard allunyada de la realitat dels dialectes. Tenint en compte aquest fet, aquest treball pretén no només captar elements dialectals a partir dels programes d'aquests mitjans, sinó també comparar-los amb la llengua estàndard per a observar quina pressió hi exerceix.

1.2 *Justificació de la zona d'estudi i de l'àmbit de recerca*

1.2.1 La varietat escollida: el valencià

Davant la impossibilitat d'abastar tot el territori lingüístic català, el treball se centra en la varietat valenciana per a estudiar la relació entre aquest dialecte i l'estàndard. La tria d'aquesta varietat ha estat motivada, en gran part, per la recent entrada en funcionament, l'any 2018, del canal À punt de la Corporació Valenciana de Mitjans de Comunicació (CVMC). Aquest canal dona molta veu a la parla espontània mitjançant debats, entrevistes, programes divulgatius, etc., cosa que segurament propiciarà la presència de trets dialectals propis del valencià. Alhora, s'espera poder estudiar també les característiques de la varietat estàndard en el territori valencià, ja que aquest tipus de programes, per norma general, estan conduïts per un presentador que sol tenir una certa voluntat d'adherir-se a la normativa.

L'elecció de la varietat valenciana també s'ha vist afavorida per la possibilitat que ofereix el canal À punt d'accedir a tota la programació en línia, ja que això permet disposar dels materials d'una manera molt més ràpida que en un treball de camp, que excediria les limitacions temporals d'aquest estudi. Un altre avantatge d'aquest mitjà és

que, en tant que presenta programes de diferents comarques del territori valencià, ofereix una mostra molt extensa de la parla característica de cadascuna d'aquestes zones, que probablement seria difícil d'obtenir a través d'un estudi dialectal sobre el terreny.

1.2.2 La tria del programa *69 raons* del canal À punt

De tota la varietat de programes que ofereix el canal À punt, s'ha escollit el programa divulgatiu *69 raons*, dedicat a l'educació afectiva i sexual i adreçat als adolescents. Es tracta d'un programa conduït per Lara Avargues, psicòloga, sexòloga i terapeuta de parella, i protagonitzat per joves de diversos instituts del País Valencià, que debaten sobre sexualitat i altres temes d'actualitat. El format d'aquest programa (explicat amb més detall a l'apartat «Estructura del programa *69 raons*») permetrà estudiar el contrast entre la llengua dels adolescents, que d'entrada s'esperaria que fos més espontània, i la de la presentadora, que segurament emprarà una varietat més estàndard que els estudiants. A més, el fet que els protagonistes del programa siguin adolescents de diversos instituts pot portar a pressuposar que, en la mesura que han estat escolaritzats, tot i que les seves intervencions siguin més espontànies que les de la presentadora, segurament seran el reflex d'una certa voluntat d'estandardització.

2. INTRODUCCIÓ

Malgrat que els mitjans orals, en alguns programes, reflecteixen l'espontaneïtat de la parla dels dialectes, també s'hi palesa la voluntat de presentar un model de llengua comuna a la majoria dels parlants, que sigui correcte (és a dir, que es basi en la normativa lingüística) i que s'adeqüi al propòsit comunicatiu de cada situació. Aquest model, l'estàndard, en la mesura que busca la comprensió del conjunt de la societat, selecciona les formes correctes que siguin més entenedores per a tothom i, per tant, deixa de banda aquelles formes considerades dialectals que no tenen un abast geogràfic tan gran. L'estàndard, doncs, actua com a punt de referència, i sol prendre com a base el dialecte que té un pes social i demogràfic més gran. Això, sovint, porta a assumir que la varietat dialectal en qüestió és més prestigiosa i correcta que la resta de dialectes, considerats més baixos i incorrectes. Com es veurà més endavant, aquesta idea és un prejudici allunyat de la realitat, que no es fonamenta en cap criteri lingüístic.

3. OBJECTIUS

3.1 *Objectius generals*

Els objectius que es proposen en aquest treball són els següents:

- Fer un estudi dialectal dels trets més característics del valencià a partir d'uns enregistraments audiovisuals extrets del programa *69 raons* del mitjà À punt.
- Estudiar, a través d'aquests materials audiovisuals, de quina manera la varietat dialectal valenciana pot estar sotmesa a una certa estandardització en el marc dels mitjans de comunicació.
- Analitzar determinats trets lingüístics per a veure si les opcions de l'estàndard provenen de les directrius de l'Acadèmia Valenciana de la Llengua (AVL), la institució de la Generalitat Valenciana que s'encarrega d'elaborar la normativa lingüística del valencià.

3.2 *Objectius específics*

Un cop detallats aquests objectius generals, s'exposen a continuació una sèrie d'objectius de caràcter més específic:

- Seleccionar, del programa *69 raons*, diversos episodis que compleixin les característiques següents:
 - que presentin un nombre elevat de trets espontanis del valencià per a comparar aquest dialecte i l'estàndard.
 - que s'hagin enregistrat a instituts de les tres províncies del País Valencià (Castelló, Alacant i València) per a analitzar la vitalitat del valencià i el grau de castellanització d'aquestes tres zones.
 - que alguns s'hagin gravat en pobles i d'altres, en ciutats, per a comprovar si hi ha més castellanització a les ciutats que als pobles.
- Extreure i catalogar trets lingüístics per a veure'n el grau d'estandardització.
- Prendre com a referència documents de l'AVL per a veure si hi ha unes directrius i si es compleixen en aquesta voluntat d'estandardització.
- Comparar la proposta de l'estàndard oral de l'AVL amb la de l'Institut d'Estudis Catalans (IEC).

4. HIPÒTESI DE PARTIDA

Tenint en compte els objectius exposats en l'apartat anterior, la hipòtesi de què es parteix a l'hora d'escollir la cadena televisiva À punt és que contindrà programes en què hi hagi una certa estandardització, ja que es tracta d'un canal de la CVMC, un organisme de la Generalitat Valenciana i, com a tal, es pressuposa que pretindrà difondre un model de llengua correcta. També s'espera que aquest model lingüístic estigui basat, fonamentalment, en els documents normatius de l'AVL (i, sobretot, en el document *L'estàndard oral valencià*), i no tant en la normativa de l'IEC.

Quant al programa seleccionat, *69 raons*, es parteix de la hipòtesi que, en la mesura que hi participen joves escolaritzats, la presència de la varietat estàndard serà més gran que en altres programes en què participa gent de mitjana edat o gent gran, que en general són menys proclius a l'estandardització, i això permetrà estudiar amb més deteniment la relació entre l'estàndard i el dialecte valencià. Tot i que en les intervencions dels adolescents hi haurà formes considerades pròpies de l'estàndard, també es pressuposa que s'hi reflectirà l'espontaneïtat que caracteritza la llengua oral. L'aparició de trets vius de la llengua oral valenciana en els estudiants segurament es veurà afavorida pel fet que el programa tracti temes d'actualitat, que sovint són d'interès per als joves i que solen estar presents en les seves converses del dia a dia.

D'altra banda, pel que fa a l'elecció d'episodis de diferents províncies, s'intueix que als capítols gravats a Castelló, com que és un territori històricament més fidel a la seva varietat, hi haurà més catalanització que als capítols de València i Alacant. De la mateixa manera, s'espera que als capítols enregistrats a pobles la presència del valencià sigui més gran que als que han estat gravats a ciutats.

5. ESTUDIS PREVIS I ESTAT DE LA QÜESTIÓ

Abans d'abordar aquest estudi sobre el contrast entre el valencià i l'estàndard en el marc dels mitjans de comunicació, cal parar esment en els estudis que fins ara s'han centrat en aquest tema. En fer-ho, però, es pot constatar que, si bé hi ha estudis dialectals sobre la varietat valenciana o sobre l'equilibri entre dialectes i estàndard en els mitjans de comunicació, cap d'aquests estudis tracta de manera conjunta els dos temes.

Tradicionalment, s'han fet diversos estudis de camp sobre recerca dialectal, la majoria dels quals utilitzen l'enquesta com a mètode per a obtenir dades dialectals sobre un territori. D'aquests estudis, molts s'han centrat en el dialecte valencià o en algun dels subdialectes d'aquesta varietat. Un exemple és *El parlar de la Marina Alta: el contacte interdialectal valencianobalear* (1999), de Vicent Beltran, un estudi que pretén mostrar la riquesa lingüística i la vitalitat del català de la Marina Alta, per mitjà d'enquestes que s'han fet a quaranta-dos pobles de la comarca i a vint pobles més al voltant de la comarca. En la mateixa línia, és destacable *Els alacantins catalanoparlants: una generació interrompuda* (2000), de Brauli Montoya, un estudi dialectològic i sociològic del parlar de la darrera generació d'alacantins que van aprendre el català abans que s'iniciés el procés d'interrupció social de la transmissió intergeneracional del català a Alacant, i que té l'objectiu de veure com ha afectat aquest fenomen als components gramaticals de la varietat alacantina del català. Per a obtenir les dades lingüístiques, en aquest estudi es van entrevistar seixanta-nou alacantins catalanoparlants nascuts entre els anys 1907 i 1960. Dos estudis lingüístics més recents d'aquestes característiques són «PORTS. Els parlars de Cincorres i Morella. Descripció i comparació», de Maite Cot (2008) i *El parlar de la Safor*, de Joan Giner (2016). El primer emprà com a mètode el treball de camp, que consisteix a enquestar quatre persones de Cincorres i tres de Morella, i el segon analitza el valencià tradicional de la Safor i parteix d'entrevistes fetes a persones de més de seixanta anys, com també del buidatge d'obres publicades d'escriptors locals.

D'altra banda, també hi ha alguns estudis que aborden la qüestió de la relació entre llengua estàndard i dialectes en els mitjans de comunicació oral, tot i que cap d'aquests analitza la convivència entre la varietat valenciana i l'estàndard en el territori valencià. Un estudi que utilitza com a mètode el buidatge de trets lingüístics és *Grau d'integració del tortosí en l'estàndard oral planificat i difós pels mitjans de comunicació i pel sistema d'ensenyament*, d'Amanda Ulldemolins (2018), en què l'autora recull les formes que utilitzen tres periodistes tortosins del *Telenotícies* de TV3. Altres estudis que analitzen la relació entre estàndard i dialectes són els següents: «La variació lingüística en els mitjans audiovisuals com a estratègia conscient», de Laia Darder (2015), que estudia el pes de la centralitat de Barcelona en el model d'estàndard oral de TV3; «Proposta de llibre d'estil per a Andorra Televisió: notes sobre el procés d'estandardització de la varietat lingüística nord-occidental», de Marina Solís i Laura Puigdomènech (2006), que pretén oferir una proposta de llibre d'estil per a Andorra Televisió (ATV) i «L'ús de la llengua catalana a IB3 Televisió», de Gabriel Bibiloni (2007), que té l'objectiu de conèixer el tractament i

la qualitat del català a IB3 Televisió. Aquests estudis, però, en la mesura que són treballs més breus, no fan un buidatge exhaustiu de trets lingüístics. En el cas de l'estudi de Darder, si bé parla breument de la Televisió Valenciana, com que es tracta d'un treball anterior a la creació d'À punt, no fa referència a aquest canal.

6. MARC TEÒRIC: CAP A LA CREACIÓ D'UN ESTÀNDARD VALENCIÀ

6.1 La relació entre l'estàndard i els dialectes

La relació entre llengua estàndard i dialectes ha estat sempre una qüestió controvertida. D'entrada, des d'un punt de vista estrictament lingüístic, es pot entendre que un dialecte és «una varietat lingüística associada a un territori determinat», i a aquesta accepció s'hi podrien incloure també les varietats lingüístiques associades a grups socials concrets (Sifre, 2005:19). El concepte de *llengua*, en canvi, fa referència a un «conjunt de dialectes relacionats genèticament i mútuament intercomprensibles» (Sifre, 2005:25), i dins d'aquest concepte s'hi inclou el de *llengua estàndard* com a «varietat de la llengua general i generalitzable al si del grup lingüístic» (Castellanos, 2000:14). El concepte de *llengua estàndard*, doncs, es podria definir com el resultat d'un «procés d'elaboració que permet l'establiment social d'una llengua, dins una societat determinada, és a dir, el ple compliment de totes les funcions socials que exerceix una llengua normalitzada (o normal)» (Castellanos, 2000:26).

Més enllà d'aquestes definicions teòriques, però, tal com explica Sifre, hi ha moltes idees preconcebudes sobre la naturalesa de les llengües i els dialectes. D'una banda, sol ser habitual el prejudici que porta a considerar que els dialectes són «variants no estandarditzades caracteritzades per exhibir molta variació regional i social» (2005:11). Segons Sifre, per bé que la llengua natural (entesa com «la manifestació primordial del llenguatge») presenta varietat en oposició a la fixació i la rigidesa pròpies de la llengua culta, els dialectes que conformen aquesta llengua «també poden *originar* varietats estàndards o subestàndards més ajustades a la llengua natural d'una zona geogràfica determinada que l'estàndard general de la llengua a què s'adscriuen». D'altra banda, pel que fa a les llengües estàndards, se sol pressuposar que «emergeixen i es consoliden perquè tenen algunes qualitats superiors que les fan especialment aptes per al regiment col·lectiu i per a ser vehicles de nacionalitat», quan, en realitat, es consoliden per

«circumstàncies extralingüístiques», és a dir, perquè són «les varietats impulsades des de centres de poder en moments concrets —decisius, propicis o simplement afortunats— de la història» (2005:15).

Tenint en compte el que s'ha dit, entre els conceptes de *dialecte* i *llengua estàndard* no hi hauria d'haver una relació d'oposició en què la noció de *dialecte* sigui considerada inferior, ja que des d'un punt de vista estrictament lingüístic no hi ha cap diferència entre estàndard i dialectes. Aquesta idea que es desprèn de Sifre es fa més palesa en «Dialèctica de l'estàndard, dialèctica de les varietats dialectals», de Maria-Pilar Perea (en premsa):

En realitat, però, no hi ha diferenciació, des d'un punt de vista lingüístic, entre estàndard i dialecte (ambdós són sistemes lingüístics estructurats), la discrepància radica en la posició que cadascun ocupa en la societat. No es pot oblidar que l'estandardització és un fenomen que té implicacions de tipus social, polític, econòmic i cultural.

També tracta aquesta qüestió Abelard Saragossà a *El valencià del futur. Una contribució ideològica* (2002). Per Saragossà, hi ha dues maneres de concebre la noció de dialecte. D'una banda, hi ha una concepció que anomena «descriptiva» o «teòrica», des de la qual s'entén que la noció de *dialecte* pertany exclusivament a la descripció d'una llengua i que, per tant, no té cap relació amb la normativa lingüística. Aquesta idea, doncs, respon a una visió purament lingüística i objectiva de la noció de *dialecte*. D'altra banda, Saragossà defineix el mot *dialecte* des d'una altra visió més «normativa» o «politicoide» com a «llengua o part d'una llengua que es pretén que no siga digna d'ús públic i social», una afirmació que, a diferència de l'anterior, considera «absolutament dogmàtica», ja que no respon a cap criteri científic (2002:20).

6.2 Valoració negativa dels dialectes

Des d'aquesta perspectiva que Saragossà defineix com a «normativa» o «politicoide», són freqüents les valoracions negatives dels dialectes: s'assumeix que algunes varietats són més *baixes* i *dialectals* (i, per tant, més *incorrectes*), enfront d'unes altres, que són considerades més *altes* i *correctes* (2002:20). Sovint, aquesta valoració està relacionada amb la ubicació dels dialectes: segons Perea, «els dialectes rurals són considerats còmics per un parlant de la varietat estàndard; i, al seu torn, els dialectes urbans es consideren formes mal parlades» (Perea, en premsa). Aquesta valoració desigual dels dialectes, tal com diu Saragossà, «tendeix a produir sempre els mateixos

efectes en els parlants marginats: provoca que minve l'autoestima, fa aparèixer (o fa augmentar) la desconfiança en tu mateix i, finalment, desemboca en l'autoodi» (2002:77). Es tracta, en definitiva, de consideracions que no segueixen un criteri lingüístic, sinó que estan basades en prejudicis socials que acaben conduint cap a la infravaloració de certs dialectes no només per part dels parlants d'altres varietats, sinó fins i tot per part dels seus propis parlants.

6.3 *El paper del valencià en l'estàndard*

6.3.1 Normes de Castelló

Per a entendre el paper del valencià en l'estàndard, cal remuntar-se a l'acord de les Normes de Castelló que es va signar el 21 de desembre de 1932 a Castelló de la Plana, que va ser el resultat de la suma de voluntats i sensibilitats culturals i ideològiques de diverses institucions i personalitats valencianes. Tal com explica l'Acadèmia Valenciana de la Llengua al document *Declaració institucional amb motiu del 75 aniversari de les Normes de Castelló*, «en el transcurs de les primeres dècades del segle XX, en aquell període fonamental de transició de la tradició a la modernitat en què la cultura castellanenca i la valenciana en general visqueren una edat de plata, els escriptors i periodistes, mestres i editors, científics i erudits, havien expandit l'ús del valencià fins a requerir la formalització de la llengua en termes moderns. Este ambient, així com les exigències de l'educació i la comunicació, van propiciar la necessitat d'un acord en favor de la sistematicitat i la coherència de la llengua formal i escrita». Així doncs, les Normes del 32 van fixar la unitat ortogràfica de la llengua, fet que va permetre que la literatura, els estudis científics i erudits, l'educació o el periodisme deixessin de ser un «reducte localista o provincià». Amb les Normes, els signants van acordar compartir els mateixos objectius, «usant una normativa ortogràfica unitària i impulsant així, en termes de modernitat, l'ús de la llengua d'una manera més efectiva en tots els registres de l'escriptura» (2007:2).

6.3.2 Acadèmia Valenciana de la Llengua

Gairebé setanta anys després de la signatura de les Normes, l'any 2001, es va constituir l'Acadèmia Valenciana de la Llengua, una institució de caràcter públic, adscrita

a la Presidència de la Generalitat, que té per funció determinar i elaborar la normativa lingüística del valencià» i «vetlar pel valencià partint de la tradició lexicogràfica, literària, i la realitat lingüística genuïna valenciana, així com, la normativització consolidada, a partir de les denominades Normes de Castelló» (art. 3 Llei de Creació de l'Acadèmia Valenciana de la Llengua 7/1998, de 16 de setembre).

Tal com explica Saragossà (2002:91), després de la dictadura franquista, quan el poble valencià anava a recuperar la possibilitat d'autogovernar-se, la UCD, el PSOE i el Partit Comunista no van fer cap referència a l'àmbit lingüístic de què el valencià forma part ni a l'Estatut d'Autonomia (1983) ni a la Llei d'Ús del Valencià (1985), i tampoc no van reconèixer cap institució valenciana que tingués poder legislatiu sobre la normativa lingüística valenciana. En aquest context, també es va promoure l'expansió del blaverisme, cosa que va contribuir a fer desaparèixer pràcticament les iniciatives populars a favor de l'ús de la llengua. No va ser fins més endavant, el 1998, que la llei de creació de l'Acadèmia va acceptar que la denominació de *valencià* no és l'única que té la llengua del poble valencià:

El nostre Estatut d'autonomia denomina «valencià» a la llengua pròpia dels valencians, i per tant este terme ha de ser utilitzat en el marc institucional, sense que tinga caràcter excoent. L'esmentada denominació «valencià», i també les denominacions «llengua pròpia dels valencians» o «idioma valencià», o altres, avalades per la tradició històrica valenciana, l'ús popular, o la legalitat vigent, no són ni han de ser objecte de qüestionament o polèmica. Totes servixen per a designar la nostra llengua pròpia, la qual compartix la condició d'idioma oficial amb el castellà. (Preàmbul de la Llei de Creació de l'Acadèmia Valenciana de la Llengua 7/1998, de 16 de setembre)

Tot i així, en un principi, l'Acadèmia no va ser ben acceptada per alguns filòlegs, ja que els membres que la componien provenien de postures antagòniques pel que fa al nom i l'entitat de la llengua (Casesnoves, Mas, 2016:117). Certament, al fragment anterior de la llei de creació ja s'intueix que, si bé l'AVL admet l'ús d'altres denominacions tradicionals per a la llengua, ho fa de manera molt crítica i procura no esmentar la denominació de *català* en cap moment. La llei de creació, a més, diu que el valencià forma part del «sistema lingüístic que els corresponents Estatuts d'autonomia dels territoris hispànics de l'antiga Corona d'Aragó reconeixen com a llengua pròpia» i, per tant, es refereix d'una manera molt ambigua a la unitat de la llengua.

La qüestió de la denominació i la unitat de la llengua no es va abordar de manera explícita fins a la publicació, l'any 2005, del *Dictamen sobre els principis i criteris per a la defensa de la denominació i l'entitat del valencià*, en què l'AVL, conscient que «el tema de l'entitat i del nom del valencià ha sigut motiu de controvèrsia en els últims anys» i amb l'objectiu de «resoldre estes i altres ambigüitats», determina que «la llengua pròpia i històrica dels valencians, des del punt de vista de la filologia, és també la que compartixen les comunitats autònomes de Catalunya i de les Illes Balears i el Principat d'Andorra. Així mateix és la llengua històrica i pròpia d'altres territoris de l'antiga Corona d'Aragó (la franja oriental aragonesa, la ciutat sarda de l'Alguer i el departament francès dels Pirineus Orientals)» (2005: 12117). Així doncs, tot i que l'AVL va ser rebuda amb reticència per alguns filòlegs, la seva evolució ideològica cap a l'acceptació de la unitat de la llengua ha anat apaivagant les crítiques contra la institució.

Al llarg dels últims anys, l'AVL, amb l'objectiu de fixar la normativa del valencià, ha elaborat diversos documents: la *Gramàtica normativa valenciana* (2006), que serveix de pauta per als usos formals de la llengua i orienta sobre els usos poc formals, i dins de la qual s'inclou *L'estàndard oral valencià*, que pretén sistematitzar unes pautes d'ús que afavoreixin una pronunciació acurada de la llengua; el *Diccionari ortogràfic i de pronunciació del valencià* (2006), que és una concreció dels principis ortogràfics i una fixació dels límits i l'abast de la normativa pel que fa al lèxic; el *Diccionari normatiu valencià* (2014), que pretén orientar sobre l'ús correcte o adequat dels mots; *La normativa ortogràfica del valencià* (2006), que conté els criteris ortogràfics del valencià oficialitzats per l'AVL; *Els gentilicis valencians* (2006), que presenta les formes dels gentilicis corresponents als habitants de tots els municipis valencians i la *Gramàtica valenciana bàsica* (2016), que té l'objectiu de facilitar l'accés a la seva doctrina gramatical a amplis sectors de la població valenciana.

6.4 *L'estàndard oral de l'IEC i de l'AVL*

Les propostes d'estàndard oral de l'IEC i de l'AVL, a l'hora de classificar i descriure els trets lingüístics, difereixen en alguns aspectes pel que fa a la terminologia. D'entrada, la *Proposta per a un estàndard oral II* sobre morfologia, a l'apartat «Terminologia», estableix els límits que permeten distingir les denominacions *àmbit general* i *àmbit restringit* que s'han emprat per descriure els trets lingüístics:

De més a més, quan d'una forma de llengua diem que és *pròpia* (de l'àmbit general o d'un àmbit restringit) o que hi és *admissible*, cal interpretar que aquesta forma es troba dins el quadre de la llengua estàndard. La primera etiqueta (*és pròpia*) vol dir que la forma en qüestió és la plenament adequada i es pot emprar sense limitacions en tots els registres; la segona (*és admissible*) pressuposa l'existència d'una altra forma —la pròpia i comuna—, sempre preferible, i dóna a entendre que la només admissible és simplement tolerada i que és aconsellable de reemplaçar-la per aquella en les situacions més característiques de la llengua estàndard. Això no obstant, resta incorporada a l'estàndard per a evitar de propugnar inflexiblement un sol tipus elevat de llengua i per a facilitar una modalitat de llengua col·loquial no incorrecta. (1992:11)

Malgrat que les formes *pròpies de l'àmbit restringit* siguin adequades, la descripció de les formes considerades *admissibles* pot donar lloc a certa ambigüitat: si bé s'inclouen dins de l'estàndard, el fet que s'especifiqui que és aconsellable reemplaçar-les en limita l'ús de manera poc clara, i més si es té en compte el passatge que segueix: «Així, hom remarcarà que al més sovint la fórmula *és admissible* va acompanyada d'una altra fórmula (*només, però, en registres informals*), la qual pretén subratllar les limitacions amb què declarem l'admissibilitat d'una forma».

Més enllà d'aquesta ambigüitat, l'etiqueta *àmbit restringit* que empra l'IEC està més connotada que la de *àmbit territorial* de l'AVL. Mentre que *territorial* té un sentit únicament geogràfic, *restringit* podria donar a entendre que la restricció no té a veure amb la zona geogràfica, sinó amb l'admissibilitat dins de l'estàndard (malgrat que a la introducció de la *Proposta* s'especifiqui que les formes d'àmbit restringit s'inclouen dins de l'estàndard). Aquesta restricció normativa es fa més evident a l'apartat «Caràcter flexible de l'estàndard oral» de la *Proposta per a un estàndard oral I* de fonètica:

Dins cadascun dels grans dialectes catalans hi ha una sèrie de trets que tradicionalment posseeixen un gran prestigi, al costat d'altres considerats vulgars o propis de zones molt concretes. Sempre que existeixi una tradició sobre allò que podem anomenar «el bon ús» de llengua oral, caldrà fomentar-la. És per això que pensem que quan el qui parla es dirigeix a un auditori lingüísticament uniforme, no ha de renunciar a cap dels trets proveïts de prestigi. Conseqüentment, en les propostes formulades, sovint fem referència a usos propis d'àmbits restringits al costat dels usos d'àmbit general. (1990:11)

Això, doncs, contrasta amb la descripció sobre l'etiqueta *acceptable* del capítol «Introducció» de *L'estàndard oral valencià* de l'AVL, que deixa més clar que les formes

d'àmbit general i d'àmbit territorial s'accepten dins de l'estàndard: «Es consideren *acceptables* algunes realitzacions d'àmbit general que presenten una alteració respecte a la grafia o aquelles que són específiques d'un àmbit territorial reduït, dins del qual resulten plenament vàlides» (2006:63).

7. METODOLOGIA

7.1 Estructura del programa 69 raons

Tal com s'ha explicat més amunt, *69 raons* és un programa dedicat a l'educació afectiva i sexual i adreçat als adolescents. Tots els capítols del programa tenen una durada aproximada de trenta minuts i segueixen una estructura semblant. En primer lloc, la presentadora introdueix el tema que es tractarà al llarg del capítol. A continuació, uns quants actors joves protagonitzen una escena de ficció que representa una situació relacionada amb el tema i que sol reproduir estereotips o fets que podrien ser habituals en el dia a dia de la gent jove. Després s'inicia el debat en una classe d'estudiants d'un institut del País Valencià: la presentadora hi intervé per tractar diversos aspectes sobre el tema i els alumnes comparteixen les seves opinions i vivències. En alguns capítols, també hi ha escenes en què els mateixos estudiants reproduïxen breument una situació que exemplifica algun aspecte relacionat amb aquestes explicacions teòriques o bé reivindiquen alguna qüestió sobre sexualitat. Finalment, la presentadora fa un resum del capítol per sintetitzar els aspectes més importants que s'hi han tractat.

7.2 Selecció de capítols

Amb vista a acomplir els objectius exposats anteriorment, s'han seleccionat quatre capítols de *69 raons*, d'una durada d'entre vint-i-quatre i trenta-un minuts i enregistrats a quatre instituts de diversos territoris del País Valencià. Els episodis escollits són els següents:

Capítol	Durada	Institut	Població
«Diversitat sexual»	30.31	Cotes Baixes	Alcoi, Alcoià
«Evitar l'embaràs»	25.36	Pedreguer	Pedreguer, la Marina Alta
«Explorar emocions»	31.09	Honori Garcia	la Vall d'Uixó, la Plana Baixa
«Les xarxes socials»	30.43	Veles e Vents	Grau de Gandia, Gandia, la Safor

A l'hora de triar els capítols, s'han tingut en compte diversos criteris. D'entrada, s'han seleccionat episodis en què, malgrat que alguns estudiants parlin en castellà, la presència del valencià sigui prou elevada per a analitzar-ne els trets lingüístics. També s'ha parat esment en la població dels instituts de cada programa, partint de la base que, segurament, a les ciutats el grau de castellanització serà més alt que als pobles. Així doncs, dels capítols elegits, dos han estat gravats en instituts situats en capitals de comarca (Alcoi i Gandia, capitals d'Alcoià i la Safor, respectivament) i els altres dos, en centres situats en pobles o municipis (Pedreguer, a la Marina Alta, i la Vall d'Uixó, a la Plana Baixa). A més, aquests episodis constitueixen una mostra de territoris de cadascuna de les tres províncies del País Valencià: dos han estat enregistrats a la província d'Alacant («Diversitat sexual» i «Evitar l'embaràs»); un, a la província de València («Les xarxes socials») i l'altre, a la província de Castelló («Explorar emocions»).

7.3 Buidatge de trets lingüístics

Un cop seleccionats els capítols, s'ha fet un buidatge d'alguns dels trets lingüístics més rellevants dels joves i de la presentadora per a estudiar el contrast entre el dialecte valencià i la varietat estàndard. A l'hora de recollir aquests trets, en lloc de transcriure totes les intervencions dels informants, s'ha optat per compilar directament els elements lingüístics més destacables en graelles d'Excel (incloses a «Annexos») i s'han classificat en quatre categories: *fonètica*, *morfologia*, *sintaxi* i *lèxic*. A continuació, s'ha desglossat, d'una banda, la categoria de *morfologia* en *morfologia nominal*, *morfologia pronominal* i *morfologia verbal* (atès el gran nombre d'ocurrències de trets morfològics) i, d'una altra, la categoria de *lèxic*, en *lèxic valencià*, *lèxic castellà* i *expressions castellanques* (amb l'objectiu de constatar la vitalitat del valencià i el grau de castellanització). A aquestes categories, s'hi ha afegit una que recull les alternances que es produeixen en alguns trets lingüístics (sobretot lèxics) per part d'un mateix informant i que poden ser rellevants per a contrastar les solucions estàndard i les formes no admeses. De més a més, als capítols

en què hi ha alternances de codi entre el català i el castellà, s'han recollit, a la columna *alternances de codi*, els fragments en castellà dits pels informants que apareixen al buidatge. En els casos en què aquests fragments són molt llargs, només s'hi ha inclòs el principi de cadascun. Les intervencions dels estudiants que només parlen en castellà no s'han tingut en compte a l'hora de fer el buidatge, però sí que s'han comentat a l'anàlisi de cada capítol per a descriure la castellanització dels informants.

A partir d'aquest buidatge d'elements lingüístics, s'han descrit els fenòmens de tipus fonètic, lèxic, morfològic o sintàctic que s'han produït en cada cas i s'han recollit les observacions sobre aquests fenòmens que fan algunes obres de referència de l'IEC i de l'AVL en tres columnes (*observacions IEC*, *observacions DCVB* i *observacions AVL*). Pel que fa a l'IEC, s'han consultat, principalment, les obres següents: el *Diccionari de la llengua catalana* (DIEC2), la *Proposta per a un estàndard oral de la llengua catalana* (I. Fonètica, II. Morfologia i III. Lèxic), el *Diccionari català-valencià-balear* (DCVB) i la *Gramàtica essencial de la llengua catalana* (GEIEC). D'aquestes obres, el DIEC2 ha permès obtenir informació sobre els trets de lèxic i morfologia nominal i pronominal; la *Proposta* (d'ara endavant, PEOLC), sobre els tres àmbits a què estan dedicats els capítols I, II i III (fonètica, morfologia i lèxic, respectivament) i la GEIEC, sobre aspectes de morfologia i sintaxi. El DCVB ha proporcionat informació sobre tots els àmbits i per això (i perquè no es tracta d'una obra normativa, sinó descriptiva i etimològica) s'ha decidit dedicar-hi una altra columna per a recollir-ne totes les observacions. En els casos en què la consulta d'aquestes obres no ha estat suficient per a descriure els fenòmens, s'han completat les explicacions a partir de l'Optimot (el cercador de la Direcció General de Política Lingüística en col·laboració amb l'IEC i el Centre de Terminologia TERMCAT) i del *Corpus textual informatitzat de la llengua catalana* (CTILC) de l'IEC. Quant a l'AVL, s'han emprat el *Diccionari normatiu valencià* (DNV) per a analitzar els trets lèxics, la *Gramàtica normativa valenciana* (GNV) per a estudiar els elements morfològics i sintàctics i *L'estàndard oral valencià* per a analitzar els trets fonètics. En alguns casos, també s'ha consultat el *Llibre d'estil per als mitjans audiovisuals en valencià* per a completar les observacions sobre tots els àmbits.

Finalment, a part de les observacions de l'IEC i de l'AVL, s'ha afegit al buidatge una altra columna d'observacions generals, amb l'objectiu d'incloure-hi les explicacions d'altres obres, així com d'ampliar, si escau, les explicacions de les obres esmentades més amunt. En aquest apartat també s'hi han recollit algunes observacions sobre els informants que poden ser rellevants per a entendre alguns dels fenòmens descrits.

8. ANÀLISI DE LES DADES

En aquest apartat, s'exposen els fenòmens detectats en els trets lingüístics extrets dels quatre capítols de *69 raons*. Per a fer-ho, s'han classificat els fenòmens en les quatre categories esmentades més amunt (*fonètica, morfologia, sintaxi i lèxic*) i s'han descrit des d'un punt de vista lingüístic. Aquests fenòmens, a més, s'han agrupat en els apartats següents, corresponents a les observacions que en fan les obres normatives de l'IEC i de l'AVL:

- a) Formes acceptables (o de l'àmbit general) segons l'estàndard de l'IEC i l'AVL
- b) Formes de l'àmbit restringit/territorial o dels registres informals
- c) Formes considerades no recomanables o no acceptables en l'estàndard
- d) Formes que no apareixen ni a les obres normatives de l'IEC ni a les de l'AVL
- e) Formes classificades de manera diferent per l'IEC i l'AVL

A «Formes acceptables (o de l'àmbit general) segons l'estàndard de l'IEC i l'AVL» s'hi han recollit les formes que l'AVL considera *pròpies del valencià estàndard o acceptables* en l'àmbit general i que per l'IEC són d'*àmbit general* i pertanyen als *registres formals*; a «Formes de l'àmbit restringit/territorial o dels registres informals» s'hi inclouen els trets que segons l'IEC són *propis* de l'àmbit restringit o hi són *admissibles* i els que pertanyen als *registres informals*, com també els trets *acceptables* en un àmbit territorial per l'AVL, i a «Formes considerades no recomanables o no acceptables en l'estàndard» s'hi han reunit les formes que tant l'AVL com l'IEC etiqueten com a *no acceptables o no recomanables* i que, per tant, queden fora de l'estàndard. Els fenòmens no documentats s'han recollit a «Formes que no apareixen ni a les obres normatives de l'IEC ni a les de l'AVL» (tot i que alguns d'aquests fenòmens sí que estan descrits pel DCVB), mentre que els trets que l'AVL i l'IEC descriuen i classifiquen seguint criteris diferents s'han inclòs al darrer apartat, «Formes classificades de manera diferent per l'IEC i l'AVL».

Finalment, un cop descrits els trets, s'ha fet una valoració conjunta dels fenòmens de cada capítol per a analitzar la presència o absència de la normativa de l'AVL i de l'IEC en les intervencions dels informants; les particularitats del valencià dels informants i la castellanització a què estan sotmesos, en funció del tipus de població i de la província i, per últim, el contrast entre la llengua dels adolescents i la de la presentadora (i, en alguns casos, també s'ha fet referència a la llengua dels actors dels gags).

D'altra banda, a l'hora d'analitzar els trets lingüístics recollits, s'han tingut en compte les característiques dels informants que els han vehiculat, que segurament influiran en el grau d'estandardització o d'espontaneïtat de les seves intervencions. Així doncs, a l'escena de ficció que protagonitzen uns quants adolescents al principi de cada capítol s'ha pres en consideració que la llengua no és espontània, sinó que les intervencions d'aquestes escenes formen part d'un guió après. Tot i això, en aquests gags, en la mesura que s'hi escenifiquen situacions de la vida dels joves, seria esperable que hi hagués una voluntat d'imitar-ne la parla i, per tant, que hi apareguessin trets propis del valencià oral. De la mateixa manera, a les intervencions de la presentadora hi ha un cert grau de preparació, i també s'esperaria que s'hi palesi una voluntat d'adherir-se a la normativa i de parlar una varietat més estàndard. Tot i això, és possible que també utilitzi trets propis del valencià no acceptats per la normativa, ja que encara que no es tracti d'un discurs espontani, té una finalitat divulgativa i pretén acostar-se a la realitat dels adolescents. Els trets més espontanis, segurament, apareixeran en les intervencions dels adolescents dels instituts, que són les úniques que no estan sotmeses a unes pautes o guió previs. El fet que aquests nois parlin sobre temes d'actualitat i d'interès per als joves també podria afavorir l'aparició de trets propis de la llengua oral, que probablement utilitzen en el seu dia a dia quan parlen sobre aquestes temàtiques. No obstant això, el format de debat que segueix el programa i l'enregistrament dels capítols obliguen els informants a respectar els torns de paraula, a fer aportacions relacionades amb el tema tractat i a elaborar mínimament les intervencions, factors que en podrien condicionar l'espontaneïtat.

8.1 «*Diversitat sexual*»

Aquest capítol s'ha gravat a l'Institut Cotes Baixes de la ciutat d'Alcoi, a l'Alcoià, i dura 30.31 minuts. L'episodi comença amb la introducció de la presentadora sobre el tema de debat (la diversitat sexual) i, a continuació, hi ha un resum del capítol i una escena de ficció representada per quatre adolescents que està relacionada amb el tema. Tot seguit, la presentadora dona la benvinguda als alumnes i comença a parlar sobre diversitat sexual. Els adolescents intervenen en el debat i comparteixen les seves opinions sobre el tema, i aquestes aportacions es combinen amb escenes en què ells mateixos defineixen alguns dels conceptes clau sobre la diversitat sexual. A més, al llarg del debat la presentadora explica molts d'aquests conceptes als adolescents.

8.1.1 Descripció dels informants

Al capítol hi intervenen deu adolescents (quatre noies i sis nois) de l'Institut Cotes Baixes, d'una edat aproximada d'entre setze i divuit anys, dos dels quals només parlen en castellà i, per tant, no s'han tingut en compte al buidatge; la resta hi estan representats amb el mot *informant* i amb un número de l'1 al 8, per ordre d'intervenció. També participen a l'episodi la presentadora i quatre actors (dues noies i dos nois), tot i que una de les noies no parla la varietat valenciana i les seves intervencions s'han deixat de banda. La resta d'actors estan etiquetats com a *gag 1*, *gag 2* i *gag 3*. Dels vuit informants que s'han inclòs al buidatge, només canvia de codi la informant 3, que fa una aportació en valencià i l'altra, en castellà. L'informant 7 també utilitza el castellà en algunes ocasions, però només ho fa per citar frases que han dit altres persones.

8.1.2 Descripció dels fenòmens detectats

a) Formes acceptables o de l'àmbit general segons l'estàndard de l'IEC i l'AVL

En aquest capítol, hi ha alguns trets del valencià considerats acceptables o propis de l'àmbit general per l'estàndard de l'IEC i de l'AVL, com ara, dins de la fonètica, la pronunciació de [j] de la grafia *j* de *jo* i *ja*,¹ la pronúncia africada la fricativa palatal sonora² (*[dz]uguen*, *biolò[dz]iques*, *pre[dz]udicis*) o la pronunciació africada de la fricativa palatal sorda³ (*[tʃ]ics*, *[tʃ]errant*). També cal destacar el manteniment del fonema labiodental sonor /v/⁴ de *gag 3* (*[v]a*), mentre que la resta d'informants neutralitzen l'oposició *b/v*. Un altre tret propi de l'estàndard és la pronunciació com a *z* del grup *-tz*-⁵ (*universali[z]at*).

En l'àmbit morfològic, alguns dels trets inclosos dins l'estàndard de les dues institucions que apareixen al capítol són els determinants possessius tòncics femenins *teua* i *seua* (GEIEC: § 11.3.1; GNV: § 17.2.1), l'adverbi demostratiu de primer grau *ací* (GEIEC: § 16.4; GNV: § 16.5.2) i el pronom demostratiu neutre de primer grau *açò* (PEOLC II: § 1.3; GNV: § 16.4.1). Un altre tret morfològic admès és el manteniment de

¹ PEOLC I: § 1.2.3; EOV: § 1.3.2.4.1

² PEOLC I: § 1.2.3; EOV: § 1.3.2.4.1

³ PEOLC I: § 1.2.3; EOV: § 4.6

⁴ PEOLC I: § 1.2; EOV: § 4.10.1

⁵ PEOLC I: § 1.2.2; EOV: § 1.3.2.3.1

-n en els plurals dels antics proparoxítons llatins a *hòmens*: segons la PEOLC II és d'àmbit general (§ 1.2.2), mentre que per la GNV els plurals amb *-ns* no només són «les formes clàssiques i etimològiques», sinó també les preferibles (§ 1.2). Dins de la morfologia verbal, cal destacar la tercera persona del singular del present de subjuntiu de *fomentar* amb *-e*⁶ (*fomente*) i les formes del present de subjuntiu amb *-a* i increment velar [g]⁷ (*tinga, siga, pugues*).

Quant a la sintaxi, la presentadora fa la combinació de pronoms de la llengua antiga (CI + CD), sense dissimilació de la *l* del pronom de datiu⁸ (*li la*) i usa el pronom *vos* de segona persona del plural en posició proclítica a *vos he comentat* (PEOLC II: § 1.7.2; GNV: § 22.3.2).

En el camp del lèxic, alguns dels valencianismes o formes més esteses en parlars occidentals recollits pel DIEC2 i el DNV que usen els informants són els següents: *roïnes, xicotet o xicotets, naixen, llevar i pareix*. També és rellevant l'ús del mot *baló* per part de l'informant 4 en el sentit de 'pilota utilitzada en diversos esports', ja que tot i que el DIEC2 recull *baló*, el significat amb què usa el mot aquest informant només apareix al DNV.

D'altra banda, hi ha fenòmens fonètics acceptats que només estan recollits per la proposta de l'estàndard oral d'una de les dues institucions, com la pronunciació de *r* etimològica final (*actua[r]*), inclosa a la PEOLC I (§ 1.2.1), o el desplaçament de l'accent de la conjunció *però*, acceptat per l'EOV (§ 1.2.1.3.2).

Pel que fa al lèxic, també hi ha expressions que només estan documentades a l'AVL (DNV), com *a vore o de deveres*.

b) Formes de l'àmbit restringit/territorial o dels registres informals

Alguns fenòmens morfològics del valencià que apareixen al capítol pertanyen a l'àmbit restringit (segons l'IEC) o a l'àmbit territorial de què són pròpies (segons l'AVL), com ara la tercera persona del singular del present de subjuntiu amb increment palatal [ʃk] (*garantixca, sufrixquen*), que per l'IEC és admissible en l'àmbit restringit (PEOLC I: § 1.2.2) i per l'AVL presenta aquesta pronúncia palatalitzada habitualment, mentre que les formes amb *-s* s'han generalitzat per respecte a la forma etimològica i a les formes

⁶ PEOLC II: § 2.1; GNV: § 29.5

⁸ GEIEC: § 13.5.3; GNV: § 22.11

⁷ GEIEC: § 5.5.1; GNV: § 30.3.52

majoritàries en la llengua antiga (GNV: § 29.3.2). També hi ha fenòmens que l'IEC i l'AVL només admeten en els registres informals, com les formes simples dels demostratius (*este, esta, eixe, eixa*), que no són tan acceptables en els registres formals com les reforçades;⁹ l'article neutre *lo*¹⁰ i el pronom de primera persona del plural *mos*,¹¹ que no són acceptables en els registres formals i, segurament, els possessius àtons¹² (*sa*), que segons l'IEC i l'AVL tenen un ús molt restringit, ja que només s'usen en contextos molt específics. Cal destacar, a més, l'adverbi demostratiu de segon grau *ahí*, pres del castellà, que per l'IEC només és admissible en els registres informals (PEOLC II: § 1.3) i que per l'AVL és una forma no clàssica però molt viva i, per tant, difícil de substituir per *aquí* (GNV: § 16.5.2). Per últim, la forma *veeu* de segona persona del plural del present d'indicatiu, sense [j] antihiàtica, és considerada *pròpia de l'àmbit restringit* per la PEOLC II (§ 2.4), i segons la GNV «les formes amb *i* són les més generals en l'actualitat en els registres formals» (§ 30.3.4.2).

En l'àmbit sintàctic, segons l'IEC, s'evita en els registres formals la concordança de la construcció *hi ha* amb el SN¹³ (*n'hi han alguns, n'hi han persones*), mentre que l'AVL accepta tant la concordança com la falta de concordança, però també recomana no fer la concordança en registres formals (GNV: § 32.2.2). També pertany als registres informals la substitució de *amb* per *en*¹⁴ (*en nosaltres mateixa*).

Alguns trets que es podrien incloure dins de la categoria de *informals* només apareixen a l'AVL. És el cas, en el camp del lèxic, de la forma *aixina*, recollida al DNV com a forma col·loquial, i el castellanisme *maricó*, adaptat morfològicament, que el DNV documenta com a mot pejoratiu, usat en el sentit de 'homosexual'.

Altres trets, en canvi, només apareixen a l'IEC. Per exemple, pel que fa a la fonètica, la pronúncia *pa* de la preposició final *per a* s'inclou només a la GEIEC com a fenomen no acceptable en registres formals (§ 14.4).

Quant a la sintaxi, la forma reduïda del pronom *en* (*n*) en la construcció *hi ha* per ultracorrecció (*no n'hi ha cap problema, n'hi ha censura, n'hi han alguns*) es recull únicament a l'Optimot.

⁹ GEIEC: § 11.2.1; GNV: § 16.3.1

¹⁰ GEIEC: § 10.3.3; GNV: § 15.5

¹¹ GEIEC: § 13.4.2; GNV: § 22.3.1

¹² GEIEC: § 11.3.1; GNV: § 17.3

¹³ GEIEC: § 17.4

¹⁴ GEIEC: § 14.4; GNV: § 26.2.1

c) Formes considerades no recomanables o no acceptables en l'estàndard

Pel que fa a la fonètica, l'IEC i l'AVL consideren *no recomanables* fenòmens com ara el ieisme¹⁵ que es produeix, segurament per influència del castellà, en alguns mots (*ba[j]arina*, *vu[j]*) i la caiguda de la *-d-* intervocàlica¹⁶ que té lloc a *prejuïcis* i *elaborà*, tot i que aquest últim cas l'AVL el considera col·loquial (EOV: § 1.3.2.1). També en són exemples l'addició d'una *r* a final de mot a *compte[r]* i a *conte[r]*;¹⁷ la sonorització de [s]¹⁸ (*evolu[z]ió*, *promo[z]ionant*, *repercu[z]ió*) i l'omissió de la nasal del grup culte *cons*-¹⁹ a *construir*. A més d'aquests fenòmens, són rellevants l'ensordiment del so [gz] de la *x* del grup *ex-* que es produeix a *exagerada* i el desplaçament de l'accent dels verbs amb infinitius acabats en *-iar*²⁰ per interferència del castellà a *associa*.

Quant a la morfosintaxi, no són recomanables, segons l'IEC i l'AVL, el pronom *lis* de tercera persona del plural, analògic de *li*, i la perífrasi modal formada per *tenir que* i un verb en infinitiu²¹ (*tinga que dir*, *teniu que jugar*, *té que ser*).

També hi ha alguns trets fonètics *no recomanables* que només estan recollits en una de les dues institucions, com la pronunciació [edʒ] del grup *ex-* seguit de vocal (*[edʒ]emple*) i la palatalització de la *n* inicial de la construcció *n'hi ha*, incloses a l'EOV (§ 1.3.2.4.2 i § 1.3.2.7.2), o l'assimilació i simplificació de *c* en contacte amb *t* (*respe[t]ar*), recollida a la PEOLC I (§ 1.2.1).

Pel que fa al lèxic, la PEOLC III de l'IEC no admet alguns dels castellanismes que usen els informants, com ara *pues*; *algo*; la locució adverbial *donar-se compte*, usada pels estudiants, un dels quals (informant 5) diu *et dones compte[r]* i després es corregeix usant la locució *adonar-se'n* o l'adverbi *entonces*, adaptat fonèticament pels estudiants i la presentadora, que el pronuncien *enton[s]es*. A més, l'Optimot recull la locució verbal *donar per sentat* com a expressió no adequada.

¹⁵ PEOLC I: § 1.2.5; EOV: § 1.3.2.5.3

¹⁶ PEOLC I: § 1.2.1; EOV: § 1.3.2.1.3

¹⁷ PEOLC I: § 1.2.6; EOV: § 1.3.2.6.3

¹⁸ PEOLC I: § 1.2.2; EOV: § 1.3.2.3.2

¹⁹ PEOLC I: § 1.2.4; EOV: § 1.3.2.7.2

²⁰ PEOLC I: § 1.3; EOV: § 1.5

²¹ GEIEC: § 29.3.1; GNV: § 31.3

d) Formes que no apareixen ni a les obres normatives de l'IEC ni a les de l'AVL

En l'àmbit lèxic, hi ha formes que no estan documentades ni a les obres normatives de l'IEC ni a les de l'AVL. És el cas de castellanismes com *abuelo*, *hasta*, *pringat* o expressions calcades del castellà, com ara *o sea*, *al fi* i *al cap* i *aplicar-se el conte[r]*.

D'aquestes formes que no apareixen a les obres normatives, n'hi ha algunes que sí que estan documentades al DCVB. Per exemple, pel que fa a la fonètica, hi apareixen la variant *tamé* de l'adverbi *també* amb simplificació del grup consonàntic *-mb-*, la substitució de *b* per *g* a *abueletes* (*agüeletes*) i la pronúncia [s] del grup *-cc-* a *accepta*.

També s'hi recullen alguns trets morfosintàctics, com ara la forma reduïda de l'article plural *els* (*es*), etiquetada com a vulgar; la variant *moatros* del pronom *nosaltres*; la forma *sentc* de primera persona del singular, sense desinència i amb increment velar [k], i l'ús de *mateixa* com a adverbi invariable darrere de pronom (*nosaltres mateixa*).

En el camp del lèxic, al DCVB hi ha castellanismes com *después* i *agüeletes*. També hi ha alguns castellanismes adaptats morfològicament, com ara *millons* o *antigüetat*.

e) Formes classificades de manera diferent per l'IEC i l'AVL

En alguns casos, l'IEC i l'AVL no coincideixen a l'hora d'acceptar un tret com a estàndard, com a propi dels registres informals o de l'àmbit territorial o bé com a forma no recomanable. Així doncs, alguns dels trets recollits en aquest buidatge són acceptables per l'AVL i segons l'IEC, en canvi, pertanyen als registres informals. És el cas, dins de la fonètica, de l'emudiment de la *l* en *altres*, que segons la PEOLC I és admissible en l'àmbit general però només «en registres informals» (§ 1.2.5), mentre que per l'EOV és propi del valencià estàndard (§ 1.3.2.5.2). Un altre exemple és la pronúncia [a] de la *e-* dels mots començats per *en-*, *em-*, *es-* a *[a]ntrenador*, sobre la qual la PEOLC I diu que es troba «en els parlars occidentals» i que «és admissible en l'àmbit general» però només «en registres informals» (§ 1.1.2), mentre que per l'EOV és pròpia del valencià estàndard (§ 1.2.2.3).

Pel que fa a la morfologia, hi ha formes que l'AVL considera pròpies de l'estàndard i que l'IEC, en canvi, inclou a l'àmbit restringit. Alguns exemples són el numeral cardinal *dèsset*, que la GNV recull a la taula «Els numerals cardinals» (§ 18.3) i la PEOLC II considera propi de l'àmbit restringit (§ 1.6.1) i la primera persona del singular del present d'indicatiu amb *-e* (*recorde*, *pense*), que segons la PEOLC II és pròpia de l'àmbit

restringit (§ 2.1) i sobre la qual l'AVL diu que adopta la terminació *-e* «en la major part del valencià» (GNV: § 29.5). La forma *eres* de segona persona del singular del present d'indicatiu també és admissible en l'àmbit restringit d'acord amb l'IEC (PEOLC II: § 2.1), mentre que l'AVL la recull al model del verb *ser* (GNV: § 30.3.50). També n'és un exemple la segona persona del singular del verb *dir* sense velarització (*dis*), que segons la PEOLC II és «admissible en l'àmbit restringit» però només «en registres informals» (§ 2.1), mentre que la GNV diu que «l'imperatiu també pot adoptar la forma *dis* en contextos pronominals» (§ 30.3.15).

D'altra banda, al capítol hi ha trets morfològics que no són acceptables per l'IEC i que l'AVL, en canvi, admet, com l'ús del pronom *se* en lloc de *nos* (*aplicar-se-ho*, *dutxant-se*, *multiplicant-se*), que segons la PEOLC II no és recomanable i és característic d'alguns parlars valencians (§ 1.7.2) i que per la GNV es produeix col·loquialment (§ 22.3.2).

Un altre exemple, pel que fa al lèxic, és la forma *provadors*, no admesa per la PEOLC III i acceptada pel DNV ('lloc destinat a provar-se alguna peça de roba').

En alguns casos, a part de les diferències entre la classificació de l'IEC i de l'AVL, les obres normatives de l'IEC no coincideixen a l'hora de descriure els trets. Per exemple, les formes de l'imperfet de subjuntiu amb *-ra* són pròpies de l'àmbit restringit per la PEOLC II (§ 2.1), i, en canvi, usades en tots els registres segons la GEIEC (§ 5.3.3) i recollides en els models de totes les conjugacions de la GNV (§ 29.5).

Finalment, també hi ha un cas en què l'IEC admet de manera més clara un fenomen que l'AVL: la neutralització de l'oposició *b/v* (*[b]*inga), pròpia de l'àmbit general segons la PEOLC I (§ 1.2.1) i acceptable en l'àmbit territorial segons l'EOV (§ 1.3.2.1.3), que també especifica que és preferible mantenir l'oposició.

8.2 «Evitar l'embaràs»

Aquest capítol s'ha enregistrat a l'Institut Pedreguer de la població de Pedreguer, a la Marina Alta, i té una durada de 25.36 minuts. S'inicia amb la introducció de la presentadora, que esmenta de passada el tema que es tractarà al llarg del capítol (els embarassos inesperats), seguida d'un resum del programa i de l'escena de ficció que apareix a cada capítol. A continuació, la presentadora introdueix el capítol parlant sobre la prevenció d'embarassos no desitjats. A partir d'aquí, els adolescents de l'institut comencen a intervenir per explicar les seves experiències relacionades amb aquest tema.

Entre les intervencions dels adolescents, s'intercalen talls amb explicacions teòriques de la presentadora sobre diversos aspectes, com ara l'avortament, els mètodes anticonceptius o la marxa enrere, i la presentadora també fa algunes preguntes als joves.

8.2.1 Descripció dels informants

Al capítol hi intervenen nou adolescents (set noies i dos nois) de l'Institut Pedreguer, d'entre setze i divuit anys (aproximadament), representats al buidatge amb el mot *informant* i amb el número corresponent de l'1 al 9; tres actors (dos nois joves, etiquetats com a *gag 1* i *gag 2*, i una dona que fa de metgessa, de qui no s'ha recollit cap tret) i la presentadora. Tots els informants parlen únicament en català (i, concretament, en la varietat valenciana).

8.2.2 Descripció dels fenòmens detectats

a) Formes acceptables (o de l'àmbit general) segons l'estàndard de l'IEC i l'AVL

A partir del buidatge d'aquest capítol, s'observa que alguns dels trets del valencià que apareixen en les intervencions de tots els informants són fenòmens considerats acceptables o propis de l'àmbit general per l'estàndard de l'IEC i de l'AVL. És el cas, en l'àmbit fonètic, de la pronunciació de [j] de la grafia *j* de *jo* i *ja*²² o el manteniment de /v/²³ (*jo[v]e*, *nò[v]io*, *[v]ull*, *ha[v]er*, *[v]olién*, etc.), tot i que hi ha vacil·lació en la pronúncia d'aquest últim tret. Els informants pronuncien sistemàticament com a africada la fricativa palatal sonora²⁴ (*a[dʒ]udar*, *lle[dʒ]ir*, *[dʒ]estació*, *[dʒ]ove*) i la fricativa palatal sorda²⁵ (*[tʃ]iquet*, *mar[tʃ]a*, *[tʃ]ics*). De manera més esporàdica, es pronuncia el grup *-tz-* com a *z*²⁶ (*reali[z]at*) i el pronom *ho* com a [ew] quan està anteposat a un verb començat per consonant²⁷ (*t[ew] prens* per *t'ho prens*).

Alguns dels trets morfològics inclosos dins de l'estàndard que apareixen al capítol són els possessius tòpics *meua* i *teua* (GEIEC: § 11.3.1; GNV: § 17.2.1), l'adverbi *ací* (GEIEC: § 16.4; GNV: § 16.5.2) i les formes de tercera persona del singular del present

²² PEOLC I: § 1.2.3; EOVS: § 1.3.2.4.1

²³ PEOLC I: § 1.2; EOVS: § 4.10.1

²⁴ PEOLC I: § 1.2.3; EOVS: § 1.3.2.4.1

²⁵ PEOLC I: § 1.2.3; EOVS: § 4.6

²⁶ PEOLC I: § 1.2.2; EOVS: § 1.3.2.3.1

²⁷ PEOLC I: § 1.2.3; EOVS: § 1.2.2.3

de subjuntiu amb *-e*²⁸ (*toque, retrasse, passe*) o amb *-a* i increment velar [g]²⁹ (*tinga, estiga, prenga*).

Quant a la sintaxi, cal destacar la combinació de pronoms de la llengua antiga, sense dissimilació de la *l* del pronom de datiu³⁰ (*li la*) i la concordança en gènere i nombre del participi de *prendre* amb el pronom d'acusatiu a *la he presa* (GEIEC: § 13.7.1; GNV: § 23.2.2.1).

En el lèxic, alguns dels valencianismes o mots més estesos en parlars occidentals recollits pel DIEC2 i el DNV que utilitzen els informants són els següents: *munto, xiquet, prompte, apegar* (en el sentit de 'contagiar'), *menuts, eixir, pareix, tindre* i *traure*. També cal destacar l'alternança entre *mamà*, variant urbana menys marcada en valencià,³¹ i *mama* en la informant 2.

A part d'aquests fenòmens inclosos en la normativa de l'IEC i de l'AVL, n'hi ha d'altres que estan igualment acceptats però que només apareixen en l'estàndard d'una de les dues institucions. És el cas, en l'àmbit fonètic, de la pronunciació de *r* etimològica final (*di[r]*, *prime[r]* o *po[r]*) i la pronunciació de la *-t* final de *-nt* (*[a]speran[t]*, *avortamen[t]* o *gen[t]*), fenòmens que només s'inclouen a la PEOLC I (§ 1.2.1 i § 1.2.6). En la majoria de casos, però, els documents normatius que descriuen més fenòmens característics del valencià i els accepten com a propis de l'estàndard són els de l'AVL. Per exemple, l'EOV descriu el desplaçament de l'accent de *però* (§ 1.2.1.3.2) i la pronúncia [w] de *ho* en contacte amb vocal³² (*li [w] per li ho* o *[w] a per ho ha*).

Pel que fa a la morfologia, també és interessant la forma *vullgues* (segona persona del singular del present de subjuntiu de *voler*), amb l'arrel *vull-* i l'increment velar [g], que només apareix a la GNV (§ 30.3.61).

En el lèxic, també hi ha uns quants exemples de mots i expressions documentats únicament pel DNV: *a voltes, marxa arrere, vore* i formes que provenen del castellà, com *avort, de repent* o *en seguida*. És rellevant, a més, la forma *matrona*, que en valencià té el significat específic de 'comare', únicament recollit pel DNV.

²⁸ PEOLC II: § 2.1; GNV: § 29.5

²⁹ GEIEC: § 5.5.1; GNV: § 30.3.52

³⁰ GEIEC: § 13.5.3; GNV: § 22.11

³¹ En valencià actual «la variant urbana menys marcada ha esdevingut *papà*» (Boix, 2007:452).

³² EOV: § 1.2.2.3

b) Formes de l'àmbit restringit/territorial o dels registres informals

Pel que fa als fenòmens del valencià recollits com a formes de l'àmbit restringit (segons l'IEC) o de l'àmbit territorial de què són pròpies (segons l'AVL), cal destacar trets fonètics com l'harmonia vocàlica³³ que es produeix en el mot *regla* (pronunciat *r[e]gl[e]*), pròpia del valencià meridional,³⁴ el subdialecte que es parla a la Marina Alta, o l'ús de la preposició *an* davant de *e* (*an este xiquet*),³⁵ pròpia dels parlars septentrionals d'acord amb l'EOV (§ 1.3.2.6.2) i no acceptable en registres formals per la GEIEC (§ 14.4).

També és rellevant, pel que fa a la morfologia, la tercera persona del singular del present de subjuntiu amb increment palatal [ʃk]³⁶ (*sufrixca*).

A més, hi ha fenòmens que l'IEC i l'AVL només admeten en els registres informals. És el cas, en l'àmbit morfològic, de les formes simples dels demostratius³⁷ (*estos, eixos, esta, eixa*, etc.), l'article neutre *lo*³⁸ o el pronom *mos*.³⁹ També són propis dels registres informals l'indefinit *ningun* (GEIEC: § 12.5.1; GNV: § 19.2.3), l'adverbi *ahí*⁴⁰ i els possessius àtons⁴¹ (*mon, mons, ton, ta*).

Quant a la sintaxi, s'inclouen en els registres informals la concordança de *hi ha* amb el SN (*n'hi han persones*) o del verb conjugat de la perífrasi modal «*poder* + infinitiu» amb el SN⁴² (*poden haver dos tipus*); la substitució de *amb* per *en*⁴³ (*continuem en la nostra vida, vaig anar en un amic, ho parlaria en els pares*, etc.) i la locució final *per a que*.⁴⁴

Alguns d'aquests trets etiquetats com a *informals* només apareixen a les obres de l'AVL, com ara els trets morfològics següents: els pronoms de primera persona del plural *mosatros*⁴⁵ i *es*,⁴⁶ propis de la parla col·loquial, o la primera persona del singular de l'imperfet de *veure* amb accent a la *-i-* (*veïa*), que es manté en alguns parlars valencians (GNV: § 30.4.2.1).

³³ GEIEC: § 1.2.2; EOVS: § 1.2.2.3.2

³⁴ Veny i Massanell, 2015:303

³⁵ GNV: § 26.2.1

³⁶ PEOLC I: § 1.2.2; GNV: § 29.3.2

³⁷ GEIEC: § 11.2.1; GNV: § 16.3.1

³⁸ GEIEC: § 10.3.3; GNV: § 15.5

³⁹ GEIEC: § 13.4.2; GNV: § 22.3.1

⁴⁰ PEOLC II: § 1.3; GNV: § 16.5.2

⁴¹ GEIEC: § 11.3.1; GNV: § 17.3

⁴² GEIEC: § 17.4; GNV: § 32.2.2

⁴³ GEIEC: § 14.4; GNV: § 26.2.1

⁴⁴ GEIEC: § 26.3.3; GNV: § 34.5.5

⁴⁵ *Llibre d'estil per als mitjans audiovisuals valencians* (§ 3.3.1)

⁴⁶ GNV: § 22.3.2

També pertanyen als registres informals, segons l'IEC, fenòmens sintàctics com l'ús del pronom *en* a la construcció *hi ha* (*n'hi ha molta gent, n'hi ha xiques, n'hi ha un pes*, etc.).

Quant al lèxic, cal destacar la forma *aixina* i la locució adverbial *a lo millor*, d'ús col·loquial segons la GNV (§ 27.3.2 i § 15.5). Una altra forma que pel DNV té un ús col·loquial és *marró*, mot que apareix en l'expressió *el marró que ens podem vore*, usada per la presentadora, i que segurament és un calc de l'expressió castellana *verse en un marrón*.

c) Formes considerades no recomanables o no acceptables en l'estàndard

Tant l'IEC com l'AVL etiqueten com a *no recomanables* fenòmens fonètics com ara el ieisme⁴⁷ (*[j]ei, [j]ibertat, vu[j]*), que al capítol alterna amb la pronúncia de la lateral palatal, o la caiguda de la *-d-* intervocàlica,⁴⁸ que es produeix a *inflaets* i en alguns mots amb la terminació *-ada* (*[a]mbarassà, passà*), tot i que aquest últim cas l'AVL el considera col·loquial (EOV: § 1.3.2.1). També en són exemples l'elisió de *-r* d'infinitiu quan precedeix pronom feble⁴⁹ a *esperar-me* (*[asperáme]*), *obligar-me* (*[obliyáme]*) i *cuidar-lo* (*[kujðálo]*); l'addició d'una *r* a final de mot a *compte[r]*;⁵⁰ la pronúncia sorda de *[z]* (*supo[s]a, anàli[s]is*); la sonorització de *[s]*⁵¹ (*farma[z]ia, con[z]ell*) i el tancament de la *e* en *i* per contacte amb una consonant palatal⁵² a *eixir*.

Quant a la morfosintaxi, no són recomanables l'increment velar *[g]* en els gerundis⁵³ (*tinguent, coneguent, diguent*) i la perífrasi formada per *tenir que* i un infinitiu⁵⁴ (*tenia que esperar, té que dependre, té que fer*).

A més, hi ha alguns fenòmens fonètics no recomanables recollits només en una de les dues institucions, com ara la pronunciació *[edʒ]* del grup *ex-* seguit de vocal a *exemple* (EOV: § 1.3.2.4.2) i la palatalització de la *n* inicial de *n'hi ha* (EOV: § 1.3.2.7.2).

En l'àmbit morfosintàctic, tampoc són acceptables la forma palatalitzada de la primera persona del plural del present d'indicatiu del verb *veure* (*vegem*),⁵⁵ d'acord amb

⁴⁷ PEOLC I: § 1.2.5; EOV: § 1.3.2.5.3

⁴⁸ PEOLC I: § 1.2.1; EOV: § 1.3.2.1.3

⁴⁹ GEIEC: § 2.3.3; EOV: § 1.3.2.6.3

⁵⁰ PEOLC I: § 1.2.6; EOV: § 1.3.2.6.3

⁵¹ PEOLC I: § 1.2.2; EOV: § 1.3.2.3.2

⁵² PEOLC I: § 1.1.2; EOV: § 1.2.2.3.3

⁵³ PEOLC II: § 2.4; GNV: § 20.2.3

⁵⁴ GEIEC: § 29.3.1; GNV: § 31.3

⁵⁵ GNV: § 30.2.4.2

l'AVL, i la primera persona del singular del pretèrit perfet amb auxiliar *ha*⁵⁶ (*ha fet*), segons l'IEC.

Quant al lèxic, la PEOLC III no admet alguns dels castellanismes que utilitzen els informants, com *susto*, *pues*, *fallo*, *algo*, *antes*, *ojalá*, *pos*, *apoiarien* o *retrasse*. També hi apareix documentat *entonces* com a forma no admesa, adverbí que els estudiants pronuncien amb [s], adaptant-lo fonèticament al català.

d) Formes que no apareixen ni a les obres normatives de l'IEC ni a les de l'AVL

Quant a la fonètica, hi ha formes que no estan documentades ni a les obres normatives de l'IEC ni a les de l'AVL. És el cas de la simplificació del grup *-ls* final a *vols* o l'assimilació consonàntica del so africacat [ts] i la sibilant alveolar [s] a *pot ser*.

En el camp del lèxic, també hi ha molts castellanismes no documentats, com ara *claro*, *hasta*, *gorda*,⁵⁷ o *sea*, *interrumpir* o l'adverbí *mogolló*, adaptat fonèticament. Cal destacar, a més, l'ús de la forma *calentó*⁵⁸ com a substantiu, segurament per influència del castellà, i de l'expressió *les teues ganas*, que és un calc de l'expressió castellana *tus ganas*, ambdues formes vehiculades pels actors del gag.

D'aquestes formes que no apareixen a les obres normatives, n'hi ha algunes que sí que estan recollides al DCVB. Per exemple, hi apareixen trets fonètics com la simplificació del grup *-mb-* de l'adverbí *també* (*tamé*), la pronúncia desafricada de l'africada palatal sonora de *metges* (*me[ʒ]es*) i la pronúncia [aw] de *ho* anteposat a verb començat per consonant (*[aw] diuen* per *ho diuen*).

Pel que fa a la morfologia, cal destacar la forma reduïda de l'article plural *els*, que també s'inclou al DCVB.

Quant al lèxic, hi ha alguns valencianismes o formes més esteses en valencià que en altres parlars recollits únicament pel DCVB, com *ruín*, *encà* (forma apocopada de *encara*), *atràs* (variant antiga de *enrere*) o *seguritat* (variant moderna de *seguretat*). El DCVB també recull alguns castellanismes usats pels estudiants, com *después*, *almenos*, *güelos* o *matxaca* ('picar una cosa amb un instrument dur i feixuc', usada en sentit figurat). Cal ressaltar també l'aparició de les formes *enfermetats* i *enfermedat*, la primera

⁵⁶ PEOLC II: § 3

⁵⁷ El DIEC2 i el DNV recullen *gord -a* en el sentit de 'gros' o 'corpulent', però no de 'gras'.

⁵⁸ Segons el DRAE, forma col·loquial («acto de calentar o calentarse de prisa o fugazmente»).

recollida pel DCVB i la segona considerada variant formal de la primera per aquesta mateixa obra. El DCVB no especifica que aquestes formes siguin castellanismes, tot i que és possible que els informants les usin per influència del castellà (sobretot la segona, que tant podria ser la variant *enfermedat* com el mot castellà *enfermedad*).

e) Formes classificades de manera diferent per l'IEC i l'AVL

Alguns dels trets recollits al buidatge són acceptables en l'estàndard o dins de l'àmbit general segons l'AVL, i per l'IEC, en canvi, no ho són. Un exemple, en l'àmbit fonètic, és la reducció a *m* del grup *tm* (*se[m]ana*), que segons l'IEC no és recomanable (PEOLC I: § 1.2.4) i que, en canvi, l'AVL considera pròpia de l'estàndard (EOV: § 1.3.2.7).

També hi ha alguns trets fonètics que l'IEC considera que pertanyen als registres informals i l'AVL, que són propis de l'estàndard, com la pronunciació [a] de la *e*- dels mots començats per *en-*, *em-*, *es-* (*[a]speran[t]*, *[a]mbarassà*, *[a]ncara*, etc.) (PEOLC I: § 1.1.2; EOV: § 1.2.2.3).

Aquesta discrepància també s'observa en algunes formes morfològiques d'àmbit restringit segons l'IEC i pròpies de l'estàndard per l'AVL, com les de primera persona del singular del present d'indicatiu amb *-e*⁵⁹ (*recorde*, *supose*, *obligue*) i la forma *eres* del verb *ser*.⁶⁰ Un altre exemple és el numeral cardinal *dos* sense flexió de gènere, ja que segons l'IEC, «en els registres formals és preferible mantenir la variació *dos - dues* [...] encara que en alguns parlars, especialment però no exclusivament els valencians, s'usa la forma *dos* com a invariable» (GEIEC: § 12.3.1), mentre que l'AVL admet variació de gènere en els registres formals (GNV: § 18.3.2). També cal destacar dues formes verbals que l'IEC i l'AVL recullen de maneres diferents: la forma analògica del participi passat de *estar* (*sigut*) i la tercera persona del singular del present de subjuntiu amb increment velar [ig] (*séntiga*). De la primera, l'IEC explica que és una forma que ha desenvolupat la llengua moderna i que *estat* és «més freqüent en els registres formals» (GEIEC: § 18.3.2), mentre que l'AVL recull *sigut* com a forma del participi i assenyala que també es pot adoptar la forma *estat* (GNV: § 30.3.50). Sobre la segona, l'IEC especifica que s'evita en registres formals (GEIEC: § 5.5.3) i l'AVL, en canvi, recull *òmpliga* i *òbriga*

⁵⁹ PEOLC II: § 2.1; GNV: § 29.5

⁶⁰ PEOLC II: § 2.1; GNV: § 30.3.50

als paradigmes d'aquests verbs (GNV: § 30.3.39 i § 30.3.37), i per tant en principi les considera formes estàndard, tot i que no recull *séntiga*. A més, hi ha un cas en què les obres normatives de l'IEC no coincideixen a l'hora de descriure els trets: les formes de l'imperfet de subjuntiu amb *-ra*, pròpies de l'àmbit restringit per la PEOLC II (§ 2.1), i, en canvi, usades en tots els registres per la GEIEC (§ 5.3.3) i recollides en els models de totes les conjugacions de la GNV (§ 29.5).

Per últim, hi ha un fenomen fonètic que l'IEC admet de manera més evident que l'AVL: la neutralització de l'oposició *b/v* de mots com *va*, *havien* o *avort* (PEOLC I: § 1.2.1; EOVI: § 1.3.2.1.3).

8.3 «Explorar emocions»

Aquest capítol s'ha gravat a l'Institut Honori Garcia del municipi de la Vall d'Uixó, a la Plana Baixa, i té una durada de 31.09 minuts. Comença amb el resum de la presentadora sobre el tema de l'episodi: la gestió emocional. A continuació, dues actrius interpreten l'escena de ficció que apareix a tots els capítols i que en aquest cas tracta sobre la falta de comunicació emocional. Tot seguit, es fa un breu resum del programa i la presentadora introdueix el tema als estudiants. A partir d'aquí, els adolescents comencen el debat, que es combina amb les explicacions de la presentadora i amb unes escenes breus representades per ells mateixos que il·lustren algunes situacions relacionades amb la gestió emocional. Com que aquestes escenes no apareixen a tots els capítols i alguns dels informants que hi participen no intervenen al debat, no s'han tingut en compte a l'hora de fer el buidatge i l'anàlisi del capítol. Finalment, la presentadora fa una última intervenció al debat per resumir alguns aspectes del tema.

8.3.1 Descripció dels informants

En aquest capítol hi intervenen deu adolescents (tres nois i set noies), d'una edat aproximada d'entre setze i divuit anys, de l'Institut Honori Garcia, representats al buidatge amb el mot *informant* i amb el número corresponent de l'1 al 10; dues actrius (etiquetades com a *gag 1* i *gag 2*) i una dona que fa de cambrera, de qui no s'ha recollit cap tret) i la presentadora. Pel que fa als estudiants, només s'han recollit al buidatge les intervencions dels qui participen al debat de manera regular; les aportacions més esporàdiques que fan altres estudiants en algunes ocasions no s'han inclòs a l'anàlisi. Tots

els informants parlen en català, però en alguns casos hi ha alternances de llengua amb el castellà per part de les informants 1, 5 i 10, tot i que les tres utilitzen majoritàriament el català. També hi ha un noi que només intervé un cop al debat i que ho fa en castellà.

8.3.2 Descripció dels fenòmens detectats

a) Formes acceptables (o de l'àmbit general) segons l'estàndard de l'IEC i l'AVL

A través d'aquest buidatge, es constata que alguns dels trets fonètics més habituals del valencià són fenòmens acceptables o propis de l'àmbit general per l'estàndard de l'IEC i de l'AVL. És el cas de la pronunciació de [j] de la grafia *j* de *jo* i *ja*;⁶¹ la pronúncia africada de la fricativa palatal sonora⁶² (*ori[dʒ]ignal*, *[dʒ]estió*, *lle[dʒ]irà*) i de la fricativa palatal sorda⁶³ (*[tʃ]ic*, *[tʃ]ics*, *[tʃ]iques*) i la pronunciació [ew] de *ho* quan està anteposat a un verb començat per consonant⁶⁴ a *m'obriria* i *ho llevava*.

Pel que fa a la morfologia, alguns dels trets acceptables que apareixen al capítol són els possessius *meua* i *teua* (GEIEC: § 11.3.1; GNV: § 17.2.1); la forma *sent* de primera persona del singular, sense desinència; la tercera persona del singular del present de subjuntiu amb increment palatal [sk] (*convertisca*) i les formes de tercera persona del singular del present de subjuntiu amb *-a* i increment velar [g]⁶⁵ (*tinga*, *puga*).

En el lèxic, alguns dels valencianismes o mots més estesos en parlars occidentals recollits pel DIEC2 i el DNV que usen els informants són els següents: *roí*, *agarrar*, *llevar*, *eixia*, *tindre*, la locució conjuntiva *o siga* i les locucions adverbials *de veres* i *un muntó*. També hi ha la forma *xiques*, recollida per les dues institucions, tot i que l'IEC només en documenta el sentit de 'petita' o 'nena' i no el de 'persona jove'.

Pel que fa als trets acceptats que només s'inclouen en una institució, cal destacar, en l'àmbit fonètic, la pronúncia de *r* etimològica final (*po[r]*, *di[r]*) i de la *-t* final de *-nt* a mots com *emocionalment* (PEOLC I: § 1.2.1 i § 1.2.6), i el desplaçament de l'accent de *però* (EOV: § 1.2.1.3.2).

Quant al lèxic, la forma *vore* només està recollida al DNV.

⁶¹ PEOLC I: § 1.2.3; EOV: § 1.3.2.4.1

⁶² PEOLC I: § 1.2.3; EOV: § 1.3.2.4.1

⁶³ PEOLC I: § 1.2.3; EOV: § 4.6

⁶⁴ PEOLC I: § 1.2.3; EOV: § 1.2.2.3

⁶⁵ GEIEC: § 5.5.1; GNV: § 30.3.52

b) Formes de l'àmbit restringit/territorial o dels registres informals

Quant als fenòmens fonètics de l'àmbit restringit o territorial, és rellevant la pronunciació [e] de la *-a* de la tercera persona del singular del present d'indicatiu (*estim[e]*, *s'il·lusio[n]e*), que per l'IEC és pròpia de l'àmbit restringit (PEOLC II: § 2.1) i per l'AVL, acceptable en l'àmbit territorial en què és pròpia (EOV: § 1.2.2.3.2).

Pel que fa als fenòmens dels registres informals, en l'àmbit fonètic, és destacable la preposició *ad* davant de vocal (*ad ella*).⁶⁶

Quant a la morfologia, són rellevants les formes simples dels demostratius (*eixe*, *eixa*, etc.);⁶⁷ l'article neutre *lo*;⁶⁸ el pronom *mos*;⁶⁹ els indefinits *ningun*, *ninguna* (GEIEC: § 12.5.1; GNV: § 19.2.3); els possessius àtons⁷⁰ (*ma*) i l'adverbi *ahí* (PEOLC II: § 1.3; GNV: § 16.5.2).

Dins de la sintaxi, pertanyen als registres informals la concordança de *hi ha* amb el SN⁷¹ (*n'hi han vegades*) i la substitució de *amb* per *en*⁷² (*aigua en gas*, *en el meu cos*, *parlaves en ella*, etc.).

D'aquests trets informals, n'hi ha un, dins de la fonètica, que només es recull a l'EC: la pronúncia *pa* de la preposició *per a* (GEIEC: §14.4).

En el camp del lèxic, també hi ha algunes formes que només apareixen a l'AVL, com la variant *aixina* i la locució *a lo millor* (GNV: § 27.3.2 i § 15.5).

Per últim, un fenomen sintàctic que apareix únicament a l'IEC és la forma reduïda del pronom *en* a *hi ha* (*n'hi ha xics*, *n'hi han vegades*).

c) Formes considerades no recomanables o no acceptables en l'estàndard

L'IEC i l'AVL etiqueten com a *no recomanables* trets fonètics com el tancament de la *e* en *i* per contacte amb una palatal⁷³ (*m[i]n[tj]ant*, *[i]xa*, *autoconeix[i]ment*); la substitució de *u* per *o* a *suportar*⁷⁴ o la diftongació en [aw] de *o* a *obert*.⁷⁵ Tampoc no accepten l'emudiment de la *g* en contacte amb *u*⁷⁶ a *jugar*; l'addició d'una *r* a final de

⁶⁶ GEIEC: § 14.4; GNV: § 26.2.1

⁶⁷ GEIEC: § 11.2.1; GNV: § 16.3.1

⁶⁸ GEIEC: § 10.3.3; GNV: § 15.5

⁶⁹ GEIEC: § 13.4.2; GNV: § 22.3.1

⁷⁰ GEIEC: § 11.3.1; GNV: § 17.3

⁷¹ GEIEC: § 17.4; GNV: § 32.2.2

⁷² GEIEC: § 14.4; GNV: § 26.2.1

⁷³ PEOLC I: § 1.1.2; EOV: § 1.2.2.3.3

⁷⁴ PEOLC I: § 1.1.2; EOV: § 1.2.2.3.3

⁷⁵ PEOLC I: § 1.1.3; EOV: § 1.3.2.5.3

⁷⁶ PEOLC: § 1.2.1; EOV: § 1.3.2.1.3

mot a *compte[r]*,⁷⁷ el ieisme⁷⁸ (*pare[j]a, vu[j], e[j]*) ni l'ensordiment de [z]⁷⁹ (*tendre[s]a, me[s]jos, il·lu[s]ionar*) o la sonorització de [s]⁸⁰ (*enton[z]es, rela[z]ió*). Un altre tret no recomanable és la caiguda de la *-d-* intervocàlica⁸¹ a *vegades, m'agradi, exagerada* o *vegada*, tot i que la terminació *-ada* és col·loquial segons l'EOV (§ 1.3.2.1). És rellevant, a més, l'africació i ensordiment de la fricativa palatal sonora (*m[i]n[tj]ant, e[ks]a[tj]erà, [tj]ugar, [tj]unts*), que segons l'IEC i l'AVL no és recomanable i que l'IEC defineix com a pronúncia característica dels parlars apitxats (PEOLC I: § 1.2.3; EOV: § 1.3.2.4.3). També cal destacar el desplaçament de l'accent dels verbs amb infinitius acabat en *-iar* per interferència del castellà a *beneficien* i *beneficia* (PEOLC I: § 1.3; EOV: § 1.5) i l'elisió de *-r* d'infinitiu quan precedeix pronom feble a *obrir-me* (*[ubrime]*), *estancar-me* (*[estankáme]*) i *sentir-te* (*[sentíte]*) (GEIEC: § 2.3.3; EOV: § 1.3.2.6.3).

Pel que fa a la morfosintaxi, alguns dels trets no recomanables són l'increment velar [g] en els gerundis⁸² (*diguent*) i la perífrasi formada per *tenir que* i un infinitiu⁸³ (*tens que estar, tens que dir-ho*).

Alguns dels fenòmens fonètics no acceptables recollits en una única institució són la palatalització del grup *-lls* final a *ulls* (PEOLC I: § 1.2.2) o la pronúncia [edʒ] de *ex-seguit* de vocal a *exemple* (EOV: § 1.3.2.4.2).

Quant al lèxic, la PEOLC III no admet alguns dels castellanismes que usen els estudiants, com *rato, pues, sèrio, algo, pos, antes, entonces, carinyo*⁸⁴ o la locució adverbial *te dones compte[r]*. Per influència del castellà, els informants també diuen *jolín, donar per sentat* i usen *res* com a adverbi (en el sentit de 'gens') a *no m'ha fet sentit res bé*, formes que apareixen a l'Optimot.

⁷⁷ PEOLC I: § 1.2.6; EOV: § 1.3.2.6.3

⁷⁸ PEOLC I: § 1.2.5; EOV: § 1.3.2.5.3

⁷⁹ PEOLC I: § 1.2.2; EOV: § 1.3.2.3.2

⁸⁰ PEOLC I: § 1.2.2; EOV: § 1.3.2.3.2

⁸¹ PEOLC I: § 1.2.1; EOV: § 1.3.2.1.3

⁸² PEOLC II: § 2.4; GNV: § 20.2.3

⁸³ GEIEC: § 29.3.1; GNV: § 31.3

⁸⁴ En relació amb aquesta forma, Felip Gumbau, a «Felip Gumbau Morera defensa les aportacions del Diccionari Normatiu Valencià», explica que el DNV «incorpora, amb la respectiva marca [col·loq.], paraules vives del llenguatge col·loquial que són generals de tota la llengua i que afavorixen una major expressivitat i una major identificació dels usuaris amb el diccionari».

d) Formes que no apareixen ni a les obres normatives de l'IEC ni a les de l'AVL

De les formes no documentades ni a les obres normatives de l'IEC ni a les de l'AVL, cal destacar, pel que fa a la fonètica, l'assimilació consonàntica del so africacat [ts] i la sibilant alveolar [s] a *pot ser*.

En l'àmbit morfològic, un tret no documentat és el participi masculí plural de *correspondre* amb terminació *-osos* (*corresposos*).

Quant al lèxic, també hi ha castellanismes no recollits en cap obra, com ara *palos*.⁸⁵

Alguns dels trets fonètics que no apareixen a les obres normatives sí que estan documentats al DCVB, com la forma *tamé*, amb simplificació del grup *-mb-*; la pronúncia [s] del grup *-cc-* a *acceptem* o la pronúncia [aw] de *ho* anteposat a verb començat per consonant (*[aw] diga* per *ho diga*).

Pel que fa a la morfosintaxi, el DCVB recull la variant *sinós* de *sinó*, la primera persona del singular del present d'indicatiu de *sentir* sense desinència i amb increment velar [k] (*sentc*) i la forma *mateixa* com a adverbi invariable darrere de pronom, que apareix a *ara mateixa* i *nosaltres mateixa*.

Quant al lèxic, hi ha alguns valencianismes o formes més esteses en valencià recollits només pel DCVB, com *inseguritat* (variant de *inseguretat*), *voldre* (variant de *voler*), *traslladar* (variant antiga de *traslladar*) o castellanismes com *después*, *chasco* (en el sentit de 'decepció') i *recibixes*, adaptat morfològicament.

e) Formes classificades de manera diferent per l'IEC i l'AVL

Molts dels trets d'aquest capítol són acceptables en l'estàndard o propis de l'àmbit general segons l'AVL i, en canvi, per l'IEC pertanyen als registres informals o a l'àmbit restringit. En l'àmbit fonètic, és el cas de l'emudiment de la *l* en *altra*, *altres* (PEOLC I: § 1.2.5; EOVS: § 1.3.2.5.2) o la pronúncia [a] de la *e-* dels mots començats per *en-*, *em-*, *es-* a *[a]ntendre* (PEOLC I: § 1.1.2; EOVS: § 1.2.2.3). Semblantment, l'IEC considera que la caiguda de la *s* de la terminació *-esa* (*timidea*) és admissible en registres informals (PEOLC I: § 1.2.2), mentre que l'AVL l'accepta en valencià estàndard (EOVS: § 1.3.2.3.12).

⁸⁵ El DRAE recull *palo* en el sentit de 'daño' o 'perjuicio' (accepció considerada col·loquial).

Pel que fa a la morfologia, alguns dels fenòmens en què hi ha discrepància són la primera persona del singular del present d'indicatiu amb *-e* a verbs com *considerar* o *opinar* (PEOLC II: § 2.1; GNV: § 29.5); la forma *eres* del verb *ser* (PEOLC II: § 2.1; GNV: § 30.3.50) i l'increment palatal [sk] que apareix a formes com *tendisc* (PEOLC II: § 2.1; GNV: § 29.3.2). També hi apareix un fenomen que l'AVL recull com a col·loquial (GNV: § 30.1) i l'IEC com a forma no recomanable (PEOLC: §2.1): la tercera persona del singular del present de subjuntiu de *perdre* amb increment velar [g] (*perga*). En alguns casos, les obres normatives de l'IEC discrepen en la manera de descriure els trets, com s'observa en l'imperfet de subjuntiu amb *-ra* (PEOLC II: § 2.1; GEIEC: § 5.3.3; GNV: § 29.5). Un altre exemple és l'increment palatal [iʃ] de la segona persona del singular del present d'indicatiu (*recibixes*), usat en la llengua parlada segons l'AVL (GNV: § 29.5) i propi de l'àmbit general segons la PEOLC II (§ 2.1), mentre que la GEIEC diu que en els registres formals són preferibles les formes amb *e* (§ 5.3.3).

Per últim, al capítol hi apareix la neutralització de l'oposició *b/v* (*[pensa[β]a, [b]oldria, ner[β]iosa, agressi[β]a*), tret que l'IEC admet més clarament que l'AVL (PEOLC: § 1.2.1; EOVI: § 1.3.2.1.3).

8.4 «Les xarxes socials»

Aquest capítol s'ha gravat a l'Institut Veles e Vents de la ciutat de Gandia, capital de la Safor, i té una durada de 30.43 minuts. S'inicia amb el resum de la presentadora sobre el tema de l'episodi (les xarxes socials) i, tot seguit, dues actrius interpreten una escena de ficció que aborda el tema de l'addicció a les xarxes socials. A continuació, es fa un breu resum del programa i la presentadora introdueix el tema als alumnes perquè iniciïn el debat. En aquest debat la presentadora hi intervé per parlar sobre l'ús correcte de les xarxes socials i, al final de tot, hi fa una última aportació per sintetitzar alguns aspectes del tema i cloure el capítol.

8.4.1 Descripció dels informants

Al capítol hi intervenen dotze adolescents (cinc nois i set noies) de l'Institut Veles e Vents, d'entre setze i divuit anys (aproximadament), dels quals quatre parlen únicament en castellà i, per tant, no s'han tingut en compte al buidatge. La resta d'estudiants estan representats al buidatge amb el mot *informant* i amb un número de l'1 al 8. A l'episodi

també hi participen la presentadora i dues actrius, tot i que una de les dues no parla la varietat valenciana i les seves intervencions s'han deixat de banda. L'altra noia s'ha representat al buidatge com a *gag 1*. Dels vuit estudiants que parlen en català, n'hi ha cinc que en algunes ocasions canvien de llengua i parlen en castellà (informants 1, 3, 4, 7 i 8). Tant l'informant 1 com l'informant 3 intervien en castellà en força ocasions, quan la persona que parla immediatament abans que ells ho fa en castellà. L'informant 4 només canvia de llengua un cop, al final del debat, i els informants 7 i 8 fan, cadascú, una aportació en català i una altra en castellà.

8.4.2 Descripció dels fenòmens detectats

a) Formes acceptables (o de l'àmbit general) segons l'estàndard de l'IEC i l'AVL

Al capítol hi ha alguns trets fonètics del valencià considerats acceptables o propis de l'àmbit general per l'estàndard de l'IEC i de l'AVL, com és el cas de la pronunciació de [j] de la grafia *j* de *jo* i *ja*,⁸⁶ la pronúncia africada de la fricativa palatal sonora⁸⁷ ([dʒ]ent, ima[dʒ]ina't, a[dʒ]uden) o de la fricativa palatal sorda⁸⁸ ([tʃ]ics). Un altre exemple és el manteniment de /v/⁸⁹ dels informants 2 i 3 (e[v]ita, [v]ore), tot i que la resta d'informants neutralitzen l'oposició *b/v*. També cal destacar la pronunciació *z* de *-tz*-⁹⁰ (utili[z]eu, utili[z]es) i la pronunciació [ew] de *ho* anteposat a verb començat per consonant⁹¹ ([ew] necessites, [ew] posa).

Pel que fa a la morfosintaxi, alguns dels trets inclosos a l'estàndard de les dues institucions que hi ha al capítol són els possessius *teua* i *seua* (GEIEC: § 11.3.1; GNV: § 17.2.1), l'adverbi *ací* (GEIEC: § 16.4; GNV: § 16.5.2) i l'ús proclíctic de *vos* (*vos afecten*).⁹² A més, són rellevants les formes del present de subjuntiu amb *-a* i increment [g]⁹³ (*crega*, *sig*, *pugues*) i la tercera persona del singular del present de subjuntiu de *haver* amb *-a* i increment palatal [ʒ] (*haja*).⁹⁴

En el lèxic, alguns dels valencianismes o formes més esteses en parlars occidentals que hi ha al DIEC2 i el DNV usats pels informants són *hui*, *arena*, *pareixerà*, *espitjarà* (en el sentit de 'empènyer'), *tindre*, *nuet* i la locució adverbial *de veres*. També cal

⁸⁶ PEOLC I: § 1.2.3; EOVS: § 1.3.2.4.1

⁸⁷ PEOLC I: § 1.2.3; EOVS: § 1.3.2.4.1

⁸⁸ PEOLC I: § 1.2.3; EOVS: § 4.6

⁸⁹ PEOLC I: § 1.2; EOVS: § 4.10.1

⁹⁰ PEOLC I: § 1.2.2; EOVS: § 1.3.2.3.1

⁹¹ PEOLC I: § 1.2.3; EOVS: § 1.2.2.3

⁹² PEOLC II: § 1.7.2; GNV: § 22.3.2

⁹³ GEIEC: § 5.5.1; GNV: § 30.3.52

⁹⁴ PEOLC II: § 3; GNV: § 30.3.27

destacar la forma *apetix*, que el DIEC2 documenta només en el sentit de ‘tendir’, mentre que el DNV sí que en recull el sentit de ‘abellir’.

A més d’aquests fenòmens, n’hi ha d’altres que estan acceptats però que només apareixen en l’estàndard d’una institució, com és el cas, pel que fa a la fonètica, de la pronunciació de *r* etimològica final (*fe[r]*, *aparenta[r]*, *parla[r]*) i de la *-t* final de *-nt* (*momen[t]*, *importan[t]*), recollides a la PEOLC I (§ 1.2.1 i § 1.2.6), o el desplaçament de l’accent de la conjunció *però*, acceptat per l’EOV (§ 1.2.1.3.2).

Pel que fa al lèxic, també hi ha mots que només estan documentats al DNV, com per exemple *roín* i la variant *vore* del verb *veure*.

b) Formes de l’àmbit restringit/territorial o dels registres informals

En aquest capítol, hi ha alguns fenòmens fonètics que pertanyen a l’àmbit restringit (segons l’IEC) o a l’àmbit territorial (segons l’AVL), com ara la pronunciació [e] de la *-a* de la tercera persona del singular del present d’indicatiu de *donar* (PEOLC II: § 2.1; EOV: § 1.2.2.3.2).

De més a més, hi ha trets que l’IEC i l’AVL només admeten en els registres informals, com poden ser, en l’àmbit morfològic, les formes simples dels demostratius⁹⁵ (*estes*, *eixe*, *eixa*, *eixos*), l’article neutre *lo*,⁹⁶ el pronom *mos*⁹⁷ i l’adverbi *ahí* (PEOLC II: § 1.3; GNV: § 16.5.2).

Pel que fa a la sintaxi, es consideren informals la concordança de *hi ha* amb el SN⁹⁸ (*n’hi han comentaris*) i la substitució de *amb* per *en*⁹⁹ (*convivint en més persones*).

D’aquests trets informals, n’hi ha un, en l’àmbit fonètic, que només es recull a l’EC: la pronúncia *pa* de la preposició *per a* (GEIEC: §14.4).

En el lèxic, també hi ha algunes formes que només apareixen a l’AVL, com la variant *aixina* i la locució *a lo millor* (GNV: § 27.3.2 i § 15.5).

Per últim, un tret sintàctic que apareix només a l’IEC és la forma reduïda del pronom *en a hi ha* (*n’hi ha xics*, *n’hi han vegades*).

⁹⁵ GEIEC: § 11.2.1; GNV: § 16.3.1

⁹⁶ GEIEC: § 10.3.3; GNV: § 15.5

⁹⁷ GEIEC: § 13.4.2; GNV: § 22.3.1

⁹⁸ GEIEC: § 17.4

⁹⁹ GEIEC: § 14.4; GNV: § 26.2.1

c) Formes considerades no recomanables o no acceptables en l'estàndard

L'IEC i l'AVL consideren *no recomanables* fenòmens fonètics com ara el ieisme¹⁰⁰ (*vu[j]*, *panta[j]a*, *be[j]esa*) o la caiguda de la *-d-* intervocàlica¹⁰¹ (*vegaes*, *vespraes*). Altres exemples són la sonorització de [s]¹⁰² (*enton[z]es*); l'ensordiment del so [z]¹⁰³ (*empre[s]a*, *famo[s]a*, *ca[s]a*, *bà[s]licament*, *u[s]ar*, *ca[s]os*) i el desplaçament de l'accent dels verbs amb infinitius acabats en *-iar*¹⁰⁴ (*estúdiés*). Un dels trets no recomanables més usat pels estudiants és l'africació i ensordiment de la fricativa palatal sonora que es produeix a mots com *gent*, *pàgina*, *puges* o *tecnologia* (PEOLC I: § 1.2.3; EOVS: § 1.3.2.4.3).

Quant a la morfosintaxi, no són recomanables els gerundis amb increment velar [g]¹⁰⁵ (*seguent*, del verb *ser*) i les perífrasis formades per *tenir que* i un infinitiu¹⁰⁶ (*tenim que ensenyar-mos*, *tenim que aprofitar*, *tens que ser*) o per *hi ha que* i infinitiu¹⁰⁷ (*n'hi ha que fer*, *n'hi ha que recurrir*).

També hi ha alguns trets fonètics no recomanables que només estan documentats per una institució, com la pronunciació [edʒ] de *ex-* (*[edʒ]emple*), no recomanable segons l'EOVS (§ 1.3.2.4.2), o l'assimilació i simplificació de *c* en contacte amb *t* (*contra[t]ar*, *respe[t]e*, *tra[t]ar*), no recomanable per la PEOLC I (§ 1.2.1).

En el lèxic, la PEOLC III no admet alguns dels castellanismes que utilitzen els informants, com *algo*, *pues* o *entonces* (adaptat fonèticament amb la pronúncia *enton[z]es* o *enton[s]es*). A més, cal destacar l'ús del castellanisme *puesto* per part dels informants 7 i 4, ja que aquest últim es corregeix tot just després d'haver dit *puesto* i utilitza la forma normativa *lloc*.

d) Formes que no apareixen ni a les obres normatives de l'IEC ni a les de l'AVL

Al capítol també hi ha trets morfològics no documentats ni a les obres normatives de l'IEC ni a les de l'AVL, com la primera persona del singular del present d'indicatiu de *veure* amb increment [k] (*vec*).

¹⁰⁰ PEOLC I: § 1.2.5; EOVS: § 1.3.2.5.3

¹⁰¹ PEOLC I: § 1.2.1; EOVS: § 1.3.2.1.3

¹⁰² PEOLC I: § 1.2.2; EOVS: § 1.3.2.3.2

¹⁰³ PEOLC I: § 1.2.2; EOVS: § 1.3.2.3.2

¹⁰⁴ PEOLC I: § 1.3; EOVS: § 1.5

¹⁰⁵ PEOLC II: § 2.4; GNV: § 20.2.3

¹⁰⁶ GEIEC: § 29.3.1; GNV: § 31.3

¹⁰⁷ GEIEC: § 29.3.1; GNV: § 31.3

Pel que fa al lèxic, moltes de les formes no documentades de l'episodi són castellanismes emprats pels estudiants, com *escaparate*, *brusco*, *transmitir*, *molde*, *reflejos*, *medida* o expressions calcades del castellà com *válvula de escape*, *arma de doble filo*, *en plan*, *al fi i al cap i o sea*. Cal destacar, a més, els castellanismes *cotillejar* i *reds socials*, adaptats al català. En el cas de *reds socials*, també és rellevant l'alternança que hi ha entre aquesta forma i el sintagma genuí *xarxes socials* en la informant 2 i el fet que la presentadora i la resta d'estudiants emprin la forma normativa.

D'aquestes formes que no apareixen a les obres normatives, n'hi ha algunes que sí que estan documentades al DCVB. Per exemple, quant a la fonètica, hi apareix la variant *tamé* de l'adverbi *també*, amb simplificació del grup *-mb-*.

Pel que fa a la morfologia, el DCVB recull la primera persona del plural del present d'indicatiu de *veure* amb increment [g] (*veguem*).

En el lèxic, al DCVB hi ha la variant *montó* de la forma *muntó* i castellanismes com *recurrir*, *después* o *playa*, tot i que aquest últim també podria ser la variant *plaià* de *platja*.

e) Formes classificades de manera diferent per l'IEC i l'AVL

Alguns dels trets fonètics recollits en aquest buidatge són acceptables en l'estàndard o propis de l'àmbit general per l'AVL i, en canvi, segons l'IEC pertanyen als registres informals o a l'àmbit restringit, com la pronunciació [a] de la *e-* dels mots començats per *en-*, *em-*, *es-* a *[a]nseyem* o *[a]nseyat* (PEOLC § 1.1.2; EOVS: § 1.2.2.3) i l'emmudiment de la *l* en *altres* (PEOLC I: § 1.2.5; EOVS: § 1.3.2.5.2).

Pel que fa a la morfologia, hi ha formes que l'AVL considera pròpies de l'estàndard i que l'IEC, en canvi, inclou dins de l'àmbit restringit. És el cas de les formes de primera persona del singular del present d'indicatiu amb *-e*, com *recorde* o *pense* (PEOLC II: § 2.1; GNV: § 29.5) o la forma *eres* del verb *ser* (PEOLC II: § 2.1; GNV: § 30.3.50). Un altre exemple són les formes del present d'indicatiu amb increment palatal [sk] (*referisc*), que per la PEOLC II són admissibles en l'àmbit restringit (§ 2.1), mentre que la GNV diu que els verbs incoatius «prenen l'increment *-isc*, *-ix* o *-eix*» (§ 29.3.2).

Quant al lèxic, hi ha un castellanisme que no està admès per l'IEC (PEOLC III) i que, en canvi, està recollit pel DNV: *disfrutar*.

En alguns casos, a més, les obres normatives de l'IEC no coincideixen en la descripció dels trets, com s'observa, dins de la morfologia, en les formes de l'imperfet de

subjuntiu amb *-ra* (*haguera*), pròpies de l'àmbit restringit per la PEOLC II (§ 2.1), i, en canvi, usades en tots els registres segons la GEIEC (§ 5.3.3) i recollides en els models de totes les conjugacions de la GNV (§ 29.5). També en són exemples algunes formes del present d'indicatiu amb increment palatal [iʃ] (*sentixes*), que pertanyen als registres informals segons la GEIEC (§ 5.3.3) i a la llengua parlada segons l'AVL (GNV: § 29.5), mentre que la PEOLC II les considera pròpies de l'àmbit general (§ 2.1).

Hi ha, a més, un cas en què l'IEC admet de manera més evident un fenomen fonètic que l'AVL: la neutralització de l'oposició *b/v* a mots com *volia*, *vint*, *vida* o *vol* (PEOLC: § 1.2.1; EOv: § 1.3.2.1.3).

8.5 Síntesi i comentari de trets rellevants

A partir de la descripció dels fenòmens en relació amb la normativa de l'IEC i de l'AVL, d'entrada, s'observa que molts dels trets més generalitzats en parlars occidentals són acceptables o propis de l'àmbit general tant per l'IEC com per l'AVL i apareixen en nombroses ocasions en tots els capítols. Són els següents: la pronunciació de [j] de la grafia *j* de *jo* i *ja*, la pronúncia africada de la fricativa palatal sonora o de la fricativa palatal sorda, els possessius tòncics *meua*, *seua*, etc. i les formes de present de subjuntiu amb *-a* i increment [g]. També cal afegir-hi la pronunciació de *-r* etimològica final i de la *-t* del grup *-nt*, recollides per l'IEC, i el desplaçament de l'accent de *però* i la forma *vore* (o la locució *a vore*), inclosos a l'AVL. A part d'aquests trets acceptats, també n'hi ha alguns que apareixen amb freqüència a tots els capítols i que, en canvi, són considerats informals o de l'àmbit restringit tant per l'IEC com per l'AVL. És el cas de les formes simples dels demostratius, l'article neutre *lo*, el pronom *mos*, els possessius àtons, l'adverbi *ahí* i la substitució de *amb* per *en*. Malgrat que les dues institucions coincideixen a l'hora d'etiquetar com a informals alguns trets, l'AVL és més propensa a acceptar-los en tots els registres encara que especifiqui que és preferible usar-los només en els informals, sobretot si són trets més habituals en els parlars occidentals (com és el cas de la concordança de *hi ha* amb el SN, que també s'usa a tots els capítols). Altres trets informals que apareixen a tots els episodis són *aixina*, recollit només per l'AVL, o l'ús del pronom *en* amb la construcció *hi ha*, documentat a l'IEC.

Pel que fa als fenòmens no acceptats per la normativa, també n'hi ha alguns que apareixen amb força freqüència a tots els capítols, com ara el ieisme (tot i que a «Evitar l'embaràs» hi ha alternança amb la pronúncia de la lateral palatal); la caiguda de *-d-*

intervocàlica o la sonorització de [s]. En l'àmbit sintàctic, la construcció *tenir que* seguida d'infinitiu també es fa present a tots els capítols. Un altre fenomen no acceptable recollit a l'AVL que es repeteix a cada episodi és la pronunciació [edʒ] del grup *ex-* seguit de vocal. A més, hi ha alguns castellanismes no admesos per la PEOLC III (*pues, entonces i algo*) i trets no documentats a les obres normatives de l'IEC i l'AVL (*después i tamé*) que apareixen a tots els capítols.

A través dels fenòmens categoritzats de manera diferent per les dues institucions, s'intueix que l'estàndard de l'AVL s'aproxima més a la realitat del valencià que l'estàndard de l'IEC. Certament, l'AVL tendeix a incloure a l'estàndard trets molt habituals en valencià, presents a tots els capítols, que l'IEC redueix a l'àmbit restringit (com les formes del present d'indicatiu amb *-e* o la forma *eres*) o als registres informals (com la pronunciació [a] de la *e-* dels mots començats per *en-*, *em-*, *es-*, característica del parlars occidentals). En la categorització de les formes de l'imperfet de subjuntiu amb *-ra*, usades als quatre episodis, no només hi ha diferències entre l'IEC i l'AVL, sinó també entre les obres normatives de l'IEC (concretament, entre la PEOLC II i la GEIEC).

Si es para esment a altres trets que també apareixen amb freqüència en alguns capítols, s'observa que en moltes ocasions l'AVL és l'única institució que els recull (*aixina, mosatros, de deveres, roín, a voltes*, etc.). En canvi, normalment, els casos en què l'IEC és l'única institució que documenta un tret l'inclou a la PEOLC III com a forma no admesa (*rato, pues, antes, sèrio*, etc.). L'AVL també documenta alguns mots amb un sentit que no apareix al DIEC2 (segurament més usat en valencià), com ara *baló* ('pilota utilitzada en diversos esports'), *matrona* ('comare') o *xiques* ('noies'). A més, del buidatge dels capítols se'n desprèn que l'AVL té més tendència a incloure castellanismes que l'IEC, que és més reticent a incorporar-ne. És el cas de *de repent, en seguida, provadors, avort* o *maricó*, inclosos al DNV, formes que segurament són més vives en valencià que en altres dialectes a causa del fort contacte entre el castellà i aquesta varietat.

D'altra banda, si es presta atenció a alguns trets amb menys ocurrencies, es poden observar les particularitats del valencià de cada província. Per exemple, el manteniment de /v/, fenomen habitual en valencià meridional i acceptat per la normativa, és més freqüent a «Evitar l'embaràs», un capítol enregistrat a la Marina Alta (província d'Alacant) en què hi ha alternança entre la pronúncia d'aquest fonema i la neutralització de *b/v*. Aquesta confusió entre *b* i *v*, en canvi, és majoritària a «Diversitat sexual» i a «Les xarxes socials» (capítols on només un o dos informants pronuncien la /v/) i sistemàtica a

«Explorar emocions». Un altre tret característic del valencià meridional, considerat d'àmbit restringit, que apareix a «Evitar l'embaràs» és l'harmonia vocàlica a *regla*.

Les característiques específiques dels subdialectes valencians també s'observen en alguns trets no recomanables que presenten moltes ocurrències en uns capítols i en els altres, en canvi, no s'hi manifesten. És el cas de l'africació i ensordiment de la fricativa palatal sonora que s'observa a «Explorar emocions» (la Vall d'Uixó) i «Les xarxes socials» (Gandia), tret propi del valencià central, el subdialecte que es parla a ciutats com Gandia. La Vall d'Uixó, tot i que pertany a la província de Castelló, delimita amb l'àrea central del País Valencià, i probablement per això els informants del capítol d'aquest municipi fan la pronúncia [tʃ] del so [ʒ]. En relació amb aquest tret, a més, crida l'atenció que l'IEC el defineixi com una pronúncia característica dels parlars apitxats i que l'AVL, en canvi, no usi el terme *apitxat* a l'EOV ni a la GNV, tot i que no es pot saber si això obeeix a un afany de no connotar negativament aquesta pronúncia. Una altra pronúncia que té més ocurrències en aquests dos capítols és l'ensordiment de [z], característic de l'àrea central, tot i que també apareix en algunes intervencions dels altres capítols i presenta alternança amb la pronúncia sonora en aquests dos episodis. També cal destacar l'ús del pronom *moatros* a «Diversitat sexual», documentat només pel DCVB com a variant usada a Alcoi, la ciutat on s'ha gravat el capítol.

Un altre aspecte que es pot intuir a partir de l'anàlisi dels capítols és la presència del valencià i el grau de castellanització dels episodis en relació amb la població on s'han gravat. D'entrada, es constata que la presència del valencià és molt gran a «Evitar l'embaràs», ja que no hi ha alternances de llengua amb el castellà en cap informant. Això, doncs, segurament està relacionat amb la ubicació de l'institut on s'ha gravat (Pedreguer, la Marina Alta), ja que la presència del castellà sol ser més forta a les ciutats que als pobles. Malgrat que els informants no alternin de llengua, sí que utilitzen castellanismes en moltes de les intervencions (*susto, fallo ojalá, pues*, etc.), sobretot els estudiants i, per tant, si bé la influència del castellà no es tan gran com a altres zones del País Valencià, també s'hi palesa el contacte entre aquesta llengua i el dialecte valencià. A «Explorar emocions» la presència del valencià també és força notable, ja que la majoria d'informants l'utilitzen al llarg de tot l'episodi, cosa que segurament també està relacionada amb la localització de l'institut (la Vall d'Uixó), un municipi amb menys població que una capital de comarca com ara Gandia i situat a Castelló, on el trencament

de la transmissió del català no ha estat tan massiu com a València i Alacant.¹⁰⁸ Tot i això, a diferència d'«Evitar l'embaràs», sí que hi ha, a més de castellanismes, algunes alternances de llengua amb el castellà per part de tres informants, i també hi ha un estudiant que només intervé un cop al debat i que ho fa en castellà, tal com s'esdevé a «Diversitat sexual» (Alcoi), en què hi ha dos nois que parlen només en castellà, i dels informants inclosos al buidatge n'hi ha dos que alternen amb el castellà. Això, doncs, podria fer pensar que el procés de castellanització a Castelló s'està accelerant en els darrers anys, tal com descriu Avel·lí Flors a «“Entre Ares i Benassal”: aproximació a la percepció de les varietats lingüístiques en parlants de Castelló de la Plana (primera part: marc teòric i metodològic de la recerca; anàlisi de dades)»:

A Castelló de la Plana la població era majoritàriament formada per llauradors fins ben passada la segona meitat del segle XX i la difusió del castellà es va produir amb dificultats entre les persones nascudes abans de la Guerra Civil. Aquestes mateixes persones, amb dificultats per fer servir el castellà quan arribaven a l'escola, eren les que iniciaven el procés de canvi en la transmissió lingüística als fills, per assegurar-los un bon coneixement del castellà. Entre aquests «primers castellanoparlants» el valencià era après amb facilitat, gairebé per necessitat, en un entorn en què encara era ben viu. En molts casos, aquesta primera generació a la qual s'ha parlat en castellà a casa ha recuperat la llengua i l'ha transmesa als fills. El procés més generalitzat de substitució, per tant, es comença a produir en l'actualitat, cosa que explica la diferència en els ritmes de la substitució entre Castelló i València o Alacant. (2010:160)

El capítol que presenta més castellanització és «Les xarxes socials»: hi ha quatre estudiants que només parlen en castellà i, dels informants que parlen en català, n'hi ha cinc que alternen amb el castellà en diverses ocasions. A més, és rellevant el fet que els castellanismes d'aquest capítol no només són formes esteses a tot el territori de parla catalana com els que apareixen als altres capítols (*algo, susto, apoiar, pues*, etc.), sinó que hi ha moltes altres paraules en castellà: *escaparate, brusco, molde, reflejos, válvula de escape, medida, transmitir*, etc.

Per últim, si es compara, sobretot, la llengua dels estudiants amb la de la presentadora i, en alguns casos, amb la llengua dels actors del gag, es pot observar que a tots els capítols els estudiants solen usar més trets no recomanables o no documentats, especialment castellanismes, mentre que la presentadora i els actors tenen més tendència

¹⁰⁸ Segons Vila i Flors (2018:21).

a adaptar els castellanismes al valencià o a calcar expressions del castellà (com s'observa a «Evitar l'embaràs» amb les expressions *calentó* i *les teues ganes* o *el marró que ens podem vore*, usades per gag 2 i la presentadora, respectivament). També cal destacar que la presentadora usa alguns trets considerats informals o no acceptables per l'IEC i propis de l'estàndard per l'AVL (com la manca de flexió de gènere de *dos* o la reducció a *m* del grup *tm*). Per tant, en el cas que la presentadora segueixi un model d'estàndard oral, el fet que utilitzi aquestes formes podria indicar que està seguint les directrius de l'AVL.

En alguns capítols, hi ha vacil·lació entre mots o expressions genuïnes i d'altres que provenen del castellà. Un exemple és l'ús del mot *avort*¹⁰⁹ que fan alguns estudiants a «Evitar l'embaràs», probablement per influència del castellà, ja que encara que *avort* apareix al DNV, el mot genuí i inclòs en la normativa de les dues institucions és *avortament*, i és el que utilitza sempre la presentadora. Aquesta alternança, doncs, reflecteix la voluntat de la presentadora d'usar la forma més estàndard, enfront de la forma que segurament està més estesa en la llengua oral del valencià. Semblantment, l'expressió *marxa arrere* que utilitza la presentadora en aquest mateix capítol per parlar de les pràctiques sexuals de risc presenta la variant *marxa atràs*, usada per la informant 3, en què *atràs*, tot i que no és un castellanisme, probablement està emprat per influència del castellà. Un altre exemple d'aquest episodi és l'alternança que hi ha entre el mot *enfermedat* (o *enfermedad*) per a referir-se a les malalties de transmissió sexual, usat per la informant 3, i la forma *ITS* (infeccions de transmissió sexual), que és la que utilitza la presentadora i és la denominació correcta en català. A «Les xarxes socials» també hi ha una alternança semblant entre *reds socials* i la forma genuïna *xarxes socials* en la informant 2, mentre que la presentadora i la resta d'estudiants empen la forma normativa.

Sovint, aquestes alternances també reflecteixen la voluntat dels estudiants de corregir-se i decantar-se per la forma estàndard. És el cas de l'alternança entre *enfermetats* i *malalties* que s'observa en la informant 3 d'«Evitar l'embaràs»: malgrat que el DCVB no etiqueti *enfermetat* com a castellanisme, és molt probable que s'usi per influència del castellà, i segurament per això la informant intenta usar també la forma acceptada. Aquest fenomen també s'observa a «Diversitat sexual», en què l'informant 5 diu *pots donar-te compte[r]* però rectifica abans d'acabar la frase i la canvia per *pots adonar-te'n*. De la

¹⁰⁹ Gumbau (2014) fa referència a *avort* com una de les formes vives en la llengua que s'han inclòs exclusivament al DNV i que permeten que els usuaris hi vegin recollides, a part de les formes normatives, les que són d'ús general.

mateixa manera, a «Les xarxes socials», l'informant 4 diu *puesto* i es corregeix a l'instant utilitzant la forma *lloc*, i la informant 2 vacil·la entre *xarxes socials* i *reds socials*.

9. CONCLUSIONS

A partir d'aquest estudi del valencià i l'estàndard en el marc del mitjà oral À punt, es pot constatar que, a grans trets, els documents normatius de l'AVL s'aproximen més que els de l'IEC a la realitat del valencià a l'hora de descriure i acceptar dins de l'estàndard els trets recollits al buidatge. Això pot portar a plantejar-se fins a quin punt l'estàndard oral «polimòrfic i de caràcter composicional» que es descriu a la PEOLC I (1990:11) representa i acull la diversitat dialectal. Si bé aquest estàndard té un caràcter flexible i admet solucions específiques d'alguns dialectes, tendeix a decantar-se pels trets que tradicionalment tenen un gran prestigi, cosa que podria afavorir l'elecció de formes del català central, la varietat amb més pes social i demogràfic. Així mateix, el fet que l'AVL admeti més solucions del valencià a l'estàndard porta a considerar la possibilitat de crear estàndards regionals per a afavorir la identificació dels parlants de tots els dialectes amb la varietat estàndard (Perea, en premsa). Aquests estàndards, encara que se centressin en una varietat dialectal en concret, no haurien de dificultar la intercomprensió entre tots els parlants ni propiciar la fragmentació de la llengua; contràriament, haurien de reflectir i potenciar la diversitat dialectal. En definitiva, la solució per a garantir la intercomprensió entre els parlants passa per fomentar el coneixement de totes les varietats dialectals, més que no pas pretendre que els usuaris de les varietats considerades desercertadament més baixes adoptin un model de llengua allunyat de la seva realitat.

REFERÈNCIES BIBLIOGRÀFIQUES

- ACADÈMIA VALENCIANA DE LA LLENGUA (2006a). *Diccionari ortogràfic i de pronunciació del valencià*. València: AVL. <<https://www.avl.gva.es/web/documents-normatius/diccionari-ortografic-i-de-pronunciacio-del-valencia-dopv>> [Consulta: 29 de maig de 2020].
- (2006b). *Gramàtica normativa valenciana*. València: AVL. <<https://www.avl.gva.es/documents/31595/32337/Gram%C3%A0tica+normativa+valenciana/825a1c69-34c9-43b6-83f9-7a527a2833e3>> [Consulta: 29 de maig de 2020].
- (2006c). *L'estàndard oral valencià*. València: AVL. <<https://www.avl.gva.es/documents/35882/40728/Oral.pdf/97c04880-4477-48b2-a314-00e626f43674>> [Consulta: 29 de maig de 2020].
- (2006d). *La normativa ortogràfica del valencià*. València: AVL. <<https://www.avl.gva.es/documents/35882/40728/Ortograf.pdf/5a4e9e3e-b04e-43f0-85d1-61deba551ff>> [Consulta: 10 de juny de 2020].
- (2006e). *Els gentilicis valencians*. València: AVL. <<https://www.avl.gva.es/documents/35882/40728/Gentilici.pdf/0952e532-10c3-4f06-b2af-22e97d3e1245>> [Consulta: 10 de juny de 2020].
- (2007). *Declaració institucional amb motiu del 75 aniversari de les Normes de Castelló*. València: AVL. <<https://www.avl.gva.es/web/acords/>> [Consulta: 4 de juny de 2020].
- (2011). *Llibre d'estil per als mitjans audiovisuals en valencià*. València: AVL. <http://www.avl.gva.es/documents/31987/58581/MANUALS_02/af7454cc-fa9c-4b03-8461-092f9c52a61d> [Consulta: 29 de maig de 2020].
- (2014). *Diccionari normatiu valencià*. València: AVL. <<http://www.avl.gva.es/lexicval/>> [Consulta: 29 de maig de 2020].
- (2016). *Gramàtica valenciana bàsica*. València: AVL. <<https://www.avl.gva.es/documents/35882/40728/GVB.pdf/5f11842c-9b6c-4909-8a91-cfc115aec30f>> [Consulta: 10 de juny de 2020].
- ALCOVER, Antoni M.; MOLL, Francesc de B. (1926-1962). *Diccionari català-valencià-balear*. Palma: Moll. <<http://dcvb.iec.cat>> [Consulta: 29 de maig de 2020].
- BELTRAN, Vicent (1999). *El parlar de la Marina Alta: el contacte interdialectal valencianobalear*. Alacant: Universitat d'Alacant. <<https://rua.ua.es/dspace/bitstream/10045/3289/1/Beltran-i-Calvo-Vicent-01.pdf>> [Consulta: 29 de maig de 2020].
- BIBILONI, Gabriel (2007). «L'ús de la llengua catalana a IB3 Televisió», dins *CURS: Coneixements, usos i representacions socials de la llengua catalana*, núm. 1. <<http://curs.uib.cat/files/2018/07/bibiloni.pdf>> [Consulta: 29 de maig de 2020].

- BOIX, Emili (2007). «Papà o papa nostre: un exercici de dialectologia», dins *Llengua & Literatura*, núm. 18, p. 445-473.
<<https://publicacions.iec.cat/repository/pdf/00000039/00000101.pdf>> [Consulta: 29 de maig de 2020].
- BELTRAN, Vicent; SEGURA, Carles (2019). *Els parlars valencians*. València: Universitat de València.
- CASESNOVES, Raquel; MAS, Josep Àngel (2016). «Usos lingüístics i ideologia: què fan els universitaris valencians?» dins *Caplletra*, núm. 60, p. 113-139
<<https://ojs.uv.es/index.php/caplletra/article/view/7927/7848>> [Consulta: 31 de maig de 2020].
- CASTELLANOS, Carles (2000). *Llengua, dialectes i estandardització*. Barcelona: Edicions Octaedro.
- COT, Maite (2008). «PORTS. Els parlars de Cinctorres i Morella. Descripció i comparació», dins *Beceroles: lletres de llengua i literatura*, núm. 3, p. 117-143.
<<https://www.raco.cat/index.php/Beceroles/article/view/123549>> [Consulta: 29 de maig de 2020].
- DARDER, Laia (2015). «La variació lingüística en els mitjans audiovisuals com a estratègia conscient», dins *Treballs de sociolingüística catalana*, núm. 25, p. 303-316.
<<https://publicacions.iec.cat/repository/pdf/00000225/00000013.pdf>> [Consulta: 29 de maig de 2020].
- ENCICLOPÈDIA CATALANA (1998). *Gran diccionari de la llengua catalana*. Barcelona: Enciclopèdia Catalana.
- ESPINAL, M. Teresa (2004). *Diccionari de sinònims de frases fetes*. Barcelona: Universitat Autònoma de Barcelona, Servei de Publicacions.
- FLORS, Avel·lí (2010). «“Entre Ares i Benassal”: aproximació a la percepció de les varietats lingüístiques en parlants de Castelló de la Plana (primera part: marc teòric i metodològic de la recerca; anàlisi de dades)», dins *Boletín de la Sociedad Castellonense de Cultura*, núm. 86, p. 153-184 <<http://www.castellonenca.com/wp-content/uploads/2018/12/2010-Boletin-2010.pdf>> [Consulta: 4 de juny de 2020].
- GENERALITAT DE CATALUNYA: DIRECCIÓ GENERAL DE POLÍTICA LINGÜÍSTICA (2007-).
Optimot: Consultes lingüístiques. Barcelona: Generalitat de Catalunya.
<<https://aplicacions.llengua.gencat.cat/llc/AppJava/index.html>> [Consulta: 29 de maig de 2020].
- GINER, Joan (2016). *El parlar de la Safor*. Alacant: Universitat d'Alacant.
- GUMBAU, Felip (2014). «Felip Gumbau Morera defensa les aportacions del Diccionari Normatiu Valencià», dins *Nívol. El digital de cultura en català*.

- <<https://www.nuvol.com/llengua/felip-gumbau-morera-defensa-les-aportacions-del-diccionari-normatiu-valencia-14368>> [Consulta: 10 de juny de 2020].
- INSTITUT D'ESTUDIS CATALANS (1990). *Proposta per a un estàndard oral de la llengua catalana I: fonètica*. Edició a cura de Joan A. Argenter. 3a ed., rev., 5a reimpr., 2009. Barcelona: Institut d'Estudis Catalans.
- <<https://publicacions.iec.cat/repository/pdf/00000039/00000072.pdf>> [Consulta: 29 de maig de 2020].
- (1992). *Proposta per a un estàndard oral de la llengua catalana II: morfologia*. Edició a cura de Joan A. Argenter. 4a ed., rev., 5a reimpr., 2009. Barcelona: Institut d'Estudis Catalans. <<https://publicacions.iec.cat/repository/pdf/00000039/00000073.pdf>> [Consulta: 29 de maig de 2020].
- (2001-). *Atles lingüístic del domini català*. Sota la direcció de Joan Veny i Lídia Pons. Barcelona: Institut d'Estudis Catalans. <<https://aldc.espais.iec.cat/>> [Consulta: 29 de maig de 2020].
- (2005-). *Corpus textual informatitzat de la llengua catalana*. Sota la direcció de Joaquim Rafel. Barcelona: Institut d'Estudis Catalans. <<https://ctilc.iec.cat/scripts/>> [Consulta: 29 de maig de 2020].
- (2007). *Diccionari de la llengua catalana. Segona edició*. Barcelona: Institut d'Estudis Catalans. <<https://dlc.iec.cat/>> [Consulta: 29 de maig de 2020].
- (2018a). *Gramàtica essencial de la llengua catalana*. Barcelona: Institut d'Estudis Catalans. <<https://geieic.iec.cat/>> [Consulta: 29 de maig de 2020].
- (2018b). *Proposta per a un estàndard oral de la llengua catalana III: lèxic*. Barcelona: Institut d'Estudis Catalans. <<https://estandard-oral.llocs.iec.cat/>> [Consulta: 29 de maig de 2020].
- KELLOGG, Michael (1999). *WordReference.com*. Vienna (Virgínia): WordReference.com <<https://www.wordreference.com/>> [Consulta: 1 de juny de 2019].
- MONTOYA, Brauli (2000). *Els alacantins catalanoparlants: una generació interrompuda*. Barcelona: Institut d'Estudis Catalans.
- PEREA, Maria-Pilar (2015). «Morfologia i norma: algunes qüestions», dins *Treballs de sociolingüística catalana*, p. 39-64. <<https://www.raco.cat/index.php/TSC/article/view/90091/434094>> [Consulta: 29 de maig de 2020].
- «Dialèctica de l'estàndard, dialèctica de les varietats dialectals». [En premsa].
- REAL ACADEMIA ESPAÑOLA (2014). *Diccionario de la lengua española*, 23a ed., <<https://dle.rae.es>> [Consulta: 29 de maig de 2020].
- SARAGOSSÀ, Abelard (2000). *El valencià del futur. Una contribució ideològica*. Benicarló, Alambor. Segona edició (revisada i augmentada), 2002.

- SIFRE, Manuel (2005). *Llengua i dialecte*. Alzira: Edicions Bromera.
- SOLÍS, Marina; PUIGDOMÈNECH, Laura (2006). «Proposta de llibre d'estil per a Andorra Televisió: notes sobre el procés d'estandardització de la varietat lingüística nord-occidental», dins *Treballs de sociolingüística catalana*, núm. 19, p. 291-308.
<<https://www.raco.cat/index.php/TSC/article/view/38550/333547>> [Consulta: 29 de maig de 2020].
- ULLDEMOLINS, Amanda (2018). *Grau d'integració del tortosí en l'estàndard oral planificat i difós pels mitjans de comunicació i pel sistema d'ensenyament*. Barcelona: Universitat Autònoma de Barcelona.
<<https://www.tdx.cat/bitstream/handle/10803/663843/aus1de1.pdf?sequence=1&isAllowed=y>> [Consulta: 29 de maig de 2020].
- UNIVERSITAT DE BARCELONA: SERVEIS LINGÜÍSTICS (2004-). *Llibre d'estil de la Universitat de Barcelona*. Barcelona: Universitat de Barcelona. <<https://www.ub.edu/cub/criteris.php>> [Consulta: 29 de maig de 2020].
- VALÈNCIA, «Llei 7/1998, de 16 de setembre, de la Generalitat Valenciana, de Creació de l'Acadèmia Valenciana de la Llengua», *Diari Oficial de la Generalitat Valenciana*, núm. 3.334 (21 setembre 1998), p. 4
<http://www.dogv.gva.es/auto/dogv/docvpub/rlgv/1998/L_1998_07_va_L_2017_12.pdf> [Consulta: 31 de maig de 2020].
- VALÈNCIA, «RESOLUCIÓ 2/2005, de 29 de març, de la Presidència de l'Acadèmia Valenciana de la Llengua, per la qual es publica l'Acord de l'Acadèmia Valenciana de la Llengua (AVL), adoptat en la reunió plenària de 9 de febrer de 2005, pel qual s'aprova el Dictamen sobre els principis i criteris per a la defensa de la denominació i l'entitat del valencià», *Diari Oficial de la Generalitat Valenciana*, núm. 4.983 (12 abril 2005), p. 12114-12120
<http://www.dogv.gva.es/datos/2005/04/12/pdf/2005_3416.pdf> [Consulta: 31 de maig de 2020].
- VENY, Joan (2007-2013). *Petit Atlas Lingüístic del Domini Català*, vol. I-IV, Barcelona: Institut d'Estudis Catalans.
- VENY, Joan; MASSANELL, Mar (2015). *Dialectologia catalana. Aproximació pràctica als parlars catalans*. Barcelona-Alacant-València: Universitat de Barcelona-Universitat d'Alacant-Universitat de València.
- VILA, F. Xavier; FLORS, Avel·lí (2018). «Com es troba el català?», dins *El català al segle XXI. Un espai de trobada*. Barcelona: Barcino. <https://fundaciocarulla.cat/wp-content/uploads/2019/11/Nadala2018_def.pdf> [Consulta: 29 de maig de 2020].

ENLLAÇOS ALS CAPÍTOLS

69 raons, «Diversitat sexual». À punt, emès el 27 d'octubre de 2019. <<https://apuntmedia.es/va/a-la-carta/programes/vist-en-tv/69-raons/69-raons-diversitat-sexual>> [Consulta: 10 de juny de 2020].

69 raons, «Evitar l'embaràs». À punt, emès el 24 de novembre de 2019. <<https://apuntmedia.es/va/a-la-carta/programes/vist-en-tv/69-raons/69-raons-evitar-l-embaras>> [Consulta: 10 de juny de 2020].

69 raons, «Explorar emocions». À punt, emès el 17 de novembre de 2019. <<https://apuntmedia.es/va/a-la-carta/programes/vist-en-tv/69-raons/69-raons-explorar-emocions>> [Consulta: 10 de juny de 2020].

69 raons, «Les xarxes socials». À punt, emès el 22 de desembre de 2019. <<https://apuntmedia.es/va/a-la-carta/programes/vist-en-tv/69-raons/69-raons-les-xarxes-socials>> [Consulta: 10 de juny de 2020].

ANNEXOS

Annex 1. Buidatge de trets lingüístics del capítol «Diversitat sexual»

Video	Localitat	Informants	Minut	Fonètica	Morf. nom.	Morf. pron.	Morf. verb.	Sintaxi	Lèxic val.	Lèxic cast.	Expressions cast	Alternances	Alt. de codi	Descripció del fenomen	Observacions IEC	Observacions DCVB	Observacions AVL	Observacions generals
		Gag 1	2							provadors				castellanisme, 'emprobadors'	no admès (PEOLC III)	«Habitació on els sastres i sastresses proven els vestits».	El DNV recull <i>provadador</i> en el sentit de 'lloc destinat a provar-se alguna peça de roba'. «Com a norma general, la lletra <i>o</i> es pronuncia oberta [...] en els pronoms demostratius neutres i en els monosíl·labs i els seus compostos acabats en <i>o</i> », però «per excepció, la conjunció <i>però</i> presenta també, sovint, la pronunciació amb <i>o</i> àtona [péro]» (EDV: § 1.2.1.2).	
		Gag 2	2,06	p[é]r[ə]										desplaçament de l'accent de la conj. <i>però</i>	No són recomanables «les caigudes de <i>a</i> o <i>e</i> per contacte amb <i>r</i> (com ara <i>p'ró</i> per <i>però</i>)» (no es refereix al desplaçament de l'accent <i>deperò</i>) (PEOLC I: § 1.1.2).	fon.: péro (val.)		
			2,13					a vore						interjecció més estesa en val., v. dea <i>veure</i>	forma no documentada al DIEC2 (PEOLC III)	variant de <i>veure</i> . A l'entrada de <i>veure</i> indica que la fon. de <i>veure</i> és <i>vóre</i> en val. El paradigma de la flexió dialectal de <i>veure</i> recull <i>vore</i> com a infinitiu per al val.	El DNV recull <i>vore</i> i la GNV, la interjecció <i>o vore</i> (§ 35.4)	
			2,18							o sea				locució conjuntiva, 'o sigui'	<i>o sigui</i> [o o sia, o o siga] (GEIEC: § 21.3)	x	El DNV recull la loc. conj. <i>o siga</i> .	
		Gag 3	2,2							pringat				castellanisme adaptat morf., 'ingenu'	x	Recull <i>pringar</i> en el sentit de 'ferir' (en l'argot dels malfactors).	x	El DRAE recull <i>pringada</i> com a forma col·loquial en el sentit de 'persona que se deixa engañar fàcilment'.
		Gag 2	4	[b]jnga										neutralització de l'oposició <i>b/v</i>	pròpia de l'àmbit general (PEOLC: § 1.2.1) admissible en l'àmbit restringit (parlars valencians) —només, però, en registres informals— (PEOLC II: § 2.1).	x	Acceptable en els àmbit territorials en què és pròpia, però és preferible mantenir l'oposició (EOV: § 1.3.2.1.3) L'imperatiu també pot adoptar la forma <i>dis</i> en contextes pronominals (model del verbal <i>dir</i> , GNV: § 30.3.15).	
			4,07			dis								2a sg. de l'imperatiu sense velarització		paradigma verbal de la flexió dialectal <i>dedir</i> : <i>dis</i> , 2a sg. de l'imperatiu (val.)		
		Gag 3	4,26											valencianisme, variant formal de <i>així</i>	x	Variant formal de <i>així</i> recollida al Lluçanès, Ponts, Massalcoreig, Reus, Peníscola, Morella, Benassal, Forcall, Plana de Castelló, Onda, Val., Gandia, St. Lluís de Men., Eiv., Formentera.	variant col·loquial (GNV: § 27.3.2)	
		Gag 3	5,18	[v]a										manteniment del fonema labiodental sonor /v/	propi de l'àmbit general (PEOLC I: § 1.2) admissible en l'àmbit restringit (parlars valencians) (PEOLC II: § 2.1)	x	«Una part dels parlars valencians diferencien el so bilabial oclusiu sonor [b] del labiodental fricatiu sonor [v]» (EDV: § 4.10.1).	
			5,21			eres								2a sg. del present d'indicatiu del v. <i>ser</i>		paradigma verbal de la flexió dialectal <i>deesser</i> : <i>eres</i> , 2a sg. del PI (val.)	2a sg. del PI: <i>eres /ets</i> (GNV: § 30.3.50)	
			5,21							eres				2a sg. del PI de <i>ser</i> , calc del castellà	admissible en l'àmbit restringit (parlars valencians) (PEOLC II: § 2.1)	paradigma verbal de la flexió dialectal <i>deesser</i> : <i>eres</i> , 2a sg. del PI (val.)	2a sg. del PI: <i>eres /ets</i> (GNV: § 30.3.50)	Veny i Massanell descriuen <i>eres</i> com a forma «documentada ja al segle XVI, d'evident influència castellana» (2015:283).
1	Alcoi	inform. 1	8							xicotets				forma més estesa en valencià, 'petit'	El DIEC2 la documenta ('petit')	petit (val.)		
			8					no n'hi ha cap problema						forma reduïda del pronom <i>en</i> (<i>n</i>) per ultracorrecció pron. feble de 1a p. del pl. (analogia amb <i>me</i>)	«La forma reduïda del pronom <i>en</i> (<i>n</i>) pot aparèixer per ultracorrecció en contextos en què no caldria» (Optimot). S'evita en els registres formals; no transcendeix en l'escriptura (GEIEC: § 13.4.2)	x	general en la llengua parlada; no és pròpia dels registres formals (GNV: § 22.3.1)	
			8,1			mos								perfrasi modal <i>tenir que</i> + inf. (calc del castella)	no acceptable (GEIEC: § 29.3.1)	forma dialectal, pronúncia vulgar «El verb <i>tenir</i> , combinat amb un verb en infinitiu [...] es converteix en auxiliar per a formar la veu obligativa, unit amb un infinitiu per una de les preposicions <i>o de</i> o per la conjunció <i>que</i> ».	no acceptable (GNV: § 31.3)	
			8,1					tinga que dir						perfrasi modal <i>tenir que</i> + inf. (calc del castella)	no acceptable (GEIEC: § 29.3.1)	«El verb <i>tenir</i> , combinat amb un verb en infinitiu [...] es converteix en auxiliar per a formar la veu obligativa, unit amb un infinitiu per una de les preposicions <i>o de</i> o per la conjunció <i>que</i> ».	no acceptable (GNV: § 31.3)	
			8,1											perfrasi modal <i>tenir que</i> + inf. (calc del castella)	no acceptable (GEIEC: § 29.3.1)	«El verb <i>tenir</i> , combinat amb un verb en infinitiu [...] es converteix en auxiliar per a formar la veu obligativa, unit amb un infinitiu per una de les preposicions <i>o de</i> o per la conjunció <i>que</i> ».	no acceptable (GNV: § 31.3)	
			8,16											loc. adv., calc del cast. ('al cap i a la fi')	x	x	x	
			8,16											pron. tònic de 1a pl., variant <i>denosaltres</i>	x	fon.: <i>moistros</i> (Ontinyent, Alcoi, Sta. Pola)	x	
			8,18			lo								forma <i>lo</i> per a l'article neutre	no acceptable en els registres formals (GEIEC: § 10.3.3)	El seu ús és evitat en el llenguatge literari modern.	«En l'expressió oral espontània, la forma <i>lo</i> s'utilitza actualment de manera general amb valor neutre» (GNV: § 15.5).	
			8,2											loc. adv., 'de veres'	x	adv., <i>deveres</i> . «Hi ha les formes compostes <i>a deveres</i> , <i>de deveres</i> i <i>de bon deveres</i> ».	El DNV recull <i>deveres</i> i la loc. adv. <i>de deveres</i> , 'de veres'.	
			8,23											adverbi invariable darrere pronom	x	equivalent a <i>mateix</i> amb valor emfàtic darrera pronom i adverbis (en tot el País Valencià)	documentat pel DNV com a forma col·loquial	
			8,25											substitució de <i>eam</i> per <i>en</i>	no acceptable en registres formals (GEIEC: § 14.4)	dialectalment (regió meridional des de Tortosa fins a Guardamar)	Ús col·loquial; evitar-ne substitució en els registres formals. (GNV: § 26.2.1)	
		inform. 2	8,38	[dʒ]uɡuen										pronunciació africada de la fricativa palatal sonora (<i>g //j</i>)	pròpia de l'àmbit general, predominant en parlars occ. (PEOLC I: § 1.2.3)	fon.: <i>ɟuár</i> (Cast., Al.)		pròpia del valencià estàndard (EOV: § 1.3.2.4.1)
			8,46	pa (per a)										pronúncia <i>pa</i> de la preposició <i>per a</i>	no acceptable en registres formals (GEIEC: § 14.4)	fon.: <i>pa</i> (Fraga, val.)	x	
		Present.	9,21	biob[dʒ]iques										pronunciació africada de la fricativa palatal sonora (<i>g //j</i>)	pròpia de l'àmbit general, predominant en parlars occ. (PEOLC I: § 1.2.3)	fon.: <i>ɟuár</i> (Cast., Al.)		pròpia del valencià estàndard (EOV: § 1.3.2.4.1)
			9,27											det. demostratiu masc. sg. de primer grau	«En els registres formals són preferibles les formes reforçades, que són les més generals, encara que tant les formes reforçades com les no reforçades són acceptables» (GEIEC: § 11.2.1).	Només recull la forma <i>esto</i> com a equivalent de <i>aqüest</i> .	formes simples: pròpies del val., generals en la llengua oral, majoritàries en la ràdio, tv, etc.; formes reforçades: preferents en registres escrits d'àmbits com el literari o l'universitari (GNV: § 16.3.1)	

						leisme per influència del cast. (pronúncia generalitzada de la /ll/ com a [j])				no recomanable (PEOLC I: § 1.2.5) El DIEC2 recull la forma <i>oci</i> . La GEIEC parla de «l'adverbi <i>aquí</i> [o <i>aci</i>]», que «pot designar el lloc mateix en què es produeix l'acte de parlar, però també un espai o territori major que l'inclogui» (§ 16.4).	x		no recomanable en val. estàndard (EOV: § 1.3.2.5.3)	
	Present.	13,44				<i>aci</i>				adverbi demostratiu de primer grau		«En el llenguatge modern, la forma <i>aci</i> té una forta tendència a desaparèixer cedint son lloc <i>aquí</i> », però «en valencià conserva prou vitalitat».	«La forma <i>aci</i> és la majoritària en valencià, però amb el valor de primer grau també s'usa <i>aquí</i> » en parlars septentrionals i meridionals» (GNV: § 16.5.2).	
		13,49				es dona per sentat				locució verbal, 'donar per descomptat'	x	«L'expressió <i>donar per sentat</i> no és adequada en català» (Optimot).	x	
		14,05				esta				det. demostratiu fem. sg. de primer grau		«En els registres formals són preferibles les formes reforçades, que són les més generals, encara que tant les formes reforçades com les no reforçades són acceptables» (GEIEC: § 11.2.1).	Només recull la forma <i>esto</i> com a equivalent de <i>aquest</i> .	formes simples: pròpies del val., generals en la llengua oral, majoritàries en la ràdio, tv, etc.; formes reforçades: preferents en registres escrits d'àmbits com el literari o l'universitari (GNV: § 16.3.1)
		14,28				pugues				2a sg. del PS amb -a (-es) i increment velar [g]		«Juntaent amb els verbs que adopten un patró de distribució regular de les formes velaritzades, n'hi ha uns quants que presenten algunes especificitats, com escriure (i els seus derivats), dir, poder, tenir, valer, saber, cabre i ser (o ésser), [...] on es diferencien les formes velaritzades [...] de les no velaritzades [...]».(GEIEC: § 5.5.1. Quadre 5.15: hi ha la forma <i>tingui</i> (<i>tinga</i>) del present de subjuntiu <i>detenir</i> .	paradigma dialectal de la flexió verbal <i>depoder</i> : <i>pugues</i> , 2a sg. del PS (val.)	La GNV, en el model del verb <i>poder</i> , recull <i>pugues</i> com a 2a persona del present de subjuntiu § 30.3.41)
		14,39				seua				poss. tònic fem. sg., 3a pers.		DIEC2: <i>seu seua</i> [o <i>seua</i>]. «Les formes <i>meua</i> , <i>teua</i> i <i>seua</i> predominen, a grans trets, en els parlars orientals, <i>imeua</i> , <i>teua</i> i <i>seua</i> , en els occidentals i en septentrional» (GEIEC: § 11.3.1).	<i>seu seua</i> (dialectalment <i>seua</i>). «Aquesta forma [meua] conviu amb <i>meua</i> també en el balearic, i predomina absolutament en el valencià, on es pronuncia <i>méua</i> (Cast., Val.)».	«Estes formes [meua, teua i seua] es mantenen amb total vigència en valencià i en alguns parlars catalans i balearics. En altres parlars, en canvi, han sigut substituïdes per <i>meua</i> , <i>teua</i> i <i>seua</i> [...] per analogia amb la variació que es produeix en adjectius del tipus <i>blau/blava</i> » (GNV: § 17.2.1).
		14,47				fixe				1a sg. del present d'indicatiu amb -e		pròpia de l'àmbit restringit (PEOLC II: § 2.1)	paradigma de la flexió dialectal <i>decantar</i> : <i>cante</i> , 1a sg. del PI (val.)	model del verb <i>cantar</i> : <i>cante</i> , 1a sg. del PI (GNV: § 29.4.1)
		15,07				veeu				2a pl. del present d'indicatiu sense [i] antilàtica		pròpia de l'àmbit restringit (parlars valencians) (PEOLC II: § 2.4). «En els registres formals, s'estén l'ús de les formes amb la i semivocal [i]» (GEIEC: § 5.5.1).	paradigma dialectal de la flexió verbal <i>deveure</i> : <i>veeu</i> , 2a pl. del PI (val.)	«Les formes <i>sense</i> / són les clàssiques i es mantenen en el valencià meridional, en el valencià septentrional i en tortosí. En el valencià central, en canvi, en lloc de les formes amb i s'han adoptat formes velaritzades o palatalitzades [...]. Les formes velaritzades i palatalitzades no són acceptables. Pel que fa a les altres variants [les formes <i>sense</i> /], les formes amb i són les més generals en l'actualitat en els registres formals» (GNV, § 30.3.4.2).
		15,11				vos he contentat				ús proclític del pr. vos de 2a del pl.		admissible en l'àmbit general (PEOLC II: § 1.7.2)	«En el català antic i dialectal trobem usada aquesta forma vos en qualsevol posició dins la frase; en la llengua literària actual, s'usa la forma vos únicament quan segueix immediatament a una forma verbal acabada en consonant o en -w, amb la qual s'uneix ortogràficament mitjançant un guionet».	«El pronom vos pot presentar l'alternança entre la forma vos i us o adoptar la forma vos en tots els contextos» (GNV: § 22.3.2)
		15,36				li la				combinació de pronoms de la llengua antiga (Cl+CD), sense dissimilació de la / del pr. de datiu		acceptable en els parlars en què és pròpia (GEIEC: § 13.5.3)	A la segona entrada de <i>hi</i> , diu que és la «forma que pren el pronom <i>li</i> quan concorre amb un dels pronoms personals <i>el</i> , <i>lo</i> , <i>la</i> , <i>els</i> , <i>los</i> , <i>les</i> », però no explica que en val. es manté la forma <i>li</i> .	«La combinació "acusatiu + datiu <i>hi</i> " respon a l'orde que tenien els pronoms en la llengua antiga i a la dissimilació de consonant lateral del pronom de datiu»(GNV: § 22.11).
	Inform. 5	15,54				xicotet				forma més estesa en valencià, 'petit'		El DIEC2 la documenta ('petit')	petit (val.)	El DNV la recull ("que té menys edat que un altre o altres amb els quals se'l compara").
		15,54				[j]ja				pronunciació [j] de la grafia / ja		pròpia de l'àmbit general (PEOLC I: § 1.2.3) La GEIEC recull «sigui [sija]» per al present de subjuntiu <i>deser</i> . (GEIEC: § 5.5.1)	fon.: jà (Camp de Tarr., Tortosa, val.). paradigma dialectal de la flexió verbal <i>deser</i> : <i>siga</i> , 3a pers. del PS (val.)	pròpia del valencià estàndard (EOV: § 1.3.2.4.1) La GNV, en el model del verb <i>ser</i> , recull <i>siga</i> com a 3a persona del present de subjuntiu. § 30.3.50
		16,03				siga				3a sg. del PS amb -a i increment velar [g]			«Entre els [verbs quasicopulatius] que contenen trets modals, podem destacar els verbs sinònims <i>parèixer</i> i <i>semblar</i> » (GNV: § 33.2.1).	
	Inform. 8	16,19				pareix				forma més estesa en val., 'semblar'		documentat al DIEC2	Recull el verb <i>parèixer</i> .	
		16,2				esta				det. demostratiu fem. sg. de primer grau		«En els registres formals són preferibles les formes reforçades, que són les més generals, encara que tant les formes reforçades com les no reforçades són acceptables» (GEIEC: § 11.2.1).	només recull la forma <i>esto</i> com a equivalent de <i>aquest</i>	formes simples: pròpies del val., generals en la llengua oral, majoritàries en la ràdio, tv, etc.; formes reforçades: preferents en registres escrits d'àmbits com el literari o l'universitari (GNV: § 16.3.1)
		16,23				algo				castellanisme, 'alguna cosa'		mot no admès (PEOLC III)	castellanisme inadmissible	x
		16,25				té que ser				perífrasi modal <i>tenir que</i> + inf. (calc del castella)		no acceptable (GEIEC: § 29.3.1)	«El verb <i>tenir</i> , combinat amb un verb en infinitiu [...] es converteix en auxiliar per a formar la veu obligativa, unit amb un infinitiu per una de les preposicions <i>a de</i> o per la conjunció <i>que</i> ».	no acceptable (GNV: § 31.3)
		16,25				té que ser				perífrasi modal <i>tenir que</i> + inf. (calc del castella)		no acceptable (GEIEC: § 29.3.1)	«El verb <i>tenir</i> , combinat amb un verb en infinitiu [...] es converteix en auxiliar per a formar la veu obligativa, unit amb un infinitiu per una de les preposicions <i>a de</i> o per la conjunció <i>que</i> ».	no acceptable (GNV: § 31.3)

	22,35	eixa			det. demostratiu fem. sg. de segon grau	«En els registres formals són preferibles les formes reforçades, que són les més generals, encara que tant les formes reforçades com les no reforçades són acceptables» (GEIEC: § 11.2.1).	Només recull <i>aqueix</i> .	formes simples: pròpies del val., generals en la llengua oral, majoritàries en la ràdio, tv, etc.; formes reforçades: preferents en registres escrits d'àmbits com el literari o l'universitari (GNV: § 16.3.1)		
	22,35				tenia que passar	perifrasi modal <i>tenir que</i> + inf. (calc del castellà)	no acceptable (GEIEC: § 29.3.1)	«El verb <i>tenir</i> , combinat amb un verb en infinitiu [...] es converteix en auxiliari per a formar la veu obligativa, unit amb un infinitiu per una de les preposicions <i>o de</i> o per la conjunció <i>que</i> ».	no acceptable (GNV: § 31.3)	
	22,35				tenia que passar	perifrasi modal <i>tenir que</i> + inf. (calc del castellà)	no acceptable (GEIEC: § 29.3.1)	«El verb <i>tenir</i> , combinat amb un verb en infinitiu [...] es converteix en auxiliari per a formar la veu obligativa, unit amb un infinitiu per una de les preposicions <i>o de</i> o per la conjunció <i>que</i> ».	no acceptable (GNV: § 31.3)	
	22,54	compte[r]				addició d'una -r a final de mot	no recomanable, practicada en alguns parlars valencians (PEOLC I: § 1.2.6)	<i>compte</i> : antigament escrit <i>câmpter</i>	no recomanable en val. estàndard (EOV: § 1.3.2.6.3)	
	23,13				n'hi han persones	forma reduïda del pronom <i>en</i> (<i>n</i>) en la construcció <i>hi ha</i> per ultracorreció	«La forma reduïda del pronom <i>en</i> (<i>n</i>) pot aparèixer per ultracorreció en contextos en què no caldria» (Optimot).	«Dialectalment, en les comarques meridionals del Principat i septentrionals del País Valencià, s'anteposa a l'infinitiu <i>haver</i> o <i>haure</i> la partícula <i>hi</i> , de manera que en lloc de <i>haver-hi</i> es diu <i>hi haver</i> o <i>hi haure</i> , i també <i>n'hi haure</i> (pronunciat <i>nyoure</i>) per afegit de la partícula pronominal <i>ne</i> : «No ha plogut, i no pot n'hi haver collita» ».		
	23,13				n'hi han persones	concordança de la constr. <i>hi ha</i> amb el SN	La concordança s'evita en els registres formals (GEIEC: § 17.4)	x	«És acceptable tant la falta de concordança com la concordança, però en els registres formals es considera més adequada la manca de concordança, d'acord amb l'ús tradicional» (GNV: § 32.2.2).	
	23,2				garantixca	3a sg. del present de subj. amb increment palatal [jk]	admissible en l'àmbit restringit (PEOLC I: § 1.2.2)	paradigma de la flexió dialectal <i>departir</i> : <i>partixca</i> , 3a del sg. del PS (val.)	«És acceptable tant la falta de concordança com la concordança, però en els registres formals es considera més adequada la manca de concordança, d'acord amb l'ús tradicional» (GNV: § 32.2.2).	
Inform. 3	24,18					Por ejemplo, yo tengo un amigo...			«És acceptable tant la falta de concordança com la concordança, però en els registres formals es considera més adequada la manca de concordança, d'acord amb l'ús tradicional» (GNV: § 32.2.2).	
Inform. 6	24,5				abuelo	castellanisme, 'avi' pronunciació africada de la fricativa palatal sonora [gʝ]	x	x	x	
	24,53	rè[dʒ]ims				palatal sonora [gʝ]	pròpia de l'àmbit general, predominant en parlars occ. (PEOLC I: § 1.2.3)	fon.: r[ɟ]im (Val.)	pròpia del valencià estàndard (EOV: § 1.3.2.4.1) no recomanable en valencià estàndard (EOV: § 1.3.2.3.2)	
	25	vi[s]ible				ensordiment del so [z]	no recomanable (PEOLC I: § 1.2.2)	fon.: bis[ble] (Val.)	model del verb <i>cantar</i> : <i>cante</i> , 3a sg. del PS (GNV: § 29.4.1)	
	25,1				fomente	3a sg. del present de subjuntiu amb -e	pròpia de l'àmbit general (PEOLC II: § 2.1)	paradigma de la flexió dialectal <i>decantar</i> : <i>cante</i> , 3a sg. del PS (val.)		
Inform. 7	25,28					Sí, realment diu: hay que follarse las mentes...				
	25,37				aixina	valenciàisme, variant formal de <i>així</i>	x		Variant formal de <i>així</i> recollida al Lluçanès, Ponts, Massalcoreig, Reus, Peníscola, Morella, Benassal, Forcall, Plana de Castelló, Onda, Val., Gandia, St. Lluís de Men., Eiv., Formentera.	variant col·loquial (GNV: § 27.3.2)
	25,37	elaborà				caiguda de la <i>d</i> intervocàlica a la terminació <i>-oda</i>	característica dels parlars val., no recomanable (PEOLC I: § 1.2.1)	En mots en què se sol produir aquesta caiguda, com ara <i>masclorada</i> o <i>vesprada</i> , indica que la fon. del val. és <i>maskletà</i> i <i>vesprà/besprà</i> , respectivament.	fenomen generalitzat en el val. col·loquial (EOV: § 1.3.2.1)	
Inform. 5	25,41	[t]jerrant				pronunciació africada de la fricativa palatal sorda [x]	pròpia de l'àmbit general, predominant en parlars occ. (PEOLC I: § 1.2.3)	fon.: [ʃarà] (val.)	«El so palatal africacat sord [tʃ] es representa per les grafies <i>x</i> , <i>tx</i> , <i>ig</i> i <i>g</i> ». «En inicial de paraula s'escriu » (EOV: § 4.6).	
	25,54				después	castellanisme, 'després'	x	castellanisme	x	
	25,54				aplicar-se	ús del pr. se en lloc de <i>nos</i>	no recomanable, característica d'alguns parlars val. (PEOLC II: § 1.7.2)	<i>Es</i> (i ses variants <i>se</i> , <i>'s</i> , <i>s'</i>): «forma vulgar de pronom personal enclitic i proclitic de primera persona plural, equivalent a les formes literàries i correctes <i>ens</i> i <i>nos</i> , de les quals és una deformació produïda per analogia del pronom reflexiu de tercera persona, es o se ('s', 's') ».	«A partir de la forma reforçada <i>ens</i> , també s'ha produït col·loquialment la reducció <i>enes</i> i la posterior confusió amb el pronom reflexiu <i>se</i> » (GNV: § 22.3.2).	
	25,54	conte[r]				addició d'una -r a final de mot calc del castellà ('prendre el consell per a si mateix')	no recomanable, practicada en alguns parlars valencians (PEOLC I: § 1.2.6)	cónter: compte (dialectal val.). Aquí fa referència a una rondalla, no al <i>compte</i> .	no recomanable en val. estàndard (EOV: § 1.3.2.6.3)	
	25,54				aplicar-se el conte[r]		x	x	x	
	25,58				et dones compte[r] adonar-te'n	loc. adv., 'adonar-se'n' (cast.)	expressió no admesa (PEOLC III)	<i>Donar-se compte</i> d'una cosa, <i>o caure en el compte</i> d'una cosa: haver-ne esment, adquirir-ne notícia per pròpia observació.	x	
	25,58	compte[r]				addició d'una -r a final de mot	no recomanable, practicada en alguns parlars valencians (PEOLC I: § 1.2.6)	<i>compte</i> : antigament escrit <i>câmpter</i>	no recomanable en val. estàndard (EOV: § 1.3.2.6.3)	
	26,15				eres	2a sg. del present d'indicatiu del v <i>ser</i>	admissible en l'àmbit restringit (parlars valencians) (PEOLC II: § 2.1)	paradigma verbal de la flexió dialectal <i>deesser</i> : <i>eres</i> , 2a sg. del PI (val.)	2a sg. del PI: <i>eres</i> / <i>ets</i> (GNV: § 30.3.50)	
	26,15				eres	2a sg. del PI <i>deser</i> , calc del castellà	admissible en l'àmbit restringit (parlars valencians) (PEOLC II: § 2.1)	paradigma verbal de la flexió dialectal <i>deesser</i> : 2a sg. del PI (val.)	2a sg. del PI: <i>eres</i> / <i>ets</i> (GNV: § 30.3.50) «En valencià, <i>aquí</i> va deixar d'usar-se amb el valor de segon grau i va ser reemplaçat per la forma <i>ahí</i> », que «encara que no és clàssica, resulta difícilment substituïble per la forma <i>aquí</i> , ja que en els parlars on esta forma és viva adopta el valor de primer grau» (GNV: § 16.5.2).	
	26,19	ahí				adverbi demostratiu de segon grau	només admissible en registres informals (PEOLC II: § 1.3)	Adv. del valencià ha pres modernament del cast <i>ahí</i> .	Venyí i Massanell descriueren <i>eres</i> com a forma «documentada ja al segle XVI, d'evident influència castellana» (2015:283).	

Annex 2. Buidatge de trets lingüístics del capítol «Evitar l'embaràs»

Video	Localitat	Informants	Minut	Fonètica	Morf. nom.	Morf. pron.	Morf. verb.	Sintaxi	Lèxic val.	Lèxic cast.	Expressions cast.	Alternances	Alt. de cod	Descripció del fenomen	Observacions IEC	Observacions DCVB	Observacions AVL	Observacions generals
		Gag 1	0,57	supo[s]a										ensordiment del so [z]	no recomanable (PEOLC I: § 1.2.2)	fon.: suposár (Cast., Al.), suposár (Val.), paradigma de la flexió dialectal <i>decanzar</i> : <i>cante</i> , 3a sg. del PS (val.)	no recomanable en valencià estàndard (EOV: § 1.3.2.3.2)	
			0,57			toque								pròpia de l'àmbit general (PEOLC II: § 2.1)	àmbit general (PEOLC I: § 1.2.6)	fon.: dir (val.)	model del verb <i>cantar</i> : <i>cante</i> , 3a sg. del PS (GNV: § 29.4.1)	
			0,57	di[r]										calc de l'expressió <i>tus ganas</i>	àmbit general (PEOLC I: § 1.2.6)	fon.: dir (val.)	x	
			1,15								les teues ganas			calc de l'expressió <i>tus ganas</i>	<i>ni ganas!</i> (DIEC2)	<i>ni ganas!</i>	x	<i>itus ganas!</i> (WordReference) o <i>las ganas</i> (DRAE) Usat com a substantiu, no com a adjectiu: «que ens ha agafat el calentó i se l'ha oblidat posar-te el condó».
		Gag 2	1,01							calentó (m.)				castellanisme adaptat morf., 'escalfor'	x	<i>calentó</i> [adj.]	x	
		Gag 1	1,37	[j]a										pronunciació [j] de la grafia <i>j</i> a <i>ja</i>	pròpia de l'àmbit general (PEOLC I: § 1.2.3)	fon.: já (Camp de Tarr., Tortosa, val.)	pròpia del valencià estàndard (EOV: § 1.3.2.4.1)	
		Present.	4,51	prime[r]										pronunciació de <i>r</i> etimològica final	àmbit general (PEOLC I: § 1.2.6)	fon.: primér (val.)	x	
			4,53				hi ha que preguntar							perifrasi modal <i>hi ha que</i> + inf. (calc del cast.)	no acceptable (GEIEC: § 29.3.1)	x	no acceptable (GNV: § 31.3)	
			4,53								hi ha que preguntar			perifrasi modal <i>hi ha que</i> + inf. (calc del cast.)	no acceptable (GEIEC: § 29.3.1)	x	no acceptable (GNV: § 31.3)	
			4,57								matrona			valencianisme (significat específic en val.)	'dona voluminosa' o 'senyora de molt respecte' (DIEC2)	llevadora'	comare' (DNV)	DIEC2: no recull <i>matrona</i> en el sentit de <i>llevadora</i> o <i>comare</i> . ALDC (III, 495. El didot): « <i>madron</i> , masculinització de <i>madrona</i> , és una adaptació del cast. <i>matrona</i> (o <i>comadróna</i>) amb canvi semàntic».
			5,06	reali[z]at										pronunciació del grup -tz- com a z	àmbit general (caract. pariers val.) (PEOLC I: § 1.2.2).	x	pròpia del val. estàndard (EOV: § 1.3.2.3.1)	
			5,1			mos								pron. feble de 1a p. del pl. (analogia ambme)	S'evita en els registres formals; no transcendeix en l'escriptura (GEIEC: § 13.4.2)	forma dialectal, pronúncia vulgar	general en la llengua parlada; no és pròpia dels registres formals (GNV: § 22.3.1)	
			5,13	anàli[s]is										ensordiment del so [z]	no recomanable (PEOLC I: § 1.2.2)	No inclou la fon. de <i>anàlisi</i> , però sí de paraules com <i>diàlisi</i> (fon.: diàlisi en val.).	no recomanable en valencià estàndard (EOV: § 1.3.2.3.2)	
			5,24					per a que continuem						loc. conj. final <i>per a que</i>	no acceptable en registres formals (GEIEC: § 26.3.3)	x	usada en contextos poc formals (GNV: § 34.5.5)	
			5,24					continuem en la nostra vida						substitució de <i>eam</i> per <i>en</i>	no acceptable en registres formals (GEIEC: § 14.4)	x dialectalment (regió meridional des de Tortosa fins a Guardamar)	Us col·loquial; evitar-ne substitució en els registres formals. (GNV: § 26.2.1)	
			5,27											det. demostratiu masc. sg. de segon grau	«En els registres formals són preferibles les formes reforçades, que són les més generals, encara que tant les formes reforçades com les no reforçades són acceptables» (GEIEC: § 11.2.1).	Només recull <i>aqueix</i> . Poss. atons: s'usen poc en el llenguatge literari, substituïts amb preferència pels tònic; ús restringit en el llenguatge parlat (es conserven amb noms de parentesc al PV, Balears i Cat. occ. i merid.).	Formes simples: pròpies del val., generals en la llengua oral, majoritàries en la ràdio, tv, etc.; formes reforçades: preferents en registres escrits d'àmbits com el literari o l'universitari (GNV: § 16.3.1).	
2 Pedreguer		Inform. 1	5,27	eixe										possessiu àton fem. sg., 1a pers.	ús molt restringit (amb noms de parentiu) (GEIEC: § 11.3.1)		Poss. atons: han quedat reduïts a contextos molt específics i a expressions fossilitzades (amb alguns noms de parentiu) (GNV: § 17.3).	
			5,3	pensa[r]										pronunciació de <i>r</i> etimològica final	àmbit general (PEOLC I: § 1.2.6)	fon.: pensár (val.)	x	
		Inform. 2	5,48								o sea			locució conjuntiva, 'o sigui'	<i>o sigui</i> [o o sia, o o siga] (GEIEC: § 21.3)	x	Recull la loc. conj. <i>o siga</i> (DNV).	
			5,48	[j]jo										pronunciació [j] de la grafia <i>j</i> a <i>jo</i>	pròpia de l'àmbit general (PEOLC I: § 1.2.3)	pròpia de la Segarra fins a Eix) es pronuncia <i>yo</i> , amb semiconsonant.	pròpia del valencià estàndard (EOV: § 1.3.2.4.1)	
			6	po[r]										pronunciació de <i>r</i> etimològica final	àmbit general (PEOLC I: § 1.2.6)	fon.: pór (val.)	x	
			6,05	ha[b]ien										neutralització de l'oposició <i>b/v</i>	pròpia de l'àmbit general (PEOLC: § 1.2.1)	x	Acceptable en els àmbit territorials en què és pròpia, però és preferible mantenir l'oposició (EOV: § 1.3.2.1.3).	
			6,17								muntó			valencianisme, 'munt'	Recollida pel DIEC2 (remet a <i>munt</i>). La PEOLC III etiqueta <i>muntó</i> com a forma valenciana.	<i>munt</i> , gran nombre de coses' (val.)	DNV: 'conjunt de coses col·locades les unes damunt de les altres formant una elevació'. L'entrada de <i>munt</i> remet a <i>muntó</i> .	
			6,2								enton[s]jes			castellanisme adaptat fon., 'llavors'	mot no admès (PEOLC III)	Castellanisme inadmissible, que s'ha introduït prou en el llenguatge col·loquial valencià.	x	
			6,2								pos			castellanisme (v. <i>depués</i>), 'doncs'	mot no admès (PEOLC III)	Tortosa, Calassit i PV. «femeni <i>dues</i> i modernament i dialectal <i>dos</i> »; fon. forma fem.: <i>dós</i> (val.); «encara que la forma femenina normal i literària és <i>dues</i> , és bastant usada en català continental la forma <i>dos</i> , i se'n troben exemples ja en escrits literaris dels segles XV i XIV».	x	
			6,23								dos (f.)			numeral cardinal <i>dos</i> sense flexió de gènere	«En els registres formals és preferible mantenir la variació <i>dos -dues</i> [...], encara que en alguns parlars, especialment però no exclusivament els valencians, s'usa la forma <i>dos</i> com a invariable» (GEIEC: § 12.3.1).	fon.: semána, semana (Andorra, Tamarit, Tortosa, Cast., Val., Al.)	Admet variació de gènere en els registres formals (GNV: § 18.3.2).	
			6,23	se[m]janes										reducció a <i>m</i> del grup -tm- (pron. <i>mm</i>)	no recomanable (PEOLC I: § 1.2.1)		pròpia del valencià estàndard (EOV)	
			6,23	[a]speran[t]										pronunciació [a] de la <i>e</i> inicial dels mots començats per <i>en-</i> , <i>em-</i> , <i>es-</i>	admissible en l'àmbit general (només, però, en registres informals); pronúncia dels parlars occidentals (PEOLC I: § 1.1.2)	fon.: asperá (occ.); esperar (val.)	pròpia del valencià estàndard (EOV: § 1.2.2.3)	
			6,23	[a]speran[t]										pronunciació de -t final del grup -nt	pròpia de l'àmbit general, característica dels parlars val. (PEOLC I: § 1.2.1)	x	x	
			6,23								baixara			3a sg. de l'imperfet de subjuntiu amb <i>ra</i>	En valencià les formes amb -ra s'usen en tots els registres (GEIEC: § 3.3.3). Però la PEOLC II diu que són pròpies de l'àmbit restringit (parlars valencians) (§ 2.1).	paradigma dialectal de la flexió <i>decanzar</i> : <i>contara</i> , 3a sg. de l'optatiu (ts), val.	«L'imperfet de subjuntiu pot adoptar, a més de les formes en -ra (o -re-, segons la persona), formes en -s (o -sse-)» (GNV: § 29.5).	
			6,35	li [w] (li ho)										pronúncia [w] del pron. <i>ho</i> en contacte amb vocal	x	En posició postvocàlica es pronuncia <i>w</i> en tots els dialectes.	pròpia del valencià estàndard (EOV: § 1.2.2.3)	

		6,35			diguera					3a sg. de l'imperfet de subjuntiu amb <i>ra</i>	En valencià les formes amb <i>-ra</i> s'usen en tots els registres (GEIEC: § 5.3.3). Però la PEOLC II diu que són pròpies de l'àmbit restringit (parlars valencians) (§ 2.1).	paradigma dialectal de la flexió <i>dedir</i> : <i>diguera</i> , 3a sg.de l'optatiu (IS), val.	«L'imperfet de subjuntiu pot adoptar, a més de les formes en <i>-ra</i> (o <i>-re</i> -, segons la persona), formes en <i>-s</i> (o <i>-se</i> -)» (GNV: § 29.5).	
		6,38	[v]jolen							manteniment del fonema labiodental sonor /v/	pròpia de l'àmbit general (PEOLC I: § 1.2)	fon.: votér (Cast., Al.); bofêr, bôfêre (Val.)	«Una part dels parlants valencians diferencien el so bilabial oclusiu sonor [b] del labiodental fricatiu sonor [v]» (EOV: § 4.10.1).	
		6,38	a[d]sjudar							pronunciació africada de la fricativa palatal sonora (g /j)	pròpia de l'àmbit general, predominant en parlars occ. (PEOLC I: § 1.2.3)	fon.: votér (Cast., Al.); bofêr, bôfêre (Val.)	pròpia del valencià estàndard (EOV: § 1.3.2.4.1)	
	Inform. 3	7,01			vaig anar en un amic					no acceptable en registres formals (GEIEC: § 14.4)	no acceptable en registres formals (GEIEC: § 14.4)	dialectalment (regió meridional des de Tortosa fins a Guardamar)	ús col·loquial; evitar-ne substitució en els registres formals. (GNV: § 26.2.1)	
		7,01	farma[z]ia							sonorització de [s]	A l'entrada de <i>impressió</i> , diu que en la pronúncia poc acurada és freqüent l'ús de las sonora: <i>imprazió</i> (or., bal.); <i>imprezió</i> (occ.) i que la pronúncia correcta és amb ss (<i>s</i> sorda).		no recomanable en val. estàndard (EOV: § 1.3.2.3.2)	
		7,11			disfrutar					castellanisme, 'gaudir'	mot no admès (PEOLC III)	Indica que és un castellanisme	EI DNV recull <i>disfrutar</i> i no indica que sigui cast.	
		7,21			tindre					forma més estesa en val., v. de <i>tenir</i>	DIEC2: <i>tindre</i> apareix com a variant de <i>tenir</i> . A l'entrada de <i>tenir</i> s'especifica que l'infinitiu d'aquest verb és <i>tenir</i> o <i>tindre</i> .	A l'entrada de <i>tenir</i> , <i>tindre</i> apareix amb l'etiqueta <i>diaf</i> .	DNV: <i>tenir</i> remet a l'entrada de <i>tindre</i> .	
		7,21	t[ew] prens (t'ho prens)							pronúncia [ew] del pron. <i>ho</i> anteposat a verb començat per consonant	admissible en l'àmbit general (PEOLC I: § 1.1.2)	<i>Ho</i> , en posició inicial de frase fonètica, es diftonga en <i>heu</i> (<i>ew</i> o <i>ow</i> en occ. i val.).	pròpia del valencià estàndard (EOV: § 1.2.2.3)	
		7,21			ruin					valencianisme, 'de baixa qualitat'	Recull la forma <i>roí</i> o <i>roín</i> , que en valencià es pot pronunciar tant amb [a] (<i>r[ə]oín</i>) com amb [u] (<i>r[ə]uín</i>).		Al DNV la cerca de <i>ruín</i> porta directament a l'entrada de <i>roín</i> .	DNV: «Que no té (una cosa) les qualitats desitjables, que no s'adequa al fi perseguit o que no és de bona qualitat».
	Inform. 2	7,27			después					castellanisme, 'després'	x	castellanisme	x	
		7,41			mamá		mama (8,53)			v. de <i>mama</i> , més estesa en valencià	EI DIEC2 recull <i>mama</i> com a primera entrada i <i>mamá</i> com a tercera.	A l'entrada de <i>papa</i> explica que al «País Valencià i a les Balears predomina i es va estenent cada vegada més la forma <i>papá</i> ». A l'entrada de <i>mamá</i> s'especifica que és una forma presa del <i>fr.maman</i> .	EI DNV té una entrada per a <i>mama</i> i l'altra per a <i>mamá</i> i etiqueta les dues formes com a col·loquials.	«En valencià actual, per la seva banda, la variant urbana menys marcada ha esdevingut <i>papá</i> » (Boix, 2007:452).
		7,41	ma							possessiu àton fem. sg., 1a pers.	ús molt restringit (amb noms de parentiu) (GEIEC: § 11.3.1)	Poss. atons: s'usen poc en el llenguatge literari, substituïts amb preferència pels tòpics; ús restringit en el llenguatge parlat (es conserven amb noms de parentesc al PV, Balears i Cat. occ. i merid.).	Poss. atons: han quedat reduïts a contextos molt específics i a expressions fossilitzades (amb alguns noms de parentiu) (GNV: § 17.3).	
		7,47	[b]a							neutralització de l'oposició <i>b/v</i>	pròpia de l'àmbit general (PEOLC: § 1.2.1)	x	acceptable en els àmbits territorials en què és pròpia, però és preferible mantenir l'oposició (EOV: § 1.3.2.1.3).	
		7,5	li [w] (li ho)							pronúncia [w] del pron. <i>ho</i> en contacte amb vocal	x	En posició postvocalica es pronuncia w en tots els dialectes.	pròpia del valencià estàndard (EOV: § 1.2.2.3)	
		7,5	meua							possessiu tònic fem. sg., 1a pers.	DIEC2: <i>meu meua</i> [o <i>meua</i>]. Les formes <i>meua</i> , <i>teua</i> i <i>seua</i> predominen, a grans trets, en els parlars orientals, <i>imeua</i> , <i>teua</i> i <i>seua</i> , en els occidentals i en septentrional (GEIEC: § 11.3.1).	<i>meu meua</i> (dialectalment <i>meua</i>). «Aquesta forma [<i>meua</i>] coniuu amb <i>meua</i> també en el balearic, i predomina absolutament en el valencià, on es pronuncia <i>méwa</i> (Cast., Val.)».	«Estes formes [<i>meua</i> , <i>teua</i> i <i>seua</i>] es mantenen amb total vigència en valencià i en alguns parlars catalans i balearics. En altres parlars, en canvi, han sigut substituïdes per <i>meua</i> , <i>teua</i> i <i>seua</i> [...] per analogia amb la variació que es produeix en adjectius del tipus <i>blau</i> / <i>blava</i> » (GNV: § 17.2.1).	
	Inform. 3	8,06			recorde					1a sg. del present d'indicatiu amb <i>-e</i>	pròpia de l'àmbit restringit (PEOLC II: § 2.1)	paradigma de la flexió dialectal <i>decantar</i> : <i>cante</i> , 1a sg. del PI (val.)	model del verb <i>cantar</i> : <i>cante</i> , 1a sg. del PI (GNV: § 29.4.1)	
		8,06	ma							possessiu àton fem. sg., 1a pers.	ús molt restringit (amb noms de parentiu) (GEIEC: § 11.3.1)	Poss. atons: s'usen poc en el llenguatge literari, substituïts amb preferència pels tòpics; ús restringit en el llenguatge parlat (es conserven amb noms de parentesc al PV, Balears i Cat. occ. i merid.).	Poss. atons: han quedat reduïts a contextos molt específics i a expressions fossilitzades (amb alguns noms de parentiu) (GNV: § 17.3).	
		8,06	r[e]g[e]							harmonia vocàlica	àmbit no general, propi dels parlars valencians (GEIEC: § 1.2.2)	x	acceptable en l'àmbit territorial en què és pròpia (EOV: § 1.2.2.3.2)	L'EOV parla de «la pronúncia com a [e] de la vocal a en posició final de paraula que es produeix per assimilació a la <i>e</i> oberta tònica de la síl·laba anterior: <i>tela</i> [tele], <i>sera</i> [sere]». En aquest cas, la informant pronuncia les dues <i>e</i> tancades.
		8,15	[j]ja							pronunciació [j] de la grafia <i>j</i> a <i>jo</i>	pròpia de l'àmbit general (PEOLC I: § 1.2.3)	fon.: já (Camp de Tarr., Tortosa, val.).	pròpia del valencià estàndard (EOV: § 1.3.2.4.1)	
	Inform. 2	8,16			ha fet					1a sg. del pret. perf. d'indicatiu amb auxiliar <i>ha</i>	no recomanable (PEOLC II: § 3)	paradigma de la flexió dialectal <i>dehaver</i> : <i>ha</i> , 1a sg. del PI (val.)	x	
		8,16			mogolló					castellanisme adaptat fon., 'molt'	x	x	x	
		8,25			la he presa					concordança en gèn. i n. del participi de <i>prendre</i> amb el pr. d'acusatiu	vigent en una part important dels parlars i es manté en registres formals (GEIEC: § 13.7.1)	x	«El participi dels temps composts concorda en gènere i nombre amb els pronoms acusatius de tercera persona <i>lo</i> , <i>la</i> , <i>los</i> , <i>les</i> » (GNV: § 23.2.2.1).	
		8,4			pos					castellanisme (v. <i>depués</i>), 'doncs'	mot no admès (PEOLC III)	conjunció, castellanisme ('doncs', cast. <i>pues</i>); Tortosa, Calasseit i PV	x	
		8,4	[v]ol							manteniment del fonema labiodental sonor /v/	pròpia de l'àmbit general (PEOLC I: § 1.2)	fon.: votér (Cast., Al.); bofêr, bôfêre (Val.)	«Una part dels parlants valencians diferencien el so bilabial oclusiu sonor [b] del labiodental fricatiu sonor [v]» (EOV: § 4.10.1).	
		8,4	lo							forma <i>lo</i> per a l'article neutre	no acceptable en els registres formals (GEIEC: § 10.3.3)	EI seu ús és evitat en el llenguatge literari modern	«En l'expressió oral espontània, la forma <i>lo</i> s'utilitza actualment de manera general amb valor neutre» (GNV: § 15.5)	

		8,4			enton[s]es	castellanisme adaptat fon., "llavors"	mot no admes (PEOLC III)	Castellanisme inadmissible, que s'ha introduït prou en el llenguatge col·loquial valencià.	x	
		9	cia[r]			pronunciació de r etimològica final	àmbit general (PEOLC I: § 1.2.6)	fon.: klár (Perpinyà, Cast., Val., Al.)	x	
Inform. 3		9	lie[ɖj]t			pronunciació africada de la fricativa palatal sonora (g /j)	pròpia de l'àmbit general, predominant en parlars occ. (PEOLC I: § 1.2.3)	fon.: leɖjír (Cast., Al.); Aetjír (Val.)		pròpia del valencià estàndard (EOV: § 1.3.2.4.1)
		9			tenia que esperar	perifrasi modal <i>tenir que</i> + inf. (calc del castellà)	no acceptable (GEIEC: § 29.3.1)	«El verb <i>tenir</i> , combinat amb un verb en infinitiu [...] es converteix en auxiliar per a formar la veu obligativa, unit amb un infinitiu per una de les preposicions <i>a</i> o <i>de</i> o per la conjunció <i>que</i> ».		no acceptable (GNV: § 31.3)
		9			tenia que esperar	perifrasi modal <i>tenir que</i> + inf. (calc del castellà)	no acceptable (GEIEC: § 29.3.1)	«El verb <i>tenir</i> , combinat amb un verb en infinitiu [...] es converteix en auxiliar per a formar la veu obligativa, unit amb un infinitiu per una de les preposicions <i>a</i> o <i>de</i> o per la conjunció <i>que</i> ».		no acceptable (GNV: § 31.3)
		9	[asperáme] (esperar-me)			elisió de -r d'infinitiu quan precedeix pr. feble. 2.3.3)	no acceptable en registres formals (GEIEC: § 2.3.3)	x		no recomanable en val. estàndard (EOV: § 1.3.2.6.3)
		9	estos			det. demostratiu masc. pl. de primer grau	«En els registres formals són preferibles les formes reforçades, que són les més generals, encara que tant les formes reforçades com les no reforçades són acceptables» (GEIEC: § 11.2.1).	Només recull la forma <i>esto</i> com a equivalent de <i>aquest</i> .		Formes simples: pròpies del val., generals en la llengua oral, majoritàries en la ràdio, tv, etc.; formes reforçades: preferents en registres escrits d'àmbits com el literari o l'universitari (GNV: § 16.3.1).
		9,05			claro	castellanisme, 'clar'	x	x		x
		9,05			vec	1a sg. del PI amb increment velar [k]	La GEIEC parla dels «verbs que en algunes formes tenen un radical acabat en consonant velar [k] o [g]», que «segueixen el patró de <i>beure</i> i presenten formes velaritzades en la primera persona del singular del present d'indicatiu (<i>bec</i>)» (§ 5.5.1).	paradigma de la flexió dialectal <i>deveure</i> : <i>veigc</i> , 1a sg. del PI (val.) (<i>bec</i> : forma d'altres dialectes).		En els verbs velaritzats hi ha «la tendència a generalitzar la velarització a formes que no són velaritzades i a verbs que no formen part del grup dels velaritzats» (GNV: § 30.2.3).
		9,05			veia	1a sg. de l'imperfet amb accent a la -i-	x	paradigma de la flexió dialectal <i>deveure</i> : <i>veia</i> , 1a sg. de l'imperfet d'indicatiu (val.)		«En la llengua antiga els verbs anteriors tenien un imperfet amb accent en la vocal <i>i</i> . Estes formes encara es mantenen en alguns parlars valencians en verbs com <i>caure</i> , <i>creure</i> o <i>riure</i> » (GNV: § 30.4.2.1).
Inform. 2		9,13	ta[m]é			simplificació del grup consonàntic <i>-mb-</i>	x	fon.: tamé (Sort, Pont de S., La Llitera, Fraga, País Valencià).	x	Brauli Montoya, a <i>Els alacantins catalanoparlants: una generació interrompuda</i> recull <i>tamé</i> com a sinònim genuí de <i>també</i> (2000:127).
Inform. 4		9,21			retrasse	3a sg. del present de subjuntiu amb <i>-e</i>	pròpia de l'àmbit general (PEOLC II: § 2.1)	paradigma de la flexió dialectal <i>decantar</i> : <i>cante</i> , 3a sg. del PS (val.)	x	model del verb <i>cantar</i> : <i>cante</i> , 3a sg. del PS (GNV: § 29.4.1)
		9,21			retrasse	castellanisme adaptat morf., 'retardar'	mot no admes (PEOLC III)	Recull <i>retrassar</i> i indica que és un castellanisme ('retardar').	x	
		9,3			mogolló	castellanisme adaptat fon., 'molt'	x	x	x	
		9,3	milló[r]			pronunciació de r etimològica final	àmbit general (PEOLC I: § 1.2.6)	fon.: miÁor (val.)	x	
		9,3			ho parlaria en els pares	substitució de <i>amb per en</i>	no acceptable en registres formals (GEIEC: § 14.4)	dialectalment (regió meridional des de Tortosa fins a Guardamar)		Ús col·loquial; evitar-ne substitució en els registres formals. (GNV: § 26.2.1)
		9,3			aixina	valencianisme, variant formal de <i>així</i>	x	Variante formal de <i>així</i> recollida al Lluçanès, Ponts, Massalcoreig, Reus, Peníscola, Morella, Benassal, Forcall, Plana de Castelló, Onda, Val., Gandia, St. Lluís de Men., Eiv., Formentera.		variant col·loquial (GNV: § 27.3.2)
		9,3			supose	1a sg. del present d'indicatiu amb <i>-e</i>	pròpia de l'àmbit restringit (PEOLC II: § 2.1)	paradigma de la flexió dialectal <i>decantar</i> : <i>cante</i> , 1a sg. del PI (val.)		model del verb <i>cantar</i> : <i>cante</i> , 1a sg. del PI (GNV: § 29.4.1)
		9,3			almenos	castellanisme, 'almenys'	x	Recull la forma <i>almenos</i> (presa del cast. <i>al menos</i>).		La cerca de <i>almenos</i> porta directament a l'entrada de <i>almenys</i> (DNV).
		9,3	ací			adverbi demostratiu de primer grau	El DIEC2 recull la forma <i>ací</i> . La GEIEC parla de «l'adverbi <i>aquí</i> (o <i>ací</i>)», que «pot designar el lloc mateix en què es produeix l'acte de parla, però també un espai o territori major que l'inclogui» (§ 16.4).	«En el llenguatge modern, la forma <i>ací</i> té una forta tendència a desaparèixer cedint son lloc a <i>aquí</i> », però «en valencià conserva prou vitalitat».		«La forma <i>ací</i> és la majoritària en valencià, però amb el valor de primer grau també s'usa <i>aquí</i> en parlars septentrionals i meridionals» (GNV: § 16.5.2).
		9,39	m'a[ɖj]udarien			pronunciació africada de la fricativa palatal sonora (g /j)	pròpia de l'àmbit general, predominant en parlars occ. (PEOLC I: § 1.2.3)	Només recull la pronúncia africada sorda (apitxada) de <i>ajudar</i> : aʃuɖár (Val.). Poss. atons: s'usen poc en el llenguatge literari, substituïts amb preferència pels tòpics; ús restringit en el llenguatge parlat (es conserven amb noms de parentesc al PV, Balears i Cat. occ. merid.).		pròpia del valencià estàndard (EOV: § 1.3.2.4.1)
Inform. 3		9,46	mons			possessiu àton masc. pl., 1a pers.	ús molt restringit (amb noms de parentiu) (GEIEC: § 11.3.1)	Recull la forma <i>lis</i> com a pr. personal d'atíu pl. de 3a pers. que «no s'usa en el llenguatge literari modern; és purament dialectal» i «té gran vitalitat en el llenguatge parlat de València, Alacant, Menorca i Alguer».	x	La forma de masculí plural de primera persona és <i>mos</i> (i no <i>mons</i>) (GNV: § 17.3). DCVB: «La forma plural masculina normal és <i>mos</i> , però és freqüent en el llenguatge dialectal usar la forma analògica <i>mons</i> ».
		9,46	lis			pronom d'atíu de 3a pers. pl analògic del <i>li</i>	No és recomanable «l'ús de <i>lis</i> per <i>els /los /'s</i> , com a plural de <i>li</i> » (PEOLC II: § 1.7.2).			

											«En els registres formals s usen preferentment les formes amb e en els casos en què la vocal va seguida de la consonant palatal i no del grup consonàntic (per exemple, <i>serveix</i> en comptes de <i>servix</i>)» (GEIEC: § 5.3.3). Però la PEOLC II recull <i>serveix /servix</i> com a formes pròpies de l'àmbit general (§ 2.1).		paradigma de la flexió dialectal <i>dementir</i> : <i>mentix</i> , 3a sg. del PI (val.)	«En la llengua parlada, les formes generals en valencià adopten la vocal /ɨ/. «En la llengua escrita, les formes anteriors alternen amb formes en e en les persones 2, 3 i 6 del present d'indicatiu, pel fet que són les formes generals en la llengua antiga i en la resta dels parlars de l'àmbit lingüístic» (GNV: § 29.5).	
		11,15		referix							3a sg. del PI amb increment palatal [j]				
		11,15		es							forma reduïda del pron. feble de 1a pl. (analogia amb es reflexiu de 3a sg.)	x	«Forma vulgar de pronom personal enclític i proclític de primera persona plural, equivalent a les formes literàries i correctesens i <i>nas</i> , de les quals és una deformació produïda per analogia del pronom reflexiu de tercera persona, <i>es</i> o <i>se</i> ('s', 's'). Aquesta deformació és freqüent i molt estesa en el català continental, principalment en el valencià».	«A partir de la forma reforçada <i>ens</i> , també s'ha produït col·loquialment la reducció <i>enes</i> » (GNV: § 22.3.2).	
		11,15						interrumpir			castellanisme, 'interrumpre'	x	A l'entrada de <i>interrumpre</i> : «Modernament, per castellanisme, <i>interrumpir</i> (no admès en el llenguatge literari)».	x	
		11,15		se[m]jana							reducció a <i>m</i> del grup <i>tm</i> (pron. <i>mm</i>)	no recomanable (PEOLC I: § 1.2.1)	fon.: <i>semána</i> , <i>semána</i> (Andorra, Tamarit, Tortosa, Cast., Val., Al.)		pròpia del valencià estàndard (EOV: § 1.3.2.7.1)
		11,15	[ds]estació avortamen[t 11,26]								pronunciació africada de la fricativa palatal sonora (<i>g /j</i>)	pròpia de l'àmbit general, predominant en parlars occ. (PEOLC I: § 1.2.3)	Només recull la pronúncia africada sorda (<i>apixxada</i>) de <i>gestació</i> per al val.: <i>tgestasio</i> (Val.).		pròpia del valencià estàndard (EOV: § 1.3.2.4.1)
		11,28		lo							pronunciació de -t final del grup -nt	no acceptable en els registres formals (GEIEC: § 10.3.3)	El seu ús és evitat en el llenguatge literari modern	x	«En l'expressió oral espontània, la forma <i>lo</i> s'utilitza actualment de manera general amb valor neutre» (GNV: § 15.5).
		11,28		[j]ei							ieisme per influència del cast. (pronúncia generalitzada de la <i>//</i> com a [j])	no recomanable (PEOLC I: § 1.2.5)	x	no recomanable en val. estàndard (EOV: § 1.3.2.5.3)	
		11,28		[j]libertat							ieisme per influència del cast. (pronúncia generalitzada de la <i>//</i> com a [j])	no recomanable (PEOLC I: § 1.2.5)	x	no recomanable en val. estàndard (EOV: § 1.3.2.5.3)	
		11,28						continuar en el procés			substitució de <i>amb</i> per <i>en</i>	no acceptable en registres formals (GEIEC: § 14.4)	dialectalment (regió meridional des de Tortosa fins a Guardamar)		Ús col·loquial; evitar-ne substitució en els registres formals. (GNV: § 26.2.1)
		11,42						avort		avortament (11,08)	castellanisme, 'avortament'	x	No especifica que sigui un castellanisme (etim. del llatí <i>abortu</i>).		El DNV recull la forma <i>avort</i> , que remet a <i>avortament</i> .
	Inform. 3	11,42	[a]m								pronunciació [a] de la <i>e</i> inicial dels mots començats per <i>en-</i> , <i>em-</i> , <i>es-</i>	admissible en l'àmbit general (només, però, en registres informals); pronúncia dels parlars occidentals (PEOLC I: § 1.1.2)	em (occ., val.)		pròpia del valencià estàndard (EOV: § 1.2.2.3)
		11,42									forma més estesa en val., 'semblar'	documentada al DIEC2	Recull el verb <i>parèixer</i> .		«Entre els [verbs quasicopulatiu] que contenen trets modals, podem destacar els verbs sinònims <i>parèixer</i> i <i>semblar</i> » (GNV: § 33.2.1).
		11,42						n'hi ha molta gent			forma reduïda del pronom en (<i>n</i>) en la construcció <i>hi ha</i> per ultracorrecció	«L'ús redundat del pronom en amb el verb <i>haver-hi</i> que es fa servir en els registres informals d'alguns parlars no és acceptable» (Optimot).			x
		11,5	a[b]ort								neutralització de l'oposició <i>b/v</i>	pròpia de l'àmbit general (PEOLC: § 1.2.1)	x	«Dialectalment, en les comarques meridionals del Principat i septentrionals del País Valencià, s'anteposa a l'infinitiu <i>haver</i> o <i>hauré</i> la partícula <i>hi</i> , de manera que en lloc de <i>haver-hi</i> es diu <i>hi haver</i> o <i>hi hauré</i> , i també <i>n'hi hauré</i> (pronunciat <i>nyauré</i>) per afegit de la partícula pronominal <i>ne</i> : 'No ha plogut, i no pot n'hi haver collita'».	acceptable en els àmbit territorials en què és pròpia, però és preferible mantenir l'oposició (EOV: § 1.3.2.1.3)
		12,04						obligue			1a sg. del present d'indicatiu amb-e	pròpia de l'àmbit restringit (PEOLC II: § 2.1)	paradigma de la flexió dialectal <i>decantar</i> : <i>cante</i> , 1a sg. del PI (val.)		model del verb <i>cantar</i> : <i>cante</i> , 1a sg. del PI (GNV: § 29.4.1)
		12,04						tindre			forma més estesa en val., <i>v. de tenir</i>	DIEC2: <i>tindre</i> apareix com a variant de <i>tenir</i> . A l'entrada de <i>tenir</i> s'especifica que l'infinitiu d'aquest verb és <i>tenir</i> o <i>tindre</i> .	A l'entrada de <i>tenir</i> , <i>tindre</i> apareix amb l'etiqueta <i>dial</i> .	DNV: <i>tenir</i> remet a l'entrada de <i>tindre</i> .	
		12,04						xiquet			forma més estesa en val., 'nen'	DIEC2: recull la forma <i>xiquet</i> -o amb el significat de 'nen, nena' o de 'petit'.	També hi apareix la forma <i>xiquet</i> , amb el significat de 'petit' (occ., val.) i de 'infant, nen' (occ., Camp de Tarr., val.).	DNV: recull <i>xiquet</i> amb el significat de 'persona que està en la infància, que té pocs anys'.	

	13,42		ma										possessiu àton fem. sg., 1a pers.	ús molt restringit (amb noms de parentiu) (GEIEC: § 11.3.1)		Poss. àtons: s'usen poc en el llenguatge literari, substituïts amb preferència pels tònic; ús restringit en el llenguatge parlat (es conserven amb noms de parentesc al PV, Balears i Cat. occ. i merid.).		Poss. àtons: han quedat reduïts a contextos molt específics i a expressions fossilitzades (amb alguns noms de parentiu) (GNV: § 17.3).	
	14,01						pos						castellanisme (v. <i>depués</i>), 'doncs'	mot no admès (PEOLC III)		conjunció, castellanisme ('doncs', cast. <i>pues</i>); Tortosa, Calassot i PV Recull <i>fallo</i> ('fallo; imperfecció o defecte en la manera d'esser o d'obrar'). Etimologia: derivat postverbal de <i>fallar</i> , probablement per influència castellana.	x		
	14,01						fallo						castellanisme, 'equivocació'	mot no admès (PEOLC III)				DNV: la cerca del mot <i>fallo</i> porta directament a l'entrada del verb <i>fallar</i> .	
Inform. 3	14,18						pues						castellanisme, 'doncs'	forma no admesa (PEOLC III)		conj. (castellanisme inadmissible) molt introduïda en el llenguatge català parlat.	x		
	14,18						ta[m]é						simplificació del grup cons. -mb-	x		fon.: tamé (Sort, Pont de S., La Llitera, Fraga, País Valencià)	x		Brauli Montoya, « Els alocantins catalanoparlants: una generació interrompuda recull tamé com a sinònim geniu de <i>també</i> » (2000:127).
	14,18						[j]o						pronunciació [j] de la grafia / a jo	pròpia de l'àmbit general (PEOLC I: § 1.2.3)		A la part meridional del territori català peninsular (des de la Segarra fins a Eix) es pronuncia <i>yo</i> , amb semiconsonant.		pròpia del valencià estàndard (EOV: § 1.3.2.4.1)	
	14,28						n'hi ha xiques						forma reduïda del pronom en (n) en la construcció <i>hi ha</i> per ultracorreció	«La forma reduïda del pronom en (n) pot aparèixer per ultracorreció en contextos en què no caldrí» (Optimot).		«Dialectalment, en les comarques meridionals del Principat i septentrionals del País Valencià, s'anteposa a l'infinitiu <i>haver</i> o <i>haure</i> la partícula <i>hi</i> , de manera que en lloc de <i>dehaver-hi</i> es diu <i>hi haver</i> o <i>hi haure</i> , i també <i>n'hi haure</i> (pronunciat <i>nyaure</i>) per afegit de la partícula pronominal <i>ne</i> : 'No ha plogut, i no pot n'hi haver collita'».	x		
	14,28						[tʃ]iques						pronunciació africada de la fricativa palatal sorda [x]	pròpia de l'àmbit general, predominant en parlars occ. (PEOLC I: § 1.2.3)	fon. de xic: tʃik (Tarr., occ., val.)		«El so palatal africad sord [tʃ] es representa per les grafies <i>x</i> , <i>tx</i> , <i>ig</i> i <i>g</i> ». «En inicial de paraula s'escriu <i>x</i> » (EOV: § 4.6).		
	14,28						[tʃ]ics						pronunciació africada de la fricativa palatal sorda [x]	pròpia de l'àmbit general, predominant en parlars occ. (PEOLC I: § 1.2.3)	fon. de xic: tʃik (Tarr., occ., val.)		«El so palatal africad sord [tʃ] es representa per les grafies <i>x</i> , <i>tx</i> , <i>ig</i> i <i>g</i> ». «En inicial de paraula s'escriu <i>x</i> » (EOV: § 4.6).		
	14,28						[dʒ]oves						pronunciació africada de la fricativa palatal sonora [gʝ]	pròpia de l'àmbit general, predominant en parlars occ. (PEOLC I: § 1.2.3)	fon.: dʒóve (Castel., AJ); tʃóʒe (Val.)		pròpia del valencià estàndard (EOV: § 1.3.2.4.1)		
	14,28						sigut						forma analògica del participi passat de <i>estar</i>	«La llengua moderna ha desenvolupat formes diferents per al participi <i>deser</i> , la més estesa de les quals és <i>sigut</i> , al costat de <i>estat</i> , més freqüent en els registres formals» (GEIEC: § 18.3.2)		«Per al participi passat s'ha adoptat en català el del verb <i>estar</i> (al costat del qual han sorgit en català dialectal les formes analògiques <i>sigut</i> i <i>set</i>)».		La GNV recull <i>sigut</i> com a forma del participi (§ 30.3.50), i assenyalava que també es pot adoptar la formar <i>estar</i> .	
	14,34						vec						1a sg. del PI amb increment velar [k]	La GEIEC parla dels «verbs que en algunes formes tenen un radical acabat en consonant velar [k] o [g]», que «segueixen el patró de <i>beure</i> i presenten formes velaritzades en la primera persona del singular del present d'indicatiu (<i>bec</i>)» (§ 5.5.1).		paradigma de la flexió dialectal <i>deveure</i> : <i>veigc</i> , 1a PI (val.) (vec: forma d'altres dialectes).		En els verbs velaritzats hi ha «la tendència a generalitzar la velarització a formes que no són velaritzades i a verbs que no formen part del grup dels velaritzats» (GNV: § 30.2.3).	
	14,34						ta[m]é						simplificació del grup consonàntic -mb-	x		fon.: tamé (Sort, Pont de S., La Llitera, Fraga, País Valencià)	x		Brauli Montoya, « Els alocantins catalanoparlants: una generació interrompuda recull tamé com a sinònim geniu de <i>també</i> » (2000:127).
	14,34												castellanisme, 'doncs'	forma no admesa (PEOLC III)		conj. (castellanisme inadmissible) molt introduïda en el llenguatge català parlat.	x		
	14,41						trobe						1a sg. del present d'indicatiu amb -e	pròpia de l'àmbit restringit (PEOLC II: § 2.1)		paradigma de la flexió dialectal <i>decontar</i> : <i>cante</i> , 1a sg. del PI (val.)		model del verb <i>cantar</i> : <i>cante</i> , 1a sg. del PI (GNV: § 29.4.1) El <i>Llibre d'estil per als mitjans audiovisuals valencians</i> de l'AVL diu que «en representacions realistes i poc formals en què s'intenta reproduir la parla col·loquial són acceptables les formes populars <i>masatros</i> i <i>vosatros</i> » (§ 3.3.1).	
	14,41						mosatros						pron. pers. de 1a pl., v. <i>denosaltres</i>	x		Recull <i>masatros</i> com a pronom personal, v. <i>nosaltres</i> . A l'entrada de <i>denosaltres</i> , la variant <i>masatros</i> apareix com a forma pròpia de Morvedre, València i Gandia.			
	14,41						coneguent						gerundi amb increment velar [g]	forma no recomanable (PEOLC II: § 2.4)		paradigma de la flexió dialectal <i>deparèixer</i> : <i>pareguent</i> , gerundi (però només en or., occ. i bal.)		no acceptable normativament (GNV: § 20.2.3)	
	14,41						mos						pron. feble de 1a p. del pl. (analogia amb <i>me</i>)	S'evita en els registres formals; no transcedeix en l'escriptura (GEIEC: § 13.4.2)		forma dialectal, pronúncia vulgar		general en la llengua parlada; no és pròpia dels registres formals (GNV: § 22.3.1)	
	14,41						aixina						valencianisme, variant formal de <i>així</i>	x		Variant formal de <i>així</i> recollida al Lluçanès, Ponts, Massalcoreig, Reus, Peníscola, Morella, Benassal, Forcall, Plana de Castelló, Onda, Val., Gandia, St. Lluís de Men., Eiv., Formentera.		variant col·loquial (GNV: § 27.3.2)	

		14,49	[lj]ir							tancament de e en / per contacte amb una cons. palatal	«la vocal / substituïx la vocal e en formes amb accent en el radical. En valencià i en alguns casos en nord-occidental hi ha altres formes amb i amb accent en la desinència» (§ 5.5.2). PEOLC I: no és recomanable «el tancament de e en / per contacte amb una consonant palatal» (§ 1.1.2).	paradigma dialectal de la flexió verbal <i>deeixir</i> : <i>ixir</i> , infinitiu (val.)	el tancament no és recomanable (EOV: § 1.2.2.3.3.)	
	Inform. 6	15,02		mos						pron. feble de 1a p. del pl. (analogia amb <i>me</i>)	S'evita en els registres formals; no transcendeix en l'escriptura (GEIEC: § 13.4.2)	forma dialectal, pronúncia vulgar	general en la llengua parlada; no és pròpia dels registres formals (GNV: § 22.3.1)	
		15,02		passara						3a sg. de l'imperfet de subjuntiu amb <i>ra</i>	En valencià les formes amb - <i>ra</i> s'usen en tots els registres (GEIEC: § 5.3.3). Però la PEOLC II diu que són pròpies de l'àmbit restringit (parlars valencians) (§ 2.1).	paradigma dialectal de la flexió <i>decantar</i> : <i>cantara</i> , 3a sg. de l'optatiu (IS), val.	«L'imperfet de subjuntiu pot adoptar, a més de les formes en - <i>ra</i> (o - <i>re</i> -, segons la persona), formes en - <i>s</i> (o - <i>sse</i> -)» (GNV: § 29.5).	
		15,02		eixa						det. demostratiu fem. sg. de segon grau	«En els registres formals són preferibles les formes reforçades, que són les més generals, encara que tant les formes reforçades com les no reforçades són acceptables» (GEIEC: § 11.2.1).	Només recull <i>aqueix</i> .	formes simples: pròpies del val., generals en la llengua oral, majoritàries en la ràdio, tv, etc.; formes reforçades: preferents en registres escrits d'àmbits com el literari o l'universitari (GNV: § 16.3.1)	
	Inform. 2	15,3	[v]ull							manteniment del fonema labiodental sonor /v/	pròpi de l'àmbit general (PEOLC I: § 1.2)	fon.: <i>vohtë</i> (Cast., Al.); <i>bohtër</i> , <i>bjhtëre</i> (Val.) A la part meridional del territori català peninsular (des de la Segarra fins a Elx) es	«Una part dels parlants valencians diferencien el so bilabial oclusiu sonor [b] del labiodental fricatiu sonor [v]» (EOV: § 4.10.11).	
		15,35	[j]o							pronunciació [j] de la grafia <i>j</i> a <i>jo</i>	pròpia de l'àmbit general (PEOLC I: § 1.2.3)	pronúncia <i>yo</i> , amb semiconsonant.	pròpia del valencià estàndard (EOV: § 1.3.2.4.1)	
		15,35		pense						1a sg. del present d'indicatiu amb <i>e</i>	pròpia de l'àmbit restringit (PEOLC II: § 2.1)	paradigma de la flexió dialectal <i>decantar</i> : <i>cante</i> , 1a sg. del PI (val.)	model del verb <i>cantar</i> : <i>cante</i> , 1a sg. del PI (GNV: § 29.4.1)	
	Inform. 1	15,39						a lo millor		loc. adv., 'potser'	x	A l'entrada de <i>millor</i> recull un exemple amb la construcció <i>a lo millor</i> .	«L'article <i>lo</i> també s'usa col·loquialment formant part de determinats modismes que ben sovint no són sinó calcs d'estructures sintàctiques foranes que cal evitar» (GNV: § 15.5). A la taula 15.6 («Ús de l'article <i>lo</i> en modismes») s'hi recull la loc. <i>a lo millor</i> .	
		15,39		teua						possessiu tònic fem. sg., 2a pers.	DIEC2: <i>teu teva</i> [o <i>teua</i>]. Les formes <i>meva</i> , <i>tevo</i> i <i>sevo</i> predominen, a grans trets, en els parlars orientals, i <i>meua</i> , <i>teuo</i> i <i>seuo</i> , en els occidentals i en septentrional» (GEIEC: § 11.3.1).	<i>teu tevo</i> (dialectalment <i>teuo</i>). «La forma femenina normal i més estesa és <i>tevo</i> , però també existeix la forma <i>teuo</i> . La distribució geogràfica d'aquestes dues formes correspon exactament a la de les formes femenines <i>mevea</i> i <i>meua</i> del possessiu de primera persona (predomina absolutament en el valencià, on es pronúncia <i>méva</i> (Cast., Val.)» A la part meridional del territori català peninsular (des de la Segarra fins a Elx) es pronúncia <i>yo</i> , amb semiconsonant.	«Estes formes [<i>meua</i> , <i>teuo</i> i <i>seuo</i>] es mantenen amb total vigència en valencià i en alguns parlars catalans i balearics. En altres parlars, en canvi, han sigut substituïdes per <i>mevo</i> , <i>tevo</i> i <i>sevo</i> [...] per analogia amb la variació que es produeix en adjectius del tipus <i>blau/blava</i> » (GNV: § 17.2.1).	
	Inform. 2	15,55	[j]o							pronunciació [j] de la grafia <i>j</i> a <i>jo</i> leïsmes per influència del cast. (pronúncia generalitzada de la <i>ll</i> com a [j])	pròpia de l'àmbit general (PEOLC I: § 1.2.3)	pronúncia <i>yo</i> , amb semiconsonant.	pròpia del valencià estàndard (EOV: § 1.3.2.4.1)	
		15,55	vuj]							pronunciació [a] de la <i>e</i> inicial dels mots començats per <i>en-</i> , <i>em-</i> , <i>es-</i>	no recomanable (PEOLC I: § 1.2.5)	x	no recomanable en val. estàndard (EOV: § 1.3.2.5.3)	
		15,55	[a]n							pronunciació [a] de la <i>e</i> inicial dels mots començats per <i>en-</i> , <i>em-</i> , <i>es-</i>	admissible en l'àmbit general (només, però, en registres informals); pronúncia dels parlars occidentals (PEOLC I: § 1.1.2)	en, ne (occ., val.)	pròpia del valencià estàndard (EOV: § 1.2.2.3)	
		15,55		estliga						3a sg. del PS amb <i>-a</i> i increment velar [g]	La GEIEC recull «tingui (tinga)» per al present de subjuntiu <i>detenir</i> . (GEIEC: § 5.5.1)	paradigma de la flexió dialectal <i>deestar</i> : <i>estiga</i> , 3a sg. del PS (val.) No especifica que sigui un castellanisme (etim. del llatí <i>abortu</i>).	La GNV, en el model del <i>verbestar</i> , recull <i>estiga</i> com a 3a persona del present de subjuntiu (§ 30.3.22).	
		15,55						avort		castellanisme, 'avortament'	x	El DNV recull la forma <i>avort</i> , que remet a <i>avortament</i> .		
		16,01						té que fer		perifrasi modal <i>tenir que</i> + inf. (calc del castellà)	no acceptable (GEIEC: § 29.3.1)	«El verb <i>tenir</i> , combinat amb un verb en infinitiu [...] es converteix en auxiliar per a formar la veu obligativa, unit amb un infinitiu per una de les preposicions <i>a</i> o <i>de</i> o per la conjunció <i>que</i> ».	no acceptable (GNV: § 31.3)	
		16,01						té que fer		perifrasi modal <i>tenir que</i> + inf. (calc del castellà)	no acceptable (GEIEC: § 29.3.1)	«El verb <i>tenir</i> , combinat amb un verb en infinitiu [...] es converteix en auxiliar per a formar la veu obligativa, unit amb un infinitiu per una de les preposicions <i>a</i> o <i>de</i> o per la conjunció <i>que</i> ».	no acceptable (GNV: § 31.3)	
		16,01	[v]ol							manteniment del fonema labiodental sonor /v/	pròpi de l'àmbit general (PEOLC I: § 1.2)	fon.: <i>vohtë</i> (Cast., Al.); <i>bohtër</i> , <i>bjhtëre</i> (Val.)	«Una part dels parlants valencians diferencien el so bilabial oclusiu sonor [b] del labiodental fricatiu sonor [v]» (EOV: § 4.10.11).	
		16,01		lo						forma <i>lo</i> per a l'article neutre	no acceptable en els registres formals (GEIEC: § 10.3.3)	El seu ús és evitat en el llenguatge literari modern conj. (castellanisme inadmissible) molt introduïda en el llenguatge català parlat.	«En l'expressió oral espontània, la forma <i>lo</i> s'utilitza actualment de manera general amb valor neutre» (GNV: § 15.5).	
	Inform. 5	16,16						pues		castellanisme, 'doncs'	forma no admesa (PEOLC III)	recull <i>fallo</i> ('falta; imperfecció o defecte en la manera d'esser o d'obrar'). Etimologia: derivat postverbal de <i>fallar</i> , probablement per influència castellana.	x	
		16,16						fallo		castellanisme, 'equivocació'	mot no admès (PEOLC III)		DNV: la cerca del mot <i>fallo</i> porta directament a l'entrada del verb <i>fallar</i> .	
		16,16		lo						forma <i>lo</i> per a l'article neutre	no acceptable en els registres formals (GEIEC: § 10.3.3)	El seu ús és evitat en el llenguatge literari modern	«En l'expressió oral espontània, la forma <i>lo</i> s'utilitza actualment de manera general amb valor neutre» (GNV: § 15.5).	

		16,21 fe[r]emer[d̪]ènc							pronunciació de r etimològica final pròpia de l'àmbit general, predominant en parlars occ. (PEOLC I: § 1.2.3)	àmbit general (PEOLC I: § 1.2.6)	fon.: fé[r] (val.)	x		
Present.	16,32	la							sonora [g/f]		emerfjént (Val.)	pròpia del valencià estàndard (EOV: § 1.3.2.4.1)		
	16,32							traure	forma més estesa en val., v. de treure	«Uns quants verbs de la segona conjugació tenen un infinitiu amb la vocale: en parlars orientals i en alguns de nord-occidentals [...], però mantenen la vocal o etimològica en parlars occidentals, especialment els valencians» (GEIEC: § 5.5.2).	paradigma de la flexió dialectal de treure: traure, Inf. (val.)	La GNV recull només el model del verb traure (§ 30.3.54), no fa referència a la forma treure.		
	16,32							mos	pron. feble de 1a p. del pl. (analogia amb me)	S'evita en els registres formals; no transcendeix en l'escritura (GEIEC: § 13.4.2)	forma dialectal, pronúncia vulgar	general en la llengua parlada; no és pròpia dels registres formals (GNV: § 22.3.1) El DNV inclou a l'entrada demarró el sentit de 'cosa o situació incòmoda o desagradable, obligació ingrata' (col.loq.).	DRAE: «situació u obligació molesta, desagradable o embarazosa».	
	16,32								calc de l'expressió cast. verse en un marrón	x	x	El DNV recull vore.		
	16,32							vore	forma més estesa en val., v. de veure	forma no documentada al DIEC2 (PEOLC III)	x variant de veure. A l'entrada de veure indica que la fon. de veure és vore en val. El paradigma de la flexió dialectal de veure recull vore com a infinitiu per al val.			
	16,32							esta	det. demostratiu fem. de primer grau	«En els registres formals són preferibles les formes reforçades, que són les més generals, encara que tant les formes reforçades com les no reforçades són acceptables» (GEIEC: § 11.2.1).	Només recull la forma esto com a equivalent de aquest.	formes simples: pròpies del val., generals en la llengua oral, majoritàries en la ràdio, tv, etc.; formes reforçades: preferents en registres escrits d'àmbits com el literari o l'universitari (GNV: § 16.3.1)		
	17,05	p[e]r[ro]							desplaçament de l'accent de la conj. però	No són recomanables «les caigudes de a o e per contacte amb r (com ara p'ró per però)» (no es refereix al desplaçament de l'accent de però) (PEOLC I: § 1.1.2).	fon.: péro (val.)	«Com a norma general, la lletra o es pronuncia oberta [...] en els pronom demostratius neutres i en els monosíl·labs i els seus compostos acabats en -o», però «per excepció, la conjunció però presenta també, sovint, la pronunciació amb o àtona [péro]» (EOV: § 1.2.1.3.2).	Els informants pronuncien sempre la conj. però sense caiguda de lae i amb l'accent en aquesta vocal ([péro]).	
	17,05							es	forma reduïda de l'article pl. ds	x	«Forma reduïda de l'article plurals, i per analogia, reducció també del femení, usada vulgament en certs dialectes catalans». «Forma usada, entre d'altres llocs, a Ribera de Xúquer, Xàtiva, Gandia i tota la regió meridional del País Valencià».	x		
	17,16	compte[r]							addició d'una r a final de mot	no recomanable, practicada en alguns parlars valencians (PEOLC I: § 1.2.6)	compte: antigament escrit còmptre	no recomanable en val. estàndard (EOV: § 1.3.2.6.3)		
	17,16							eixos	det. demostratiu masc. pl. de segon grau	«En els registres formals són preferibles les formes reforçades, que són les més generals, encara que tant les formes reforçades com les no reforçades són acceptables» (GEIEC: § 11.2.1).	Només recull aqeix.	formes simples: pròpies del val., generals en la llengua oral, majoritàries en la ràdio, tv, etc.; formes reforçades: preferents en registres escrits d'àmbits com el literari o l'universitari (GNV: § 16.3.1)		
	17,33							prenga	3a sg. del PS amb o i increment velar [g]	La GEIEC recull «tingui (tinga)» per al present de subjuntiu detenir. (GEIEC: § 5.5.1)	paradigma dialectal de la flexió verbal de prendre: prenga, 3a sg. del PS (val.)	La GNV, en el model del verb entendre, recull entenga com a 3a persona del present de subjuntiu. (§ 30.3.19)		
	17,33	me[s]es							desafricació de l'africada palatal sonora	x	fon.: mése (Morella, Lluçena) «tenen dues i modernament i dialectals»; fon. forma fem.: dós (val.); «encara que la forma femenina normal i literària és dues, és bastant usada en català continental la forma dos, i se'n troben exemples ja en escrits literaris dels segles XV i XIV».	El DNV només recull la pronúncia africada de metge (médje).	A Els parlars valencians, de Vicent Beltran i Carles Segura (2019), es parla de la «tendència cap a la desafricació», un procés propi del val. sept. i del val. tort. Un dels exemples que posen és el motmetge, que tant es pronuncia me[s]e com me[s]je.	
	17,33							dos (f.)	numeral cardinal dos sense flexió de gènere	La forma volta remet a l'entrada de vegada (DIEC2).	XVI i XIV».	Admet variació de gènere en els registres formals (GNV: § 18.3.2).		
	17,33							voltes	forma més estesa en val., 'vegada'		x	La forma volta remet a vegada (DNV).		
	17,46							ací	adverbi demostratiu de primer grau	El DIEC2 recull la forma aci. La GEIEC parla de «l'adverbi aqui (o aci)», que «pot designar el lloc mateix en què es produeix l'acte de parla, però també un espai o territori major que l'inclogui» (§ 16.4).	«En el llenguatge modern, la forma aci té una forta tendència a desaparèixer cedint son lloc a aquí», però «en valencià conserva prou vitalitat».	«La forma aci és la majoritària en valencià, però amb el valor de primer grau també s'usa aqui en parlars septentrionals i meridionals» (GNV: § 16.5.2).		
	17,56	p[e]r[ro]							desplaçament de l'accent de la conj. però	No són recomanables «les caigudes de a o e per contacte amb r (com ara p'ró per però)» (no es refereix al desplaçament de l'accent de però) (PEOLC I: § 1.1.2).	fon.: péro (val.)	El DNV recull vore.	Els informants pronuncien sempre la conj. però sense caiguda de lae i amb l'accent en aquesta vocal ([péro]).	
	17,56							es	forma reduïda de l'article pl. ds	x	«Forma reduïda de l'article plurals, i per analogia, reducció també del femení, usada vulgament en certs dialectes catalans». «Forma usada, entre d'altres llocs, a Ribera de Xúquer, Xàtiva, Gandia i tota la regió meridional del País Valencià».	x		

Inform. 7	18,13	[v]indre									manteniment del fonema labiodental sonor /v/	propi de l'àmbit general (PEOLC I: § 1.2)	fon.: bîndrā (or.); bîndre (occ., Val.); vîndre (Cast., Al.)	«Una part dels parlants valencians diferencien el so bilabial oclusiu sonor [b] del labiodental fricatiu sonor [v]» (EOV: § 4.10.1).	
	18,13	ha[v]er									manteniment del fonema labiodental sonor /v/	propi de l'àmbit general (PEOLC I: § 1.2)	fon.: avé (Faiet, Gandesa, Tortosa, Morella, Vinaròs, Benassal, Monnòver, Alguer); avér (Cast., val. no apitxat); aþér (Morvedre, Lliria, València)	«Una part dels parlants valencians diferencien el so bilabial oclusiu sonor [b] del labiodental fricatiu sonor [v]» (EOV: § 4.10.1).	
Inform. 4	18,24	[ed3]emple									pronunciació [ed3] del grup <i>ex</i> - seguit de vocal	x	Només recull la pronúncia eþjéuple per a Val.	no recomanable en val. estàndard (EOV: § 1.3.2.4.2)	
	18,24		ací								adverbi demostratiu de primer grau	El DIEC2 recull la forma <i>ací</i> . La GEIEC parla de «l'adverbi <i>aquí</i> (o <i>ací</i>)», que «pot designar el lloc mateix en què es produeix l'acte de parla, però també un espai o territori major que l'inclogui» (§ 16.4).	«En el llenguatge modern, la forma <i>ací</i> té una forta tendència a desaparèixer cedint son lloc a <i>aquí</i> , però «en valencià conserva prou vitalitat».	«La forma <i>ací</i> és la majoritària en valencià, però amb el valor de primer grau també s'usa <i>aquí</i> en parlars septentrionals i meridionals» (GNV: § 16.5.2).	
	18,24						menuts				forma més estesa en val., 'petit'	El DIEC2 documenta la forma <i>menut -uda</i> ('de poc volum').	Recull <i>menut</i> i no especifica que aquest mot s'usi més en valencià.	El DNV recull <i>menut</i> .	ALDC (I,71): « <i>Menut</i> , del llat. MINUTU, participi de MINUERE 'disminuir', ocupa l'àrea de transició entre el català nord-occidental i el valencià».
	18,24										pron. feble de 1a p. del pl. (analogia ambes reflexiu de 3a pers.)	x	«Forma vulgar de pronom personal enclític i proclític de primera persona plural, equivalent a les formes literàries i correctes <i>ens</i> i <i>nos</i> , de les quals és una deformació produïda per analogia del pronom reflexiu de tercera persona, <i>es</i> o <i>se</i> (s', 's). Aquesta deformació és freqüent i molt estesa en el català continental, principalment en el valencià».	«A partir de la forma reforçada <i>ens</i> , també s'ha produït col·loquialment la reducció <i>enes</i> » (GNV: § 22.6).	

		19,37		séntiga		3a sg. del PS amb increment velar [g]	S'eviten en els registres formals (GEIEC: § 5.5.3)	paradigma dialectal de la flexió <i>desentir</i> : <i>séntiga</i> (occ. i bal.) <i>sentta</i> , <i>sentca</i> , <i>sentga</i> , <i>sentisca</i> , <i>sentixca</i> (val.)	«És important apuntar els casos de <i>obrir</i> i <i>omplir</i> , que en valencià velaritzen [...] en les persones 1, 2, 3 i 6 del present de subjuntiu (<i>obriga</i> , <i>obrigues</i> [...])» (GNV: § 30.2.2).	
Inform. 7		19,44			algo	castellanisme, 'alguna cosa'	mot no admès (PEOLC III)	castellanisme inadmissible (pres del castellà <i>apoyar</i>), 'sostenir, ajudar a algú per aconseguir un fi'.	x	
Inform. 4		19,51			apoiarien	castellanisme adaptat morf., 'donar suport'	La PEOLC III recull <i>apoiar</i> com a mot no admès.		x	
		19,59			n'hi ha gent	forma reduïda del pronom <i>en</i> (<i>n</i>) en la construcció <i>hi ha</i> per ultracorreció	«La forma reduïda del pronom <i>en</i> (<i>n</i>) pot aparèixer per ultracorreció en contextos en què no caldria» (Optimot).	«Dialectalment, en les comarques meridionals del Principat i septentrionals del País Valencià, s'anteposa a l'infinitiu <i>haver</i> o <i>haure</i> la partícula <i>hi</i> , de manera que en lloc de <i>haver-hi</i> es diu <i>hi haver</i> o <i>hi haure</i> , i també <i>n'hi haure</i> (pronunciat <i>nyaure</i>) per afegit de la partícula pronominal <i>ne</i> : 'No ha plogut, i no pot n'hi haver collita'».	x	
		19,59	[n]a			pronunciació palatalitzada de la <i>n</i> inicial de la construcció <i>n'hi ha</i>	x	«Dialectalment, en les comarques meridionals del Principat i septentrionals del País Valencià, s'anteposa a l'infinitiu <i>haver</i> o <i>haure</i> la partícula <i>hi</i> , de manera que en lloc de <i>haver-hi</i> es diu <i>hi haver</i> o <i>hi haure</i> , i també <i>n'hi haure</i> (pronunciat <i>nyaure</i>) per afegit de la partícula pronominal <i>ne</i> ».	No és recomanable «la pronunciació palatalitzada de la <i>n</i> inicial en paraules com ara <i>nervi</i> o <i>nugar</i> » (EOV: § 1.3.2.7.2).	
		20,07	[j]a			pronunciació [j] de la grafia <i>a ja</i>	pròpia de l'àmbit general (PEOLC I: § 1.2.3)	fon.: já (Camp de Tarr., Tortosa, val.).	pròpia del valencià estàndard (EOV: § 1.3.2.4.1)	
		20,13			enton[s]es	castellanisme adaptat fon., 'llavors'	mot no admès (PEOLC III)	Castellanisme inadmissible, que s'ha introduït prou en el llenguatge col·loquial valencià.	x	
		20,13		pense		1a sg. del present d'indicatiu amb <i>e</i>	pròpia de l'àmbit restringit (PEOLC II: § 2.1)	1a sg. del PI (val.)	model del verb <i>cantar</i> : <i>cante</i> , 1a sg. del PI (GNV: § 29.4.1)	
Inform. 5		20,25		vullgues		2a sg. del PS amb arrel <i>vull-</i> i increment velar [g]	La GEIEC només esmenta les formes <i>vullgues</i> i <i>vullgues</i> (§ 5.5.2).	paradigma dialectal de la flexió <i>devolet</i> : <i>vullgues</i> , 2a sg. del PS (val.)	La GNV recull <i>vullgues</i> com a 2a del PS (§ 30.3.61).	
		20,25			n'hi han persones	concordança de la constr. <i>hi ha</i> amb el SN	La concordança s'evita en els registres formals (GEIEC: § 17.4).	x	«És acceptable tant la falta de concordança com la concordança, però en els registres formals es considera més adequada la manca de concordança, d'acord amb l'ús tradicional» (GNV: § 32.2.2).	
		20,25			n'hi han persones	forma reduïda del pronom <i>en</i> (<i>n</i>) en la construcció <i>hi ha</i> per ultracorreció	«La forma reduïda del pronom <i>en</i> (<i>n</i>) pot aparèixer per ultracorreció en contextos en què no caldria» (Optimot).	«Dialectalment, en les comarques meridionals del Principat i septentrionals del País Valencià, s'anteposa a l'infinitiu <i>haver</i> o <i>haure</i> la partícula <i>hi</i> , de manera que en lloc de <i>haver-hi</i> es diu <i>hi haver</i> o <i>hi haure</i> , i també <i>n'hi haure</i> (pronunciat <i>nyaure</i>) per afegit de la partícula pronominal <i>ne</i> : 'No ha plogut, i no pot n'hi haver collita'».	x	
		20,25		a lo millor		loc. adv., 'potser'	x	A l'entrada de <i>millor</i> recull un exemple amb la construcció <i>a lo millor</i> .	«L'article <i>lo</i> també s'usa col·loquialment formant part de determinats modismes que ben sovint no són sinó calcs d'estructures sintàctiques foranes que cal evitar» (GNV: § 15.5). A la taula 15.6 («Ús de l'article <i>lo</i> en modismes») s'hi recull la loc. <i>a lo millor</i> .	
		20,25			pues	castellanisme, 'doncs'	forma no admesa (PEOLC III)	conj. (castellanisme inadmissible) molt introduïda en el llenguatge català parlat.	x	
		20,25			algo	castellanisme, 'alguna cosa'	mot no admès (PEOLC III)	castellanisme inadmissible	x	
Present.		20,48	mar[ʎ]a			pronunciació africada de la fricativa palatal sorda (x)	pròpia de l'àmbit general, predominant en parlars occ. (PEOLC I: § 1.2.3) El DIEC2 recull <i>arriere</i> ('endarrerere'), però no <i>marxa arriere</i> . A l'entrada de <i>marxa</i> , en canvi, s'inclou l'expressió <i>fer marxa enere</i> ('rectificar, desdir-se'). El CTILC documenta <i>marxa arriere</i> en diverses obres, totes en valencià.	fon.: <i>márjca</i> (val.)	«El so palatal africacat sord [ʎ] es representa per les grafies <i>x</i> , <i>tx</i> , <i>ig</i> , <i>ig</i> ». «En inicial de paraula s'escriu <i>x</i> » (EOV: § 4.6).	
		20,48			marxa arriere	expressió val., 'marxa enere'		Recull l'adv. <i>arriere</i> o <i>arrrera</i> .	El DNV recull la loc. <i>verber marxa arriere</i> en el sentit de 'fer-se arriere, no mantindre les pretensions o les intencions primitives', però no inclou el sentit figurat amb què s'usa en aquest context.	No queda clar si diu <i>arriere</i> o <i>rere</i> , ja que el mot anterior comença per vocal a (<i>marxa arriere/rere</i>). En aquest context, l'expressió <i>marxa enere</i> fa referència a la interrupció del coit.
		20,48			teniu que saber	perifrasi modal <i>tenir que</i> + inf. (calc del castellà)	no acceptable (GEIEC: § 29.3.1)	«El verb <i>tenir</i> , combinat amb un verb en infinitiu [...] es converteix en auxiliar per a formar la veu obligativa, unit amb un infinitiu per una de les preposicions <i>a</i> o <i>de</i> o per la conjunció <i>que</i> ».	no acceptable (GNV: § 31.3)	
		20,52			teniu que saber	perifrasi modal <i>tenir que</i> + inf. (calc del castellà)	no acceptable (GEIEC: § 29.3.1)	«El verb <i>tenir</i> , combinat amb un verb en infinitiu [...] es converteix en auxiliar per a formar la veu obligativa, unit amb un infinitiu per una de les preposicions <i>a</i> o <i>de</i> o per la conjunció <i>que</i> ».	no acceptable (GNV: § 31.3)	

Annex 3. Buidatge de trets lingüístics del capítol «Explorar emocions»

Video	Localitat	Informants	Minut	Fonètica	Morf. nom.	Morf. pron.	Morf. verb.	Sintaxi	Lèxic val.	Lèxic cast.	Expressions cast.	Alternances	Alt. de cod	Descripció del fenomen	Observacions IEC	Observacions DCVB	Observacions AVL	Observacions generals
		Gag 1	2,56	co[s]ja										ensordiment del so [z]	no recomanable (PEOLC I: § 1.2.2)	fon.: k̺za (Tortosa, Maestr., Cast.); k̺sa (Val.)	no recomanable en valencià estàndard (EOV: § 1.3.2.3.2)	
			2,59	ori[d̺]jinal										pronunciació africada de la fricativa palatal sonora (g //j)	pròpia de l'àmbit general, predominant en parlars occ. (PEOLC I: § 1.2.3)	fon.: orid̺jin̺# (U., Cast., Al.); ori̺jin̺# (Val.)	pròpia del valencià estàndard (EOV: § 1.3.2.4.1)	
		Gag 2	3,02					aigua en gas						substitució de <i>amb</i> per <i>en</i>	no acceptable en registres formals (GEIEC: § 14.4)	dialectalment (regió meridional des de Tortosa fins a Guardamar)	Ús col·loquial; evitar-ne substitució en els registres formals. (GNV: § 26.2.1)	
			3,06	po[s] s̺jer (pots ser)										assimilació consonàntica per contacte entre el so africac [ts] i la sibilant alveolar [s]	La PEOLC I només parla de «l'africació, característica de parlars baleàrics, que es produeix per contacte entre la sibilant final d'un mot i la sibilant inicial del mot següent: <i>tretsenyores per tres senyores</i> » (§ 2.2).	x	x	Aquí, en canvi, hi té lloc un procediment invers (desafricació d'una africada en contacte amb una sibilant).
		Gag 1	4,3					de veres						loc. adv. més estesa en val., 'de debò'	DIEC2: <i>de ve r</i> [o <i>de veres</i> , o <i>de bon veres</i> , o <i>de bon de veres</i>] remet a l'entrada de <i>de debò</i> .	<i>de ve r</i> , <i>de veres</i> , o <i>de bon de veres</i>	DNV: l'entrada de <i>de debò</i> remet a la de <i>de veres</i> . Acceptable en els àmbit territorials en què és pròpia, però és preferible mantenir l'oposició (EOV: § 1.3.2.1.3).	
			4,3	[b]eres										neutralització de l'oposició <i>b/v</i>	pròpia de l'àmbit general (PEOLC: § 1.2.1)	x	Acceptable en els àmbit territorials en què és pròpia, però és preferible mantenir l'oposició (EOV: § 1.3.2.1.3).	
		Gag 2	4,36	pensa[β]a										neutralització de l'oposició <i>b/v</i>	pròpia de l'àmbit general (PEOLC: § 1.2.1)	x	Acceptable en els àmbit territorials en què és pròpia, però és preferible mantenir l'oposició (EOV: § 1.3.2.1.3).	
			4,43					diguent						gerundi amb increment velar [g]	forma no recomanable (PEOLC II: § 2.4)	paradigma de la flexió dialectal <i>de dir</i> : <i>diguent</i> , gerundi (val.)	no acceptable normativament (GNV: § 20.2.3)	
			5,03					sent						1a sg. del PI sense desinència	pròpia de l'àmbit general (PEOLC II: § 2.1)	paradigma de la flexió dialectal <i>desentir</i> : <i>sent</i> , 1a sg. del PI (val.)	<i>sent</i> , 1a sg. del PI (GNV: § 29.4.4)	
		Gag 1	5,5	tendre[s]ja										ensordiment del so [z]	no recomanable (PEOLC I: § 1.2.2)	Només recull la pron. amb caiguda de <i>s</i> -: tendréa (val.)	no recomanable en valencià estàndard (EOV: § 1.3.2.3.2)	
		Present.	7,37					comentàreu						2a pl. de l'imperfet de subjuntiu amb <i>ra</i> (o <i>-re</i>)	En valencià les formes amb <i>-ra</i> s'usen en tots els registres (GEIEC). Però la PEOLC II diu que són pròpies de l'àmbit restringit (parlars valencians) (§ 2.1).	paradigma dialectal de la flexió <i>de cantar</i> : <i>cantàreu</i> , 2a pl. de l'optatiu (IS, val.)	«L'imperfet de subjuntiu pot adoptar, a més de les formes en <i>-ra</i> (o <i>-re</i> -, segons la persona), formes en <i>-s</i> (o <i>-sse</i> -)» (GNV: § 29.5).	
3i	la Vall d'Uixó	Inform. 1	7,46	[tʃ]ic										pronunciació africada de la fricativa palatal sorda (x)	pròpia de l'àmbit general, predominant en parlars occ. (PEOLC I: § 1.2.3)	fon. de xic: tʃik (Tarr., occ., val.)	«El so palatal africacat sord [tʃ] es representa per les grafies <i>x</i> , <i>tx</i> , <i>ig</i> i <i>g</i> ». «En inicial de paraula s'escriu <i>x</i> » (EOV: § 4.6).	
			7,5	emocionalmen[t]										pronunciació de <i>-t</i> final del grup <i>-nt</i>	pròpia de l'àmbit general, característica dels parlars val. (PEOLC I: § 1.2.1)	x	x	
			7,58					inseguritat						variant de <i>inseguretat</i>	x	fon.: <i>securitat</i> (val.)	DNV: la cerca de <i>seguritat</i> porta directament a l'entrada de <i>seguretat</i> .	
			8					en el meu cos						substitució de <i>amb</i> per <i>en</i>	no acceptable en registres formals (GEIEC: § 14.4)	dialectalment (regió meridional des de Tortosa fins a Guardamar)	Ús col·loquial; evitar-ne substitució en els registres formals. (GNV: § 26.2.1)	
			8,02	meua										possessiu tònic fem. sg., 1a pers.	DIEC2: <i>meu meua</i> [o <i>meua</i>]. Les formes <i>meua</i> , <i>teva</i> i <i>seua</i> predominen, a grans trets, en els parlars orientals, <i>imeua</i> , <i>teua</i> i <i>seua</i> , en els occidentals i en septentrional (GEIEC: § 11.3.1).	<i>meu meua</i> (dialectalment <i>meua</i>). «Aquesta forma [<i>meua</i>] conviu amb <i>meua</i> també en el baleàric, i predomina absolutament en el valencià, on es pronuncia <i>méua</i> (Cast., Val.)».	«Estes formes [<i>meua</i> , <i>teua</i> i <i>seua</i>] es mantenen amb total vigència en valencià i en alguns parlars catalans i baleàrics. En altres parlars, en canvi, han sigut substituïdes per <i>meua</i> , <i>teva</i> i <i>seua</i> [...] per analogia amb la variació que es produeix en adjectius del tipus <i>blau/blava</i> » (GNV: § 17.2.1).	
			8,07	[d̺]jestió										pronunciació africada de la fricativa palatal sonora (g //j)	pròpia de l'àmbit general, predominant en parlars occ. (PEOLC I: § 1.2.3)	fon.: d̺jestió (Ll., Cast., Al.); ʎjestió (Val.)	pròpia del valencià estàndard (EOV: § 1.3.2.4.1)	
			8,12	[a]m]é										simplicificació del grup cons. <i>-mb-</i>	x	fon.: tamé (Sort, Pont de S., La Llitera, Fraga, País Valencià).	x	Brauli Montoya, a <i>Els alcantins catalanoparlants: una generació interrompuda</i> recull <i>tané</i> com a sinònim genuí de <i>també</i> (2000:127).
			8,23					tinga						1a sg. del PS amb <i>-a</i> i increment velar [g]	La GEIEC recull «tingui (tinga)» per al present de subjuntiu <i>de tenir</i> . (GEIEC: § 5.5.1)	paradigma dialectal de la flexió verbal <i>de tenir</i> : <i>tinga</i> , 1a sg. del PS (val.)	La GNV, en el model del verb <i>tindre</i> (o <i>tenir</i>), recull <i>tinga</i> com a 1a persona del present de subjuntiu. § 30.3.52)	
			8,26					puga						1a sg. del PS amb <i>-a</i> i increment velar [g]	La GEIEC recull «pugui (puga)» per al present de subjuntiu <i>de poder</i> . (GEIEC: § 5.5.1)	paradigma dialectal de la flexió verbal <i>de poder</i> : <i>puga</i> , 1a sg. del PS (val.)	La GNV, en el model del verb <i>poder</i> , recull <i>puga</i> com a 1a persona del present de subjuntiu. § 30.3.41)	
			8,26					tindre						forma més estesa en val., v. <i>de tenir</i>	DIEC2: <i>tindre</i> apareix com a variant de <i>tenir</i> . A l'entrada de <i>tenir</i> s'especifica que l'infinitiu d'aquest verb és <i>tenir</i> o <i>tindre</i> .	A l'entrada de <i>tenir</i> , <i>tindre</i> apareix amb l'etiqueta <i>dial</i> .	DNV: <i>tenir</i> remet a l'entrada de <i>tindre</i> .	
			8,27	ninguna										determinant indefinit, 'cap'	«L'indefinit antic <i>ningun</i> [...] es fa servir en els registres informals en valencià», mentre que en els registres formals «s'evita aquesta forma i s'usa la forma general <i>cap</i> » (GEIEC: § 12.5.1).	pron. i adj. indef. Etim.: del llatí <i>nequūn</i> , 'ni un'.	«L'indefinit <i>cap</i> té com a variant l'indefinit <i>ningun</i> (i les formes flexives <i>ninguna</i> , <i>ninguns</i> i <i>ningunes</i>). En l'actualitat <i>cap</i> és d'ús majoritari en els registres formals, però <i>ningun</i> encara es manté amb una certa vitalitat» (GNV: § 19.2.3).	
			8,28	pare[ʎ]ja										leïsmes per influència del cast. (pronúncia generalitzada de la <i>ll</i> com a <i>ʎ</i>)	no recomanable (PEOLC I: § 1.2.5)	x	no recomanable en val. estàndard (EOV: § 1.3.2.5.3)	
			8,29	[ʎ]jo										pronunciació [ʎ] de la grafia <i>j</i> a <i>jo</i>	pròpia de l'àmbit general (PEOLC I: § 1.2.3)	A la part meridional del territori català peninsular (des de la Segarra fins a Eix) es pronuncia <i>yo</i> , amb semiconsonant.	pròpia del valencià estàndard (EOV: § 1.3.2.4.1)	

	10,57				te dones compte[r]		loc. adv., 'adonar-se'n (cast.)	expressió no admesa (PEOLC III)	<i>Donar-se compte</i> d'una cosa, o <i>caure en el compte</i> d'una cosa: haver-ne esment, adquirir-ne notícia per pròpia observació.	x	
	10,57	compte[r]					addició d'una <i>r</i> a final de mot	no recomanable, practicada en alguns parlars valencians (PEOLC I: § 1.2.6)	<i>compte</i> : antigament escrit <i>cómpater</i> conj. (castellanisme inadmissible) molt introduïda en el llenguatge català parlat.		no recomanable en val. estàndard (EOV: § 1.3.2.6.3)
	11,01				pues		castellanisme, 'doncs'	forma no admesa (PEOLC III)		x	
	11,12	ner[β]iosa					neutralització de l'oposició <i>b/v</i>	pròpia de l'àmbit general (PEOLC: § 1.2.1)		x	Acceptable en els àmbit territorials en què és pròpia, però és preferible mantenir l'oposició (EOV: § 1.3.2.1.3).
	11,36				o siga		loc. conj., variant de <i>o sigui</i>	<i>o sigui</i> [o o sia, o o siga] (GEIEC: § 21.3)		x	Recull la loc. conj. <i>o siga</i> (DNV).
	11,39				antes		castellanisme, 'abans'	mot no admès (PEOLC III)	castellanisme, sinònims preferibles <i>abans</i> , <i>ans</i>	x	
	11,5				a lo millor		loc. adv., 'potser'	x	A l'entrada de <i>millor</i> recull un exemple amb la construcció <i>a lo millor</i> .		
	11,5				n'hi ha xics		forma reduïda del pronom <i>en</i> (<i>n</i>) per ultracorrecció	«La forma reduïda del pronom <i>en</i> (<i>n</i>) pot aparèixer per ultracorrecció en contextos en què no caldria» (Optimot).		x	
Inform. 4	12,42				corresposos		participi masc. pl. de <i>correspondre</i> amb terminació <i>-osos</i>	x		x	
	12,43	meua					possessiu tònic fem. sg., 1a pers.	DIEC2: <i>meu meua</i> [o <i>meua</i>]. Les formes <i>meua teva</i> i <i>seua</i> predominen, a grans trets, en els parlars orientals, i <i>meua</i> , <i>teua</i> i <i>seua</i> , en els occidentals i en septentrional (GEIEC: § 11.3.1).	<i>meu meua</i> (dialèctament <i>meua</i>). «Aquesta forma [meua] conviu amb <i>mevo</i> també en el baleàric, i predomina absolutament en el valencià, on es pronuncia <i>méua</i> (Cast., Val.)».		«Estes formes [meua, teua i seua] es mantenen amb total vigència en valencià i en alguns parlars catalans i baleàrics. En altres parlars, en canvi, han sigut substituïdes per <i>meva</i> , <i>teva</i> i <i>seva</i> [...] per analogia amb la variació que es produeix en adjectius del tipus <i>blau/blava</i> » (GNV: § 17.2.1).
	12,49				agarre		1a sg. del present d'indicatiu amb <i>e</i>	pròpia de l'àmbit restringit (PEOLC II: § 2.1)	paradigma de la flexió dialectal <i>decantar</i> : <i>cante</i> , 1a sg. del PI (val.)		model del verb <i>cantar</i> : <i>cante</i> , 1a sg. del PI (GNV: § 29.4.1)
	12,49				agarrar		forma més estesa en val., 'agafar'	EI DIEC2 recull <i>agarrar</i> ('agafar').	Introduït modernament en català amb el sentit de 'agafar fort', i que en valencià ha pres tots els significats de <i>agafar</i> i <i>prendre</i> .		EI DNV recull <i>agarrar</i> ('agafar').
	12,51				tendisc		1a sg. del PI amb increment palatal [sk]	admissible en els àmbits restringits (PEOLC I § 2.1)	paradigma de la flexió dialectal <i>departir</i> : <i>partisc</i> , 1a sg. del PI (val.)		Els verbs incoatius «prenen l'increment <i>-isc</i> , <i>-ix</i> o <i>-eix</i> » (GNV: § 29.3.2).
	12,52	eixe					det. demostratiu masc. sg. de segon grau	«En els registres formals són preferibles les formes reforçades, que són les més generals, encara que tant les formes reforçades com les no reforçades són acceptables» (GEIEC: § 11.2.1).	Només recull <i>aqueix</i> .		formes simples: pròpies del val., generals en la llengua oral, majoritàries en la ràdio, tv, etc.; formes reforçades: preferents en registres escrits d'àmbits com el literari o l'universitari (GNV: § 16.3.1)
	12,52				carinyo		castellanisme, 'afecte'	La PEOLC III recull <i>carinyós</i> com a mot no admès.	castellanisme inadmissible		EI DNV recull <i>carinyo</i> ('amor o simpatia que se sent per algú o alguna cosa').
	12,57				nòvios		castellanisme, 'nuvis'	mot no admès (PEOLC III)	castellanisme. A Catalunya, <i>nóvio</i> es diu del casat de poc; a Mallorca, del promès; a València, del promès i del casat de poc.		EI DNV recull <i>nóvio -a</i> ('persona que manté relacions amoroses amb una altra, sovint amb la intenció de casar-se o de conviure' o 'persona que contrau matrimoni, o que n'acaba de contraure, durant el dia de la boda i els de la lluna de mel').
	13				besitos		castellanisme, 'petonets'	x	Recull <i>beset</i> (cast. <i>besito</i>).	x	
	13,05				bueno		castellanisme, 'bé'	x	admissible en l'àmbit general (només, però, en registres informals); pronunciació dels parlars occidentals (PEOLC I: § 1.1.2)	x	
	13,07	[a]ntendre					pronunciació [a] de la <i>e</i> inicial dels mots començats per <i>en-</i> , <i>em-</i> , <i>es-</i>	antèndre (occ., val.)			pròpia del valencià estàndard (EOV: § 1.2.2.3)
	13,09	ningun					determinant indefinit, 'cap'	«L'indefinit <i>anticningun</i> [...] es fa servir en els registres informals en valencià», mentre que en els registres formals «s'evita aquesta forma i s'usa la forma general <i>cap</i> » (GEIEC: § 12.5.1).	pron. i adj. indef. Etim.: del llatí <i>nequū</i> , 'ni un'.		«L'indefinit <i>cap</i> té com a variant l'indefinit <i>ningun</i> (i les formes flexives <i>ninguna</i> , <i>ninguns</i> i <i>ningunes</i>). En l'actualitat <i>cap</i> és d'ús majoritari en els registres formals, però <i>ningun</i> encara es manté amb una certa vitalitat» (GNV: § 19.2.3).

	13,12			no m'ha fet sentir res bé			ús adverbial de res ('gens'), calcat del castellà	«La forma <i>res</i> és un pronom que equival a 'cap cosa' [...] En canvi, <i>gens</i> és un adverb quantitatiu que equival a 'en absolut' i en alguns casos, a 'molt poc' [...] Així doncs, no es pot fer servir <i>res</i> en lloc de <i>gens</i> amb valor de quantitat» (Optimot).	En proposicions negatives, es troba a vegades usat res adverbialment; és més usual i correcte usar l'adverbi <i>gens</i> .	x
	13,14	ma					possessiu àton fem. sg., 1a pers.	ús molt restringit (amb noms de parentiu) (GEIEC: § 11.3.1)	Poss. àtons: s'usen poc en el llenguatge literari, substituïts amb preferència pels tònic; ús restringit en el llenguatge parlat (es conserven amb noms de parentesc al PV, Balears i Cat. occ. i merid.).	Poss. àtons: han quedat reduïts a contextos molt específics i a expressions fossilitzades (amb alguns noms de parentiu) (GNV: § 17.3).
	13,18	vegaes					caiguda de la <i>d</i> intervocàlica	característica dels parlars val., no recomanable (PEOLC I: § 1.2.1)	fon. de <i>cadira</i> : <i>kaira</i> (Castelló, Murvedre, Llíria, València, Alacant). Etim.: del cast. <i>carriñoso</i> . «El document més antic de <i>carinyós</i> en català és, segons la nostra informació, el Diccionari de Lacavalleria (any 1696)».	no recomanable en val. estàndard (EOV: § 1.3.2.1.3)
	13,21			carinyosa			castellanisme, 'afectuosa'	mot no admès (PEOLC III)		El DNV recull <i>carinyós</i> ('afectuos'), amb l'etiqueta <i>col·loq.</i>
	13,34	atres					emmudiment de la <i>j</i> en <i>altres</i>	admissible en l'àmbit general (només, però, en registres informals) (PEOLC I: § 1.2.5)	variant de <i>altre</i>	acceptable en valencià estàndard (EOV: § 1.3.2.5.2) «El so palatal africad sord [tʃ] es representa per les grafies <i>x</i> , <i>tx</i> , <i>ig</i> , <i>lg</i> » . «En inicial de paraula s'escriu <i>x</i> » (EOV: § 4.6).
	13,36	[tʃ]ics					pronunciació africada de la fricativa palatal sorda (<i>x</i>)	pròpia de l'àmbit general, predominant en parlars occ. (PEOLC I: § 1.2.3)	fon. de <i>xic</i> : <i>ʃik</i> (Tarr., occ., val.)	
	13,37			algo			castellanisme, 'alguna cosa'	mot no admès (PEOLC III)	castellanisme inadmissible	x
	13,45			tens que estar			perfrasi modal <i>tenir que</i> + inf. (calc del castellà)	no acceptable (GEIEC: § 29.3.1)	«El verb <i>tenir</i> , combinat amb un verb en infinitiu [...] es converteix en auxiliar per a formar la veu obligativa, unit amb un infinitiu per una de les preposicions <i>a</i> o <i>de</i> o per la conjunció <i>que</i> ».	no acceptable (GNV: § 31.3)
				tens que estar			perfrasi modal <i>tenir que</i> + inf. (calc del castellà)	no acceptable (GEIEC: § 29.3.1)	«El verb <i>tenir</i> , combinat amb un verb en infinitiu [...] es converteix en auxiliar per a formar la veu obligativa, unit amb un infinitiu per una de les preposicions <i>a</i> o <i>de</i> o per la conjunció <i>que</i> ».	no acceptable (GNV: § 31.3)
	13,49			aixina			valenciàisme, variant formal de <i>així</i>	x	Variant formal de <i>així</i> recollida al Lluçanès, Ponts, Massalcoreig, Reus, Peníscola, Morella, Benassal, Forcall, Plana de Castelló, Onda, Val, Gandia, St. Lluís de Men, Eiv., Formentera.	variant col·loquial (GNV: § 27.3.2)
	13,53	[aw] diga (ho diga)					pronúncia [aw] del pron. <i>ho</i> anteposat a verb començat per consonant	admissible en l'àmbit general, pròpia dels parlars occidentals i baleàrics (PEOLC I: § 1.1.2) (però recull <i>eu</i> o <i>au</i> , no <i>au</i>).	<i>Ho</i> , en posició inicial de frase fonètica, es diftonga en <i>heu</i> (<i>ew</i> o <i>aw</i> en occ. i val.).	x «El so palatal africad sord [tʃ] es representa per les grafies <i>x</i> , <i>tx</i> , <i>ig</i> , <i>lg</i> » . «En inicial de paraula s'escriu <i>x</i> » (EOV: § 4.6).
Inform. 5	13,56	[tʃ]ic					pronunciació africada de la fricativa palatal sorda (<i>x</i>)	pròpia de l'àmbit general, predominant en parlars occ. (PEOLC I: § 1.2.3)	fon.: <i>ʃik</i> (Tarr., occ., val.)	
	14			o siga			loc. conj., 'és a dir'	<i>o sigui</i> [o o <i>sia</i> , o <i>o siga</i>] (GEIEC: § 21.3)	x	Recull la loc. conj. <i>o siga</i> (DNV).
	14,01	e[ks]a[tʃ]erà					ensordiment del so [gz] de lax del grup ex-	no recomanable (PEOLC I: § 1.2.2)	fon.: <i>eksatʃerár</i> (Val.), <i>eksadʒerár</i> (Cast., Al.).	no recomanable en val. estàndard (EOV: § 4.8)
	14,01	e[ks]a[tʃ]erà					africació i ensordiment de la fricativa palatal sonora (<i>j</i>)	no recomanable, característica dels parlars apitxats (PEOLC I: § 1.2.3)	fon.: <i>eksatʃerár</i> (Val.), <i>eksadʒerár</i> (Cast., Al.).	no recomanable en val. estàndard (EOV: § 1.3.2.5.3)
	14,01	e[ks]a[tʃ]erà					caiguda de la <i>d</i> intervocàlica a la terminació <i>-oda</i>	característica dels parlars val., no recomanable (PEOLC I: § 1.2.1)	En mots en què se sol produir aquesta caiguda, com ara <i>masclutada</i> o <i>vesprada</i> , indica que la fon. del val. és <i>maskletà</i> i <i>vesprà/besprà</i> , respectivament.	fenomen generalitzat en el val. col·loquial (EOV: § 1.3.2.1)
	14,04	[tʃ]ugar					africació i ensordiment de la fricativa palatal sonora (<i>j</i>)	no recomanable, característica dels parlars apitxats (PEOLC I: § 1.2.3)	fon.: <i>dʒuár</i> (Cast., Al.); <i>ʃuár</i> (Val.)	no recomanable en val. estàndard (EOV: § 1.3.2.5.3)
	14,06	[aw]bert					diftongació en [aw] de la vocal o	no recomanable (PEOLC I: § 1.1.3)	fon.: <i>awβír</i> (Alcalà de X., Cast., Val.)	no recomanable en val. estàndard (EOV: § 1.3.2.5.3) no recomanable (es refereix a la «palatalització del grup ts en posició final») (EOV: § 1.3.2.3.2)
	14,06	u[ʃ] (ulls)					palatalització de <i>-ls</i> final	no recomanable (PEOLC I: § 1.2.2)	x	
	14,09			tindre			forma més estesa en val., v. <i>detenir</i>	DIEC2: <i>tindre</i> apareix com a variant de <i>tenir</i> . A l'entrada de <i>tenir</i> s'especifica que l'infinitiu d'aquest verb és <i>tenir</i> o <i>tindre</i> .	A l'entrada de <i>tenir</i> , <i>tindre</i> apareix amb l'etiqueta <i>dial</i> .	DNV: <i>tenir</i> remet a l'entrada de <i>tindre</i> .
	14,18			eixia			forma més estesa en val., 'sortir'	Ai DIEC2 l'entrada de <i>eixir</i> remet a <i>sortir</i> .	«L'extensió actual del verb <i>eixir</i> en els dialectes catalans és limitada per la concurrència del sinònim <i>sortir</i> . El predomini de <i>eixir</i> és absolut en el pireneorossellenc (Rosselló, Conflent, Vallespir, Cerdanya, Capcir), en el valencià i en l'alguerès, que són dialectes que desconeixen el verb <i>sortir</i> ».	L'entrada de <i>eixir</i> del DNV no remet a <i>sortir</i> . En canvi, <i>sortir</i> sí que remet a l'entrada de <i>eixir</i> , que és la que conté la definició del verb.

	14,22				a lo millor		loc. adv., 'pots'er'	x	A l'entrada de <i>millor</i> recull un exemple amb la construcció <i>a lo millor</i> .	«L'article <i>lo</i> també s'usa col·loquialment formant part de determinats modismes que ben sovint no són sinó calcs d'estructures sintàctiques foranes que cal evitar» (GNV: § 15.5). A la taula 15.6 («Ús de l'article <i>lo</i> en modismes») s'hi recull la loc. <i>a lo millor</i> .
	14,22	ll-hu[s]ionar					ensordiment del so [z]	no recomanable (PEOLC I: § 1.2.2)	fon.: fusionar (Val.)	no recomanable en valencià estàndard (EOV: § 1.3.2.3.2)
	14,24		eixa				det. demostratiu fem. sg. de segon grau	«En els registres formals són preferibles les formes reforçades, que són les més generals, encara que tant les formes reforçades com les no reforçades són acceptables» (GEIEC: § 11.2.1).	Només recull <i>aqueix</i> .	formes simples: pròpies del val., generals en la llengua oral, majoritàries en la ràdio, tv, etc.; formes reforçades: preferents en registres escrits d'àmbits com el literari o l'universitari (GNV: § 16.3.1)
	14,25				después		castellanisme, 'després'	x	castellanisme	x
	14,26	[estankáme] (estancar-me)					elisió de -r d'infinitiu quan precedeix pr. feble	no acceptable en registres formals (GEIEC: § 2.3.3)	x	no recomanable en val. estàndard (EOV: § 1.3.2.6.3)
	14,28				jolin		interjecció castellana	<i>jolin!</i> , Interj. fam. <i>colló!</i> , <i>collons!</i> (Optimot)	x	x
	14,32	vu[j]					ieisme per influència del cast. (pronúncia generalitzada de la <i>ll</i> com a [j])	no recomanable (PEOLC I: § 1.2.5)	x	no recomanable en val. estàndard (EOV: § 1.3.2.5.3)
	14,38				vore		forma més estesa en val., v. <i>deveure</i>	forma no documentada al DIEC2 (PEOLC III)	Variant de <i>veure</i> . A l'entrada de <i>veure</i> indica que la fon. <i>deveure</i> és <i>vóre</i> en val. El paradigma de la flexió dialectal <i>deveure</i> recull <i>vore</i> com a infinitiu per al val.	El DNV recull la forma <i>vore</i> . Acceptable en els àmbit territorials en què és pròpia, però és preferible mantenir l'oposició (EOV: § 1.3.2.1.3).
	14,38	[b]ore					neutralització de l'oposició <i>b/v</i>	pròpia de l'àmbit general (PEOLC: § 1.2.1)	x	
	14,4	atra					emudiment de la <i>l</i> en <i>altra</i>	admissible en l'àmbit general (només, però, en registres informals) (PEOLC I: § 1.2.5)	variant de <i>altra</i>	acceptable en valencià estàndard (EOV: § 1.3.2.5.2)
	14,47				m'he donat compte[r]		loc. adv., 'adonar-se'n (cast.)	expressió no admesa (PEOLC III)	<i>Donar-se compte</i> d'una cosa, o <i>caure en el compte</i> d'una cosa: haver-ne esment, adquirir-ne notícia per pròpia observació.	x
	14,47	compte[r]					addició d'una -r a final de mot	no recomanable, practicada en alguns parlars valencians (PEOLC I: § 1.2.6)	<i>compte</i> : antigament escrit <i>còmpter</i>	no recomanable en val. estàndard (EOV: § 1.3.2.6.3)
	14,49	p[é]r[o]					desplaçament de l'accent de la conj. <i>però</i>	No són recomanables «les caigudes de <i>a o e</i> per contacte amb <i>r</i> (com ara <i>p'rò</i> per <i>però</i>)» (no es refereix al desplaçament de l'accent de <i>però</i>) (PEOLC I: § 1.1.2).	fon.: <i>péro</i> (val.)	«Com a norma general, la letra <i>o</i> es pronuncia oberta [...] en els pronoms demostratius neutres i en els monosíl·labs i els seus compostos acabats en <i>o</i> », però «per excepció, la conjunció <i>però</i> presenta també, sovint, la pronunciació amb <i>o</i> àtona [péro]» (EOV: § 1.2.1.3.2).
	14,51	[t]junts					africació i ensordiment de la fricativa palatal sonora [j]	no recomanable, característica dels parlars apitxats (PEOLC I: § 1.2.3)	fon.: <i>meñdjár</i> , <i>mijñdjár</i> (Cast., Al.); <i>meñjár</i> , <i>mijñjár</i> (Val.); <i>mijnjá</i> (Benavarre).	no recomanable (EOV: § 1.3.2.4.3)
Inform. 2	15,03	po[r]					pronunciació de <i>r</i> etimològica final	àmbit general (PEOLC I: § 1.2.6)	fon.: <i>fér</i> (val.)	x
	15,05	e[j]					ieisme per influència del cast. (pronúncia generalitzada de la <i>ll</i> com a [j])	no recomanable (PEOLC I: § 1.2.5)	x	no recomanable en val. estàndard (EOV: § 1.3.2.5.3)
	15,09	[i]xa					det. demostratiu fem. sg. de segon grau	«En els registres formals són preferibles les formes reforçades, que són les més generals, encara que tant les formes reforçades com les no reforçades són acceptables» (GEIEC: § 11.2.1).	Només recull <i>aqueix</i> .	formes simples: pròpies del val., generals en la llengua oral, majoritàries en la ràdio, tv, etc.; formes reforçades: preferents en registres escrits d'àmbits com el literari o l'universitari (GNV: § 16.3.1)
	15,09	[i]xa					tancament de la <i>e</i> en <i>i</i> per contacte amb una cons. palatal	no recomanable (PEOLC I: § 1.1.2)	fon.: <i>meñdjár</i> , <i>mijñdjár</i> (Cast., Al.); <i>meñjár</i> , <i>mijñjár</i> (Val.); <i>mijnjá</i> (Benavarre)	no recomanable (EOV: § 1.2.2.3.3)
	15,1				convertisca		3a sg. del PS amb increment palatal [sk]	pròpia de l'àmbit general (PEOLC I: § 2.1)	paradigma de la flexió dialectal <i>departir</i> : <i>partisco</i> , 3a sg. del PS (val.)	Els verbs incoatius «prenen l'increment -isc-, -ix o -eix» (GNV: § 29.3.2).
	15,3				sent		1a sg. del PI sense desinència	pròpia de l'àmbit general (PEOLC II: § 2.1)	paradigma de la flexió dialectal <i>desentir</i> : <i>sent</i> , 1a sg. del PI (val.)	<i>sent</i> , 1a sg. del PI (GNV: § 29.4.4)
	15,32	[j]o					pronunciació [j] de la grafia <i>j</i> a <i>jo</i>	pròpia de l'àmbit general (PEOLC I: § 1.2.3)	A la part meridional del territori català peninsular (des de la Segarra fins a EM) es pronuncia <i>yo</i> , amb semiconsonant.	pròpia del valencià estàndard (EOV: § 1.3.2.4.1)
Present.	15,44	autoconex[]ment					tancament de la <i>e</i> en <i>i</i> per contacte amb una cons. palatal	no recomanable (PEOLC I: § 1.1.2)	fon.: <i>meñdjár</i> , <i>mijñdjár</i> (Cast., Al.); <i>meñjár</i> , <i>mijñjár</i> (Val.); <i>mijnjá</i> (Benavarre)	no recomanable (EOV: § 1.2.2.3.3)
	15,45				nosaltres mateixa		adverbi invariable darrera pronom 1a sg. del PI sense desinència i amb increment velar [k]	x	Equivalent a <i>mateix</i> amb valor emfàtic darrera pronoms i adverbis (en tot el País Valencià).	documentat pel DNV com a forma col·loquial
	15,5				sentc		1a sg. del PI amb increment velar [k]	x	paradigma de la flexió dialectal <i>desentir</i> : <i>sentc</i> , 1a sg. del PI (val.)	x
	15,5				opine		1a sg. del present d'indicatiu amb -e	pròpia de l'àmbit restringit (PEOLC II: § 2.1)	paradigma de la flexió dialectal <i>decantar</i> : <i>cante</i> , 1a sg. del PI (val.)	model del verb <i>cantar</i> : <i>cante</i> , 1a sg. del PI (GNV: § 29.4.1)

	19,48		lo															forma <i>lo</i> per a l'article neutre	no acceptable en els registres formals (GEIEC: § 10.3.3)	El seu ús és evitat en el llenguatge literari modern.	«En l'expressió oral espontània, la forma <i>lo</i> s'utilitza actualment de manera general amb valor neutre» (GNV: § 15.5).	
	19,53	m'agraï																caiguda de la <i>d'</i> intervocàlica	característica dels parlars val., no recomanable (PEOLC I: § 1.2.1)	fon. de <i>codira</i> : kaira (Castelló, Murvedre, Llíria, València, Alacant).	no recomanable en val. estàndard (EOV: § 1.3.2.1.3)	
Inform. 5	20,23																	Es muy <i>instagrammer</i> , muy Twitter				
Inform. 8	21,32		mos															pron. feble de 1a p. del pl. (analogia amb <i>me</i>)	S'evita en els registres formals; no transcendeix en l'escriptura (GEIEC: § 13.4.2).	forma dialectal, pronúncia vulgar	general en la llengua parlada; no és pròpia dels registres formals (GNV: § 22.3.1)	
	21,45	vegà																caiguda de la <i>d'</i> intervocàlica a la terminació <i>-ado</i>	característica dels parlars val., no recomanable (PEOLC I: § 1.2.1)	En mots en què se sol produir aquesta caiguda, com ara <i>masclada</i> o <i>vesprada</i> , indica que la fon. del val. és <i>maskletà</i> i <i>vesprà</i> / <i>besprà</i> , respectivament.	fenomen generalitzat en el val. col·loquial (EOV: § 1.3.2.1)	
	21,49																	forma més estesa en parlars occ., v. de voler	x	v. [dial.] de voler. Fon.: botér, bšhōre (Val.)	x	
	21,52																	castellanisme, 'decepció'	x	xasco, castellanisme no admes literàriament (en el sentit de 'broma o engany', 'sorpresa' o 'desgràcia').	El DRAE recull <i>chasco</i> amb el sentit de 'decepció'.	
	21,52	[j]o																pronunciació [j] de la grafia/ a jo	pròpia de l'àmbit general (PEOLC I: § 1.2.3)	A la part meridional del territori català peninsular (des de la Segarra fins a Eix) es pronuncia <i>yo</i> , amb semiconsonant.	pròpia del valencià estàndard (EOV: § 1.3.2.4.1)	
	21,53		ningun															determinant indefinit, 'cap'	«L'indefinit antic <i>ningun</i> [...] es fa servir en els registres informals en valencià», mentre que en els registres formals «s'evita aquesta forma i s'usa la forma general <i>cap</i> » (GEIEC: § 12.5.1).	pron. i adj. indef. Etim.: del llatí <i>neq̄unus</i> , 'ni un'.	«L'indefinit <i>cap</i> té com a variant l'indefinit <i>ningun</i> (i les formes flexives <i>ninguna</i> , <i>ninguns</i> i <i>ningunes</i>). En l'actualitat <i>cap</i> és d'ús majoritari en els registres formals, però <i>ningun</i> encara es manté amb una certa vitalitat» (GNV: § 19.2.3).	
	21,55	[tʃ]iques																pronunciació africada de la fricativa palatal sorda (x)	pròpia de l'àmbit general, predominant en parlars occ. (PEOLC I: § 1.2.3)	fon. de <i>xic</i> : ʃik (Tarr., occ., val.)	«El so palatal africac sord [tʃ] es representa per les grafies <i>x</i> , <i>tx</i> , <i>ig</i> i <i>g</i> ». «En inicial de paraula s'escriu <i>x</i> » (EOV: § 4.6).	
	21,55																	forma predominant en val., 'noies'	DIEC2: recull la forma <i>xic</i> -a amb el significat de 'nen, nena' o de 'petit'.	També hi apareix la forma <i>xiquet</i> , amb el significat de 'petit' (occ., val.) i de 'infant, nen' (occ., Camp de Tarr., val.).	DNV: recull <i>xic</i> -a amb el significat de 'persona jove'.	
	22	timidea																caiguda de la <i>s</i> de la terminació <i>-esa</i>	admissible en el registre informal (PEOLC: § 1.2.2)	fon.: timiōéa (Val.)	pròpia del valencià estàndard (EOV: § 1.3.2.3.1)	
	22,05																	castellanisme (v. de <i>pues</i>), 'doncs'	mot no admes (PEOLC III)	conjunció, castellanisme ('doncs', cast. <i>pues</i>); Tortosa, Calasset i PV	x	
	22,13																	castellanisme, 'doncs'	forma no admesa (PEOLC III)	castellanisme inadmissible molt introduïda en el llenguatge català parlat.		
	22,2		ahí															adverbi demostratiu de segon grau	només admissible en registres informals (PEOLC II: § 1.3)	Adv. que el valencià ha pres modernament del cast. <i>ahí</i> .	x	
	22,2																	adverbi demostratiu, castellanisme	només admissible en registres informals (PEOLC II: § 1.3)	Adv. que el valencià ha pres modernament del cast. <i>ahí</i> .	«En valencià, <i>aquí</i> va deixar d'usar-se amb el valor de segon grau i va ser reemplaçat per la forma <i>ahí</i> », que «encara que no és clàssica, resulta difícilment substituïble per la forma <i>aquí</i> », ja que en els parlars on esta forma és viva adopta el valor de primer grau» (GNV: § 16.5.2).	
Inform. 9	22,25																	perfrasi modal <i>tenir que</i> + inf. (calc del castellà)	no acceptable (GEIEC: § 29.3.1)	«El verb <i>tenir</i> , combinat amb un verb en infinitiu [...] es converteix en auxiliar per a formar la veu obligativa, unit amb un infinitiu per una de les preposicions <i>a</i> o <i>de</i> o per la conjunció <i>que</i> ».	no acceptable (GNV: § 31.3)	
																		perfrasi modal <i>tenir que</i> + inf. (calc del castellà)	no acceptable (GEIEC: § 29.3.1)	«El verb <i>tenir</i> , combinat amb un verb en infinitiu [...] es converteix en auxiliar per a formar la veu obligativa, unit amb un infinitiu per una de les preposicions <i>a</i> o <i>de</i> o per la conjunció <i>que</i> ».	no acceptable (GNV: § 31.3)	
	22,3		[i]xa															det. demostratiu fem. sg. de segon grau	«En els registres formals són preferibles les formes reforçades, que són les més generals, encara que tant les formes reforçades com les no reforçades són acceptables» (GEIEC: § 11.2.1).	Només recull <i>aqueix</i> .	formes simples: pròpies del val., generals en la llengua oral, majoritàries en la ràdio, tv, etc.; formes reforçades: preferents en registres escrits d'àmbits com el literari o l'universitari (GNV: § 16.3.1)	
	22,3	[i]xa																tancament de la <i>e</i> en <i>i</i> per contacte amb una cons. palatal	no recomanable (PEOLC I: § 1.1.2)	fon.: meṇṭjár, miṇṭjár (Cast., Al.); meṇṭjár, miṇṭjár (Val.); miṇṭjá (Benavarre).	no recomanable (EOV: § 1.2.2.3.3) «Com a norma general, la lletra <i>o</i> es pronuncia oberta [...] en els pronoms demostratius neutres i en els monosíl·labs i els seus compostos acabats en <i>o</i> », però «per excepció, la conjunció <i>però</i> presenta també, sovint, la pronúncia amb <i>ò</i> tona [péro]» (EOV: § 1.2.1.3.2).	Els informants pronuncien sempre la conj. però sense caiguda de la <i>e</i> i amb l'accent en aquesta vocal ([péro]).
	22,43	p[é]r[o]																desplaçament de l'accent de la conj. <i>però</i>		fon.: péro (val.)		

Inform. 10	22,49	vole[r]						pronunciació de <i>r</i> etimològica final	àmbit general (PEOLC I: § 1.2.6)	fon.: vo[èr (Cast., Al.); bo[èr, b[ò]rre (Val.)	x	
	22,49					parlar en persones		substitució de <i>amb</i> per <i>en</i>	no acceptable en registres formals (GEIEC: § 14.4)	dialectalment (regió meridional des de Tortosa fins a Guardamar)		Ús col·loquial; evitar-ne substitució en els registres formals. (GNV: § 26.2.1)
	22,53					pues		castellanisme, 'doncs'	forma no admesa (PEOLC III)	conj. (castellanisme inadmissible) molt introduïda en l'enguatge català parlat.	x	
	23,06					palos		castellanisme, 'perjudicis'	x	castellanisme vulgar, per <i>pal</i> en tots els seus significats	x	
	23,06					m'he donat compte[r]		loc. adv., 'adonar-se'n (cast.)	expressió no admesa (PEOLC III)	<i>Donar-se compte</i> d'una cosa, o <i>caure en el compte</i> d'una cosa: haver-ne esment, adquirir-ne notícia per pròpia observació.	x	
	23,06	compte[r]						addició d'una <i>r</i> a final de mot	no recomanable, practicada en alguns parlars valencians (PEOLC I: § 1.2.6)	<i>compte</i> : antigament escrit <i>còmpter</i>		no recomanable en val. estàndard (EOV: § 1.3.2.6.3)
	23,09	[tʃu'ar (jugar)						africació i ensordiment de la fricativa palatal sonora (j)	no recomanable, característica dels parlars apitxats (PEOLC I: § 1.2.3)	fon.: tʃuár (Val.), dʒuár (Cast., Al.)		no recomanable (EOV: § 1.3.2.4.3)
	23,09	[tʃu'ar (jugar)						emudiment de la <i>g</i> en contacte amb <i>u</i>	no recomanable (PEOLC: § 1.2.1)	molt dial., fon.: tʃuár (Val.), dʒuár (Cast., Al.)		no recomanable en val. estàndard (EOV: § 1.3.2.1.3)
	23,1						Ay, que lloro					
Inform. 5	23,15						Ay, pequeñita					
Inform. 10							No, yo no hablo					
Inform. 5	23,34					jolin		interjecció castellana	<i>ijolin!</i> , interj. fam. <i>colló, collons!</i> (Optimot)	x		x
	23,34					un muntó		loc. adv., 'molt' o 'munt'	Recollida pel DIEC2 (remet a <i>mnt</i>). La PEOLC III etiqueta <i>mntó</i> com a forma valenciana.	<i>mnt</i> , gran nombre de coses' (val.)		DNV: <i>a</i> (o <i>un</i>) <i>mntó</i> (<i>de</i>) loc. adv., 'molt (de)'.
	23,37					mos		pron. feble de 1a p. del pl. (analogia amb <i>me</i>)	S'evita en els registres formals; no transcendeix en l'escriptura (GEIEC: § 13.4.2)	forma dialectal, pronúncia vulgar		general en la llengua parlada; no és pròpia dels registres formals (GNV: § 22.3.1)
	23,37	vegae						caiguda de la <i>d</i> intervocàlica	no acceptable en registres formals (GEIEC: § 14.4)	fon. de <i>cadira</i> : <i>kaíra</i> (Castelló, Murvedre, Ullria, València, Alacant).		no recomanable en val. estàndard (EOV: § 1.3.2.1.3)
	23,44	pa (per a)						Pronúncia <i>pa</i> de la preposició <i>per a</i>		fon.: <i>pa</i> (Fraga, val.)	x	
Inform. 10	23,49						No puedo decir nada porque lloro					
Present.	24,06					donava per sentat		locució verbal, 'donar per descomptat'	«L'expressió <i>donar per sentat</i> no és adequada en català» (Optimot).	x		x
	24,25	estim[e]						pronunciació [e] de la <i>-a</i> de la 3a sg. del Pl	pròpia de l'àmbit restringit (PEOLC II § 2.1)	x		acceptable en l'àmbit territorial en què és pròpia (EOV: § 1.2.2.3.2)
Inform. 10	25,34					después		castellanisme, 'després'	x	castellanisme		x
Inform. 1	25,5						Y el miedo a que jueguen contigo...					
	26,06					parlaves en ella		substitució de <i>amb</i> per <i>en</i>	no acceptable en registres formals (GEIEC: § 14.4)	dialectalment (regió meridional des de Tortosa fins a Guardamar)		Ús col·loquial; evitar-ne substitució en els registres formals. (GNV: § 26.2.1)
	26,12					rato		castellanisme, 'estona'	mot no admès (PEOLC III)	castellanisme inadmissible	x	
	26,14	rela[z]ió						sonorització de [s]	no recomanable (PEOLC I: § 1.2.2)	A l'entrada de <i>impressió</i> , diu que en la pronúncia poc acurada és freqüent l'ús de las sonora: <i>imprazió</i> (or., bal.); <i>imprezió</i> (occ.). La pronúncia correcta és amb ss (s sorda)».		no recomanable en val. estàndard (EOV: § 1.3.2.3.2)
Inform. 6	26,32	vegà						caiguda de la <i>d</i> intervocàlica a la terminació <i>-oda</i>	característica dels parlars val., no recomanable (PEOLC I: § 1.2.1)	En mots en què se sol produir aquesta caiguda, com ara <i>masclatada</i> o <i>vesprada</i> , indica que la fon. del val. és <i>maskletà</i> i <i>vesprà/besprà</i> , respectivament.		fenomen generalitzat en el val. col·loquial (EOV: § 1.3.2.1)
	26,32					sèrio		castellanisme, 'seriós'	mot no admès (PEOLC III)	castellanisme		x
	26,47					passares		2a sg. de l'imperfet de subjuntiu amb <i>ra</i> (o <i>-re</i>)	En valencià les formes amb <i>-ra</i> s'usen en tots els registres (GEIEC). Però la PEOLC II diu que són pròpies de l'àmbit restringit (parlars valencians) (§ 2.1).	paradigma dialectal de la flexió <i>decantar</i> : recull <i>cantàreu</i> per a la 2a pers. del pl. (val).		«L'imperfet de subjuntiu pot adoptar, a més de les formes en <i>-ra</i> (o <i>-re</i> -, segons la persona), formes en <i>-s</i> (o <i>-sse</i> -)» (GNV: § 29.5).
Inform. 2	26,54	beneficien						desplaçament de l'accent dels verbs amb inf. acabat en <i>-iar</i> (interferència del cast.)	no recomanable (PEOLC I: § 1.3)	x		En valencià estàndard cal tindre en compte que les formes accentuades en el radical dels verbs acabats en <i>-iar</i> porten l'accent en la vocal <i>i</i> » (EOV: § 1.5)
	27	s'il·lusio[n]e						pronunciació [e] de la <i>-o</i> de la 3a sg. del Pl	pròpia de l'àmbit restringit (PEOLC II § 2.1)	x		acceptable en l'àmbit territorial en què és pròpia (EOV: § 1.2.2.3.2)
	27,18	il·lu[s]jonar						ensordiment del so [z]	no recomanable (PEOLC I: § 1.2.2)	fon.: i:husonár (Val.)		no recomanable en valencià estàndard (EOV: § 1.3.2.3.2)
Inform. 1	27,2	[tʃ]ustificanc						africació i ensordiment de la fricativa palatal sonora (j)	no recomanable, característica dels parlars apitxats (PEOLC I: § 1.2.3)	fon.: dʒustificár, tʃustificár (val.).		no recomanable (EOV: § 1.3.2.4.3)

Annex 4. Buidatge de trets lingüístics del capítol «Les xarxes socials»

Video	Localitat	Informants	Minut	Fonètica	Morf. nom.	Morf. pron.	Morf. verb.	Sintaxi	Lèxic val.	Lèxic cast.	Expressions cast.	Alternances	Alt. de codi	Descripció del fenomen	Observacions IEC	Observacions DCVB	Observacions AVL	Observacions generals	
		Gag 1	2,14	[b]olia										neutralització de l'oposició <i>b/v</i>	pròpia de l'àmbit general (PEOLC: § 1.2.1)	x	Acceptable en els àmbit territorials en què és pròpia, però és preferible mantenir l'oposició (EOV: § 1.3.2.1.3).		
			2,44	ahí											adverbi demostratiu de segon grau	només admissible en registres informals (PEOLC II: § 1.3)	Adv. que el valencià ha pres modernament del cast. <i>ahí</i> .	«En valencià, <i>aquí</i> va deixar d'usar-se amb el valor de segon grau i va ser reemplaçat per la forma <i>ahí</i> », que «encara que no és clàssica, resulta difícilment substituïble per la forma <i>aquí</i> , ja que en els parlars on esta forma és viva adopta el valor de primer grau» (GNV: § 16.5.2).	
			2,44							ahí					adverbi demostratiu, castellanisme	només admissible en registres informals (PEOLC II: § 1.3)	Adv. que el valencià ha pres modernament del cast. <i>ahí</i> .	«En valencià, <i>aquí</i> va deixar d'usar-se amb el valor de segon grau i va ser reemplaçat per la forma <i>ahí</i> », que «encara que no és clàssica, resulta difícilment substituïble per la forma <i>aquí</i> , ja que en els parlars on esta forma és viva adopta el valor de primer grau» (GNV: § 16.5.2).	
			3,18				passee								1a sg. del present d'indicatiu amb -e	pròpia de l'àmbit restringit (PEOLC II: § 2.1)	paradigma de la flexió dialectal de <i>cantar</i> : <i>cante</i> , 1a sg. del PI (val.)	model del verb <i>cantar</i> : <i>cante</i> , 1a sg. del PI (GNV: § 29.4.1)	
			3,48	[j]ja											pronunciació [j] de la grafia <i>j a ja</i>	pròpia de l'àmbit general (PEOLC I: § 1.2.3)	fon.: já (Camp de Tarr., Tortosa, val.).	pròpia del valencià estàndard (EOV: § 1.3.2.4.1)	
			4,02	[fe]r]											pronunciació de <i>r</i> etimològica final	àmbit general (PEOLC I: § 1.2.6)	fon.: aktuár (val.)	x	
			4,09							pareixerà					forma més estesa en val., 'semblar'	El DIEC2 recull <i>parèixer</i> .	Recull el verb <i>parèixer</i> .	«Entre els [verbs quasicopulatius] que contenen trets modals, podem destacar els verbs sinònims <i>parèixer</i> i <i>semblar</i> » (GNV: § 33.2.1).	
		Present.	5,37	utili[ʒ]eu										pronunciació del grup -tz- com a z	àmbit general (caract. parlars val.) (PEOLC I: § 1.2.2)	x	pròpia del val. estàndard (EOV: § 1.3.2.3.1)		
			5,41				vos afecten								ús proclític del pr. vos de 2a del pl.	admissible en l'àmbit general (PEOLC II: § 1.7.2)	«En el català antic i dialectal trobem usada aquesta forma vos en qualsevol posició dins la frase; en la llengua literària actual, s'usa la forma vos únicament quan segueix immediatament a una forma verbal acabada en consonant o en -w, amb la qual s'uneix ortogràficament mitjançant un guionet».	«El pronom vos pot presentar l'alternança entre la forma vos i us o adoptar la forma vos en tots els contextos» (GNV: § 22.3.2).	
4	Gandia	Inform. 1	5,56							o sea				locució conjuntiva, 'o sigui'	<i>o sigui</i> [o o sia, o o siga] (GEIEC: § 21.3)	x	El DNV recull la loc. conj. <i>o siga</i> .	El DRAE recull <i>cotillear</i> com a forma col·loquial («hablar de manera indiscreta o maliciosa sobre una persona o sus asuntos»).	
			6,08							cotillejar					castellanisme adaptat morf., 'cotillejar'	x	x	x	
		Inform. 2	6,24	p[é]r[o]										desplaçament de l'accent de la conj. <i>però</i>	característica dels parlars val., no recomanable (PEOLC I: § 1.2.1)	fon.: péro (val.)	«Com a norma general, la lletra o es pronuncia oberta [...] en els pronoms demostratius neutres i en els monosíl·labs i els seus compostos acabats en -o», però «per excepció, la conjunció <i>però</i> presenta també, sovint, la pronunciació amb o àtona [péro]» (EOV: § 1.2.1.3.2).	Els informants pronuncien sempre la conj. <i>però</i> sense caiguda de la e i amb l'accent en aquesta vocal ([péro]).	
			6,24	vegae											caiguda de la <i>d</i> intervocàlica	característica dels parlars val., no recomanable (PEOLC I: § 1.2.1)	fon. de <i>cadira</i> : kaíra (Castelló, Murvedre, Llíria, València, Alacant).	no recomanable en val. estàndard (EOV: § 1.3.2.1.3)	
			6,29	aparenta[r]											pronunciació de <i>r</i> etimològica final	àmbit general (PEOLC I: § 1.2.6)	fon.: aktuár (val.)	x	
			6,33				eres								2a sg. del present d'indicatiu del v. <i>ser</i>	admissible en l'àmbit restringit (parlars valencians) (PEOLC II: § 2.1)	paradigma verbal de la flexió dialectal de <i>esser</i> : <i>eres</i> , 2a sg. del PI (val.)	2a sg. del PI: <i>eres/ets</i> (GNV: § 30.3.50)	
			6,33							eres					2a sg. del PI de <i>ser</i> , calc del castellà	admissible en l'àmbit restringit (parlars valencians) (PEOLC II: § 2.1)	paradigma verbal de la flexió dialectal de <i>esser</i> : <i>eres</i> , 2a sg. del PI (val.)	2a sg. del PI: <i>eres/ets</i> (GNV: § 30.3.50)	Veny i Massanell descriuen <i>eres</i> com a forma «documentada ja al segle XVI, d'evident influència castellana» (2015:283).
			6,39	ta[m]é											simplificació del grup cons. -mb-	x	fon.: tamé (Sort, Pont de S., La Llitera, Fraga, País Valencià).	x	Brauli Montoya, a <i>Els alacantins catalanoparlants: una generació interrompuda</i> recull <i>tamé</i> com a sinònim genuí de <i>també</i> (2000:127).
		6,41							reflejos					castellanisme no adaptat fon., 'reflexos'	x	x	x		

	6,43	bejjesa							leisme per influència del cast. (pronúncia generalitzada de la // com a [j])	no recomanable (PEOLC I: § 1.2.5)	x		no recomanable en val. estàndard (EOV: § 1.3.2.5.3)	
	6,48	[dʒ]ent							pronunciació africada de la fricativa palatal sonora (g//j)	pròpia de l'àmbit general, predominant en parlars occ. (PEOLC I: § 1.2.3)	fon.: dʒént (val. no apitxat); tʃént (Val.)		pròpia del valencià estàndard (EOV: § 1.3.2.4.1)	
	Inform. 1	6,55						pugues	2a sg. del PS amb -a (-es) i increment velar [g]	La GEIEC recull «pugui (puga)» per al present de subjuntiu de <i>poder</i> . (GEIEC: § 5.5.1)	paradigma dialectal de la flexió verbal de <i>poder</i> : <i>pugues</i> , 2a sg. del PS (val.)		La GNV, en el model del verb <i>poder</i> , recull <i>pugues</i> com a 2a persona del present de subjuntiu (§ 30.3.41) Acceptable en els àmbits territorials en què és pròpia, però és preferible mantenir l'oposició (EOV: § 1.3.2.1.3).	
		6,55	[b]ida						neutralització de l'oposició b/v	pròpia de l'àmbit general (PEOLC: § 1.2.1)	x			
		7						vàlvula de escape	calc del castellà ('vàlvula d'escapament')	x	x		x	
		7,02						espitjarà	forma més estesa en val., 'empènyer'	El DIEC2 recull <i>espitjar</i> ('empènyer').	estrènyer (Tortosa, Gandia); empènyer (Mall.) Castellanisme inadmissible, que s'ha introduït prou en el llenguatge col·loquial valencià.		El DNV recull <i>espitjar</i> ('espentar').	
		7,05						enton[z]es	castellanisme adaptat fon., 'llavors'	mot no admès (PEOLC III)			x	
		7,05	enton[z]es						sonorització de [s]	no recomanable (PEOLC I: § 1.2.2)			a l'entrada de <i>impressió</i> , diu que en la pronúncia poc acurada és freqüent l'ús de la s sonora: <i>imprazió</i> (or., bal.); <i>imprezió</i> (occ.). La pronúncia correcta és amb ss (<i>s sorda</i>)».	no recomanable en val. estàndard (EOV, § 1.3.2.3.2)
		7,06						arma de doble filo	calc del castellà ('arma de doble tall')	x	x		x	
	Inform. 3	7,26						al fi i al cap	loc. adv., calc del cast. ('al cap i a la fi')	x	x		x	
		7,29						algo	castellanisme, 'alguna cosa'	mot no admès (PEOLC III)	castellanisme inadmissible		x	
		7,32						tenim que ensenyar-mos	perifrasi modal <i>tenir que</i> + inf. (calc del castellà)	no acceptable (GEIEC: § 29.3.1)			«El verb <i>tenir</i> , combinat amb un verb en infinitiu [...] es converteix en auxiliar per a formar la veu obligativa, unit amb un infinitiu per una de les preposicions <i>a</i> o <i>de</i> o per la conjunció <i>que</i> ».	no acceptable (GNV: § 31.3)
		7,32						tenim que ensenyar-mos	perifrasi modal <i>tenir que</i> + inf. (calc del castellà)	no acceptable (GEIEC: § 29.3.1)			«El verb <i>tenir</i> , combinat amb un verb en infinitiu [...] es converteix en auxiliar per a formar la veu obligativa, unit amb un infinitiu per una de les preposicions <i>a</i> o <i>de</i> o per la conjunció <i>que</i> ».	no acceptable (GNV: § 31.3)
		7,32						mos	pron. feble de 1a p. del pl. (analogia amb <i>me</i>)	S'evita en els registres formals; no transcendeix en l'escriptura (GEIEC: § 13.4.2)	forma dialectal, pronúncia vulgar		general en la llengua parlada; no és pròpia dels registres formals (GNV: § 22.3.1)	
		7,32	ta[m]é						simplificació del grup cons. -mb-	x		fon.: tamé (Sort, Pont de S., La Llitera, Fraga, País Valencià).	x	Brauli Montoya, a <i>Els alacantins catalanoparlants: una generació interrompuda</i> recull <i>tamé</i> com a sinònim genuí de <i>també</i> (2000:127).
		7,34	[a]nseyem						pronunciació [a] de la e inicial dels mots començats per <i>en-</i> , <i>em-</i> , <i>es-</i>	admissible en l'àmbit general (només, però, en registres informals); pronunciació dels parlars occidentals (PEOLC I: § 1.1.2)	fon.: anseñá (occ.); enseñár (val.).		pròpia del valencià estàndard (EOV: § 1.2.2.3)	
		7,39						reds socials	calc del castellà ('xarxes socials')	x	x		x	«Una part dels parlants valencians diferencien el so bilabial oclusiu sonor [b] del labiodental fricatiu sonor [v]» (EOV: § 4.10.1).
		7,41	[v]ore						manteniment del fonema labiodental sonor /v/	pròpi de l'àmbit general (PEOLC I: § 1.2)	x			
		7,41						vore	forma més estesa en val., v. de <i>veure</i>	forma no documentada al DIEC2 (PEOLC III)		variant de <i>veure</i> . A l'entrada de <i>veure</i> indica que la fon. de <i>veure</i> és <i>vóre</i> en val. El paradigma de la flexió dialectal de <i>veure</i> recull <i>vore</i> com a infinitiu per al val.	Tant el DNV com la GNV recullen la forma <i>vore</i> .	

	8,48		sentixes							2a sg. del PI amb increment palatal [j]	«En els registres formals s'usen preferentment les formes amb <i>e</i> en els casos en què la vocal va seguida de la consonant palatal i no del grup consonàntic (per exemple, <i>serveix</i> en comptes de <i>servix</i>)» (GEIEC: § 5.3.3). Però la PEOLC II recull <i>serveix/servix</i> com a formes pròpies de l'àmbit general (§ 2.1).	paradigma de la flexió dialectal de <i>mentir</i> : <i>mentix</i> , 3a sg. del PI (val.)	«En la llengua parlada, les formes generals en valencià adopten la vocal <i>i</i> ». «En la llengua escrita, les formes anteriors alternen amb formes en <i>e</i> en les persones 2, 3 i 6 del present d'indicatiu, pel fet que són les formes generals en la llengua antiga i en la resta dels parlars de l'àmbit lingüístic» (GNV: § 29.5).
	8,5	ima[dʒ]ina't								pronunciació africada de la fricativa palatal sonora (<i>g/jj</i>)	pròpia de l'àmbit general, predominant en parlars occ. (PEOLC I: § 1.2.3)	fon.: imatjinar (Val.)	pròpia del valencià estàndard (EOV: § 1.3.2.4.1)
	8,5	aci								adverbi demostratiu de primer grau	El DIEC2 recull la forma <i>oci</i> . La GEIEC parla de «l'adverbi <i>aqüi</i> (o <i>aci</i>)», que «pot designar el lloc mateix en què es produeix l'acte de parla, però també un espai o territori major que l'inclogui» (§ 16.4).	«En el llenguatge modern, la forma <i>aci</i> té una forta tendència a desaparèixer cedint son lloc a <i>aqüi</i> », però «en valencià conserva prou vitalitat».	«La forma <i>aci</i> és la majoritària en valencià, però amb el valor de primer grau també s'usa <i>aqüi</i> en parlars septentrionals i meridionals» (GNV: § 16.5.2).
	8,5	[bjint]								neutralització de l'oposició <i>b/v</i>	pròpia de l'àmbit general (PEOLC: § 1.2.1)	x	Acceptable en els àmbits territorials en què és pròpia, però és preferible mantenir l'oposició (EOV: § 1.3.2.1.3).
	8,54	famo[s]a								ensordiment del so [z]	no recomanable (PEOLC I: § 1.2.2)	fon.: emprésa (Val.)	no recomanable en valencià estàndard (EOV: § 1.3.2.3.2)
Inform. 6	9	pà[tʃ]ina								africació i ensordiment de la fricativa palatal sonora (<i>j</i>)	no recomanable, característica dels parlars apitxats (PEOLC I: § 1.2.3)	fon.: djént (val. no apitxat); tʃént (Val.)	no recomanable (EOV: § 1.3.2.4.3)
Inform. 3	9,21	pu[tʃ]em								africació i ensordiment de la fricativa palatal sonora (<i>j</i>)	no recomanable, característica dels parlars apitxats (PEOLC I: § 1.2.3)	fon.: djént (val. no apitxat); tʃént (Val.)	no recomanable (EOV: § 1.3.2.4.3)
Inform. 1	9,29						hui			valencianisme, 'avui'	El DIEC2 recull <i>hui</i> . PEOLC III: valencianisme	variant de <i>avui</i> . Fon.: új (Alzira, Gandia, segons ALC); wí (Cast., Val., Al.)	El DNV recull <i>hui</i> .
	9,3						roin			valencianisme, 'roi'	PEOLC III: variant no doc. al DIEC2, valencianisme	variant de <i>roí</i>	El DNV recull <i>roin</i> .
	9,32									1a sg. del present d'indicatiu amb -e	pròpia de l'àmbit restringit (PEOLC II: § 2.1)	paradigma de la flexió dialectal de <i>cantar</i> : <i>cante</i> , 1a sg. del PI (val.)	model del verb <i>cantar</i> : <i>cante</i> , 1a sg. del PI (GNV: § 29.4.1)
	9,39	[ew] necessites (ho necessites)								pronúncia [ew] del pron. <i>ho</i> anteposat a verb començat per consonant	admissible en l'àmbit general (PEOLC I: § 1.1.2)	<i>Ho</i> , en posició inicial de frase fonètica, es diftonga en <i>heu</i> (ew o aw en occ. i val.).	pròpia del valencià estàndard (EOV: § 1.2.2.3)
	9,44						tenim que aprofitar			perfrasi modal <i>tenir que</i> + inf. (calc del castellà)	no acceptable (GEIEC: § 29.3.1)	«El verb <i>tenir</i> , combinat amb un verb en infinitiu [...] es converteix en auxiliar per a formar la veu obligativa, unit amb un infinitiu per una de les preposicions <i>a</i> o <i>de</i> o per la conjunció <i>que</i> ».	no acceptable (GNV: § 31.3)
	9,44						tenim que aprofitar			perfrasi modal <i>tenir que</i> + inf. (calc del castellà)	no acceptable (GEIEC: § 29.3.1)	«El verb <i>tenir</i> , combinat amb un verb en infinitiu [...] es converteix en auxiliar per a formar la veu obligativa, unit amb un infinitiu per una de les preposicions <i>a</i> o <i>de</i> o per la conjunció <i>que</i> ».	no acceptable (GNV: § 31.3)
	9,48									3a sg. del PS amb -a i increment velar [g]	La GEIEC recull «sigui (siga)» per al present de subjuntiu de <i>ser</i> . (GEIEC: § 5.5.1)	paradigma dialectal de la flexió verbal de <i>ser</i> : <i>siga</i> , 3a sg. del PS (val.)	La GNV, en el model del verb <i>ser</i> , recull <i>siga</i> com a 3a persona del present de subjuntiu. § 30.3.50)
Inform. 2	10,08	eixa								det. demostratiu fem. sg. de segon grau	«En els registres formals són preferibles les formes reforçades, que són les més generals, encara que tant les formes reforçades com les no reforçades són acceptables» (GEIEC: § 11.2.1).	Només recull <i>aqueix</i> .	formes simples: pròpies del val., generals en la llengua oral, majoritàries en la ràdio, tv, etc.; formes reforçades: preferents en registres escrits d'àmbits com el literari o l'universitari (GNV: § 16.3.1)
	10,14						a lo millor			loc. adv., 'potser'	x	A l'entrada de <i>millor</i> recull un exemple amb la construcció <i>a lo millor</i> .	«L'article <i>lo</i> també s'usa col·loquialment formant part de determinats modismes que ben sovint no són sinó calcs d'estructures sintàctiques foranes que cal evitar» (GNV: § 15.5). A la taula 15.6 («Ús de l'article <i>lo</i> en modismes») s'hi recull la loc. <i>a lo millor</i> .

	Inform. 2	13,45			tindre				forma més estesa en val., v. de <i>tenir</i>	DIEC2: <i>tindre</i> apareix com a variant de <i>tenir</i> . A l'entrada de <i>tenir</i> s'especifica que l'infinitiu d'aquest verb és <i>tenir</i> o <i>tindre</i> .	A l'entrada de <i>tenir</i> , <i>tindre</i> apareix amb l'etiqueta <i>dial</i> .	DNV: <i>tenir</i> remet a l'entrada de <i>tindre</i> .
		13,48	[d3]ent						pronunciació africada de la fricativa palatal sonora [gʃj]	pròpia de l'àmbit general, predominant en parlars occ. (PEOLC I: § 1.2.3)	fon.: dʒént (val. no apitxat); tʃént (Val.)	pròpia del valencià estàndard (EOV: § 1.3.2.4.1)
		13,48	don[e]						pronunciació [e] de la -a- de la 3a sg. del PI	pròpia de l'àmbit restringit (PEOLC II § 2.1)	x	acceptable en l'àmbit territorial en què és pròpia (EOV: § 1.2.2.3.2)
		13,5		eixos					det. demostratiu masc. pl. de segon grau	«En els registres formals són preferibles les formes reforçades, que són les més generals, encara que tant les formes reforçades com les no reforçades són acceptables» (GEIEC: § 11.2.1).	Només recull <i>aqueix</i> .	formes simples: pròpies del val., generals en la llengua oral, majoritàries en la ràdio, tv, etc.; formes reforçades: preferents en registres escrits d'àmbits com el literari o l'universitari (GNV: § 16.3.1)
		13,5			n'hi han comentaris				forma reduïda del pronom <i>en</i> (<i>n</i>) per ultracorrecció	«La forma reduïda del pronom <i>en</i> (<i>n</i>) pot aparèixer per ultracorrecció en contextos en què no caldria» (Optimot).	«Dialectalment, en les comarques meridionals del Principat i septentrionals del País Valencià, s'anteposa a l'infinitiu <i>haver</i> o <i>haure</i> la partícula <i>hi</i> , de manera que en lloc de <i>haver-hi</i> es diu <i>hi haver</i> o <i>hi haure</i> , i també <i>n'hi haure</i> (pronunciat <i>nyaure</i>) per afegit de la partícula pronominal <i>ne</i> : 'No ha plogut, i no pot n'hi haver collita'».	x
		13,5			n'hi han comentaris				concordança de la constr. <i>hi ha</i> amb el SN	La concordança s'evita en els registres formals (GEIEC: § 17.4)	x	«És acceptable tant la falta de concordança com la concordança, però en els registres formals es considera més adequada la manca de concordança, d'acord amb l'ús tradicional» (GNV: § 32.2.2).
		14,12			n'hi ha que fer				forma reduïda del pronom <i>en</i> (<i>n</i>) per ultracorrecció	«La forma reduïda del pronom <i>en</i> (<i>n</i>) pot aparèixer per ultracorrecció en contextos en què no caldria» (Optimot).	«Dialectalment, en les comarques meridionals del Principat i septentrionals del País Valencià, s'anteposa a l'infinitiu <i>haver</i> o <i>haure</i> la partícula <i>hi</i> , de manera que en lloc de <i>haver-hi</i> es diu <i>hi haver</i> o <i>hi haure</i> , i també <i>n'hi haure</i> (pronunciat <i>nyaure</i>) per afegit de la partícula pronominal <i>ne</i> : 'No ha plogut, i no pot n'hi haver collita'».	x
	Inform. 1	14,12			n'hi ha que fer				perífrasi modal <i>hi ha que</i> + inf. (calc del cast.)	no acceptable (GEIEC: § 29.3.1)	«El verb <i>tenir</i> , combinat amb un verb en infinitiu [...] es converteix en auxiliar per a formar la veu obligativa, unit amb un infinitiu per una de les preposicions <i>o</i> o <i>de</i> o per la conjunció <i>que</i> ».	no acceptable (GNV: § 31.3)
		14,12			n'hi ha que fer				perífrasi modal <i>hi ha que</i> + inf. (calc del cast.)	no acceptable (GEIEC: § 29.3.1)	«El verb <i>tenir</i> , combinat amb un verb en infinitiu [...] es converteix en auxiliar per a formar la veu obligativa, unit amb un infinitiu per una de les preposicions <i>o</i> o <i>de</i> o per la conjunció <i>que</i> ».	no acceptable (GNV: § 31.3)
		14,2			pense				1a sg. del present d'indicatiu amb -e	pròpia de l'àmbit restringit (PEOLC II: § 2.1)	paradigma de la flexió dialectal de <i>cantar</i> : <i>cante</i> , 1a sg. del PI (val.)	model del verb <i>cantar</i> : <i>cante</i> , 1a sg. del PI (GNV: § 29.4.1)
		14,24			nuet				forma més estesa en val., 'nu'	El DIEC2 recull <i>nuet</i> .	«S'usa el mot <i>nuet</i> principalment en valencià».	El DNV recull <i>nuet</i> .
		14,24	pu[tʃ]a						africació i ensordiment de la fricativa palatal sonora [ʃ]	no recomanable, característica dels parlars apitxats (PEOLC I: § 1.2.3)	fon.: pušár (Cast.); pušár (Val.); pušár (Al.)	no recomanable (EOV: § 1.3.2.4.3)
	Inform. 2	14,32			crega				3a sg. del PS amb -a i increment velar [g]	La GEIEC recull «tingui [tinga]» per al present de subjuntiu <i>detenir</i> . (GEIEC: § 5.5.1)	paradigma dialectal de la flexió verbal de <i>creure</i> : <i>crega</i> , 3a sg. del PS (val.)	La GNV, en el model del verb <i>creure</i> , recull <i>crega</i> com a 3a persona del present de subjuntiu (§ 30.3.13)
		14,34			seguent				gerundi amb increment velar [g]	forma no recomanable (PEOLC II: § 3)	paradigma de la flexió dialectal de <i>ser</i> : <i>seguent</i> , gerundi (val.)	no acceptable normativament (GNV: § 20.2.3)

	Inform. 1	14,48							Claro, pero porque eso...												
	Inform. 4	16							castellanisme, 'lloc'	no admès (PEOLC III)			«Castellanisme introduït en el català des del segle XVI, però completament inoportú, substituïble pel mot català <i>lloc</i> ».	x							
		16,04	pu[ɫ]jes						africació i ensordiment de la fricativa palatal sonora (j)	no recomanable, característica dels parlars apitxats (PEOLC I: § 1.2.3) El DIEC2 recull <i>apetir</i> en el sentit de	fon.: pužár (Cast.); pužár (Val.); puđár (Al.)		no recomanable (EOV: § 1.3.2.4.3)								
		16,12							valencianisme (significat específic en val. 'abellir')	'tendir (envers allò que satisfà les inclinacions naturals)'. Agradar, fer gana (Ribagorça, Maestrat, Val.)			El DNV recull <i>apetir</i> no només en el sentit de 'tendir, sinó també de 'abellir'.								
	Inform. 3	16,3							valencianisme, variant formal de <i>així</i>	x			Variant formal de <i>així</i> recollida al Lluçanès, Ponts, Massalcoreig, Reus, Peníscola, Morella, Benassal, Forcall, Plana de Castelló, Onda, Val., Gandia, St. Lluís de Men., Eiv., Formentera.								
		16,34	bà[s]icament						ensordiment del so [z]	no recomanable (PEOLC I: § 1.2.2)	fon.: básik (Val.)		no recomanable en valencià estàndard (EOV: § 1.3.2.3.2)								
	Inform. 1	16,35							locució conjuntiva, 'o sigui'	<i>o sigui</i> [o o sia, o o siga] (GEIEC: § 21.3) DIEC2: <i>de ve r</i> [o de veres, o de bon veres, o de bon de veres] remet a l'entrada de <i>de debò</i> .	x		Recull la loc. conj. <i>o siga</i> (DNV)								
		16,44							loc. adv. més estesa en val., 'de debò'	<i>de veres</i>			DNV: l'entrada de <i>de debò</i> remet a la de <i>de veres</i> .								
		16,49							castellanisme, 'apaparador'	x			x								
		16,49	p[é]r[o]						desplaçament de l'accent de la conj. <i>però</i>	No són recomanables «les caigudes de <i>a o e</i> per contacte amb <i>r</i> (com ara <i>p'rò</i> per <i>però</i>)» (no es refereix al desplaçament de l'accent de <i>però</i>) (PEOLC I: § 1.1.2).	fon.: péro (val.)		«Com a norma general, la lletra <i>o</i> es pronuncia oberta [...] en els pronoms demostratius neutres i en els monosíl·labs i els seus compostos acabats en <i>-o</i> », però «per excepció, la conjunció <i>però</i> presenta també, sovint, la pronunciació amb <i>o</i> àtona [péro]» (EOV: § 1.2.1.3.2).						Els informants pronuncien sempre la conj. <i>però</i> sense caiguda de la <i>e</i> i amb l'accent en aquesta vocal ([péro]).		
	Present.	17,35	[tʃ]ics						pronunciació africada de la fricativa palatal sorda (x)	pròpia de l'àmbit general, predominant en parlars occ. (PEOLC I: § 1.2.3)	fon. de <i>xic</i> : ʃik (Tarr., occ., val.)		«El so palatal africad sord [tʃ] es representa per les grafies <i>x</i> , <i>tx</i> , <i>ig</i> i <i>g</i> ». «En inicial de paraula s'escriu <i>x</i> » (EOV: § 4.6).								
		18,17							variant de <i>mntó</i> , 'munt'	x		v. de <i>mntó</i>	x								
		19,08							3a sg. de l'imperfet de subjuntiu amb <i>-ra</i>	En valencià les formes amb <i>-ra</i> s'usen en tots els registres (GEIEC). Però la PEOLC II diu que són pròpies de l'àmbit restringit (parlars valencians) (§ 2.1).	paradigma de la flexió dialectal de <i>haver</i> : <i>haguera</i> , 3a sg. de l'optatiu (IS), val.		La GNV recull <i>haguera</i> com a forma de 3a del sing. de l'IS (model del verb <i>haver</i> , § 30.3.27).								
	Inform. 3	19,4							Sí, y relaciones también pero muy importantes...												
	Inform. 2	20,5							referisc	1a sg. del PI amb increment palatal [sk]	admissible en els àmbits restringits (PEOLC I: § 2.1)	paradigma de la flexió dialectal de <i>partir</i> : <i>partisc</i> , 1a sg. del PI (val.)	El verb incoatiu «prenen l'increment <i>-isc</i> , <i>-ix</i> o <i>-eix</i> » (GNV: § 29.3.2).								
		20,5	[j]o						pronunciació [j] de la grafia <i>j a jo</i>	pròpia de l'àmbit general (PEOLC I: § 1.2.3)		A la part meridional del territori català peninsular (des de la Segarra fins a Elx) es pronuncia <i>yo</i> , amb semiconsonant.	pròpia del valencià estàndard (EOV: § 1.3.2.4.1)								
		20,53							pron. feble de 1a p. del pl. (analogia amb <i>me</i>)	S'evita en els registres formals; no transcendeix en l'escriptura (GEIEC: § 13.4.2)	forma dialectal, pronúncia vulgar		general en la llengua parlada; no és pròpia dels registres formals (GNV: § 22.3.1)								
		20,53	[ew] posa (ho posa)						pronúncia [ew] del pron. <i>ho</i> anteposat a verb començat per consonant	admissible en l'àmbit general (PEOLC I: § 1.1.2)	<i>Ho</i> , en posició inicial de frase fonètica, es diftonga en <i>heu</i> (<i>ew</i> o <i>aw</i> en occ. i val.)		pròpia del valencià estàndard (EOV: § 1.2.2.3)								
		20,57							reds socials	xarxes socials (25,34)	calc del castellà ('xarxes socials')	x	x	x							
		21	pa (per a)						pronúncia <i>pa</i> de la preposició <i>per a</i>	no acceptable en registres formals (GEIEC: § 14.4)	fon.: pa (Fraga, val.)		x								
		21,03							castellanisme, 'després'	x		castellanisme	x								

		27,26					molde			castellanisme, 'motlle'	x	x	x	
	Present.	27,35								1a sg. del PI amb increment velar [k]	La GEIEC parla dels «verbs que en algunes formes tenen un radical acabat en consonant velar [k] o [g]», que «segueixen el patró de <i>beure</i> i presenten formes velaritzades en la primera persona del singular del present d'indicatiu (<i>bec</i>)» (§ 5.5.1).	paradigma de la flexió dialectal de <i>veure</i> : <i>veigc</i> , 1a sg. del PI (val.) (<i>vec</i> : forma d'altres dialectes).		En els verbs velaritzats hi ha «la tendència a generalitzar la velarització a formes que no són velaritzades i a verbs que no formen part del grup dels velaritzats» (GNV: § 30.2.3).
		27,45					ací			adverbi demostratiu de primer grau	El DIEC2 recull la forma <i>ací</i> . La GEIEC parla de «l'adverbi <i>aquí</i> (o <i>ací</i>)», que «pot designar el lloc mateix en què es produeix l'acte de parla, però també un espai o territori major que l'inclogui» (§ 16.4).	«En el llenguatge modern, la forma <i>ací</i> té una forta tendència a desaparèixer cedint son lloc a <i>aquí</i> », però «en valencià conserva prou vitalitat».		«La forma <i>ací</i> és la majoritària en valencià, però amb el valor de primer grau també s'usa <i>aquí</i> en parlars septentrionals i meridionals» (GNV: § 16.5.2).
		27,54	be[j]esa							ieisme per influència del cast. (pronúncia generalitzada de la <i>ll</i> com a [j])	no recomanable (PEOLC I: § 1.2.5)	x		no recomanable en val. estàndard (EOV: § 1.3.2.5.3)
		28	a[d3]uden							pronunciació africada de la fricativa palatal sonora (<i>g/j</i>)	pròpia de l'àmbit general, predominant en parlars occ. (PEOLC I: § 1.2.3)	fon.: aʃuðár (Val.)		pròpia del valencià estàndard (EOV: § 1.3.2.4.1)
		29	atres							emudiment de la <i>l</i> en <i>altre</i> s	admissible en l'àmbit general (només, però, en registres informals) (PEOLC I: § 1.2.5)	variant de <i>altre</i>		acceptable en valencià estàndard (EOV: § 1.3.2.5.2)
		29,2					hui			valencianisme, variant de <i>avui</i>	El DIEC2 recull <i>hui</i> . PEOLC III: valencianisme	variant de <i>avui</i> . Fon.: új (Alzira, Gandia, segons ALC); wí (Cast., Val., Al.)		El DNV recull <i>hui</i> .
		29,4					arena			forma més estesa en val., 'sorra'	El DIEC2 recull <i>arena</i> .	fon.: aréna (Val.)		El DNV només recull <i>arena</i> (l'entrada de <i>sorra</i> remet a <i>tonyina de sorra</i>).

Declaració d'autoria

Amb aquest escrit declaro que soc l'autor/autora original d'aquest treball i que no he emprat per a la seva elaboració cap altra font, incloses fonts d'Internet i altres mitjans electrònics, a part de les indicades. En el treball he assenyalat com a tals totes les citacions, literals o de contingut, que procedeixen d'altres obres. Tinc coneixement que d'altra manera, i segons el que s'indica a l'article 18 del capítol 5 de les Normes reguladores de l'avaluació i de la qualificació dels aprenentatges de la UB, l'avaluació comporta la qualificació de "Suspens".

Barcelona, a 5 de juny de 2020

Signatura:

